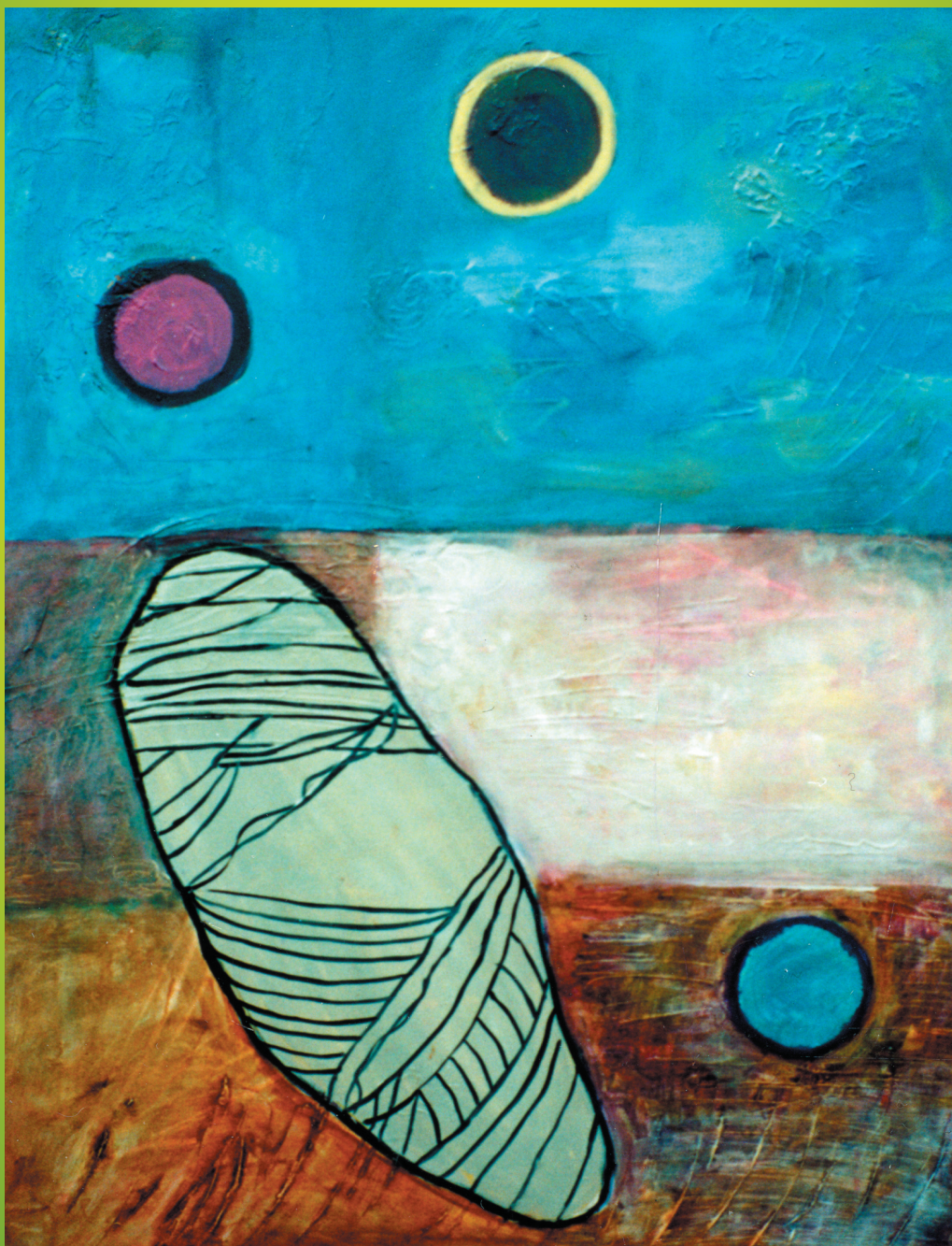

DEN NY VERDENS.
impuls

FORUM FOR KOSMOLOGISK INFORMATION

NUMMER 3 - SEPTEMBER 2004

- Hvem var Jakob Boehme?
- Mysteriet om det forsvundne CO₂
- Hvad er virkelighed?

Tidsskrift for åndeligt søgende

MED DET TREDIE TESTAMENTE:

“Hermed er alle de slør, der før gjorde livet til et mysterium, fjernet. Vi har fået et tilstrækkeligt indblik i de bærende realiteter ved vort eget Jeg’s eller Selv’s eksistens og set vor evige væren.

Men det er ikke alene vor evige væren, vi blev vidne til. Vi blev også fortrolig med den umådelige tekniske, matematiske fuldkommenhed, hvormed vort sande himmelske fædreland og livszone “Verdensaltet” åbenbarede sig. Ja, dette var endog så fuldkomment, at der ikke eksisterede en eneste selv mikroskopisk mulighed for tilfældighed. Alt var manifesteret planmæssigt indtil en sådan grad, at det i overdådig fylde afslørede kulminerende logik og dermed tanke, bevidsthed og vilje.

Men derved blev det ellers formodede døde verdensalt til en så gennemtrængende lysåbenbaring for os, at den lige ind i vort væsens allerinderste og mørkeste kroge placerede intellektualitetens og dermed kærlighedens lysende og varmende ild, fjernede enhver tanke om uretfærdighed, helvede, død og undergang. Ja, vi bogstaveligt talt oplevede disse overtroens tusindårige frugters forvitring overfor denne lysende atmosfære af intellektualitet.

Ja, denne forvitring blev endog et storslået guddommeligt syn. Uvidenhedens og overtroens før så mørke resultater eller foreteelser: hadets og krigens dødbringende rædsler, ulykkelige skæbner og blodige uretsmanifestationer, forfølgelser, sygdom og vanvid blev for vore forundrede blikke forvandlede til krystalklare og gennemsigtige intellektuelle dugdråber, afspejlende det guddommelige lys i en tusindfoldig åbenbaring, lig dugdråbernes mangfoldiggørelse af sollyset en tidlig sommermorgen.

Og her i dette lysvæld, hvor selv skyggerne funkledede og strålede af intellektualitet og kærlighed, fandt vi Altets eller vort himmelske hjemms sande identitet og udseende.”

(LB III stk. 752)

Indhold

3	<i>Ruth Olsen:</i> Hvem var Jakob Boehme - og hvorfor	24	Martinus svarer på kritik
6	<i>Gunder Frederiksen:</i> Strøtanker	28	Dialog
9	<i>Else Byskov:</i> Mysteriet om den forsvundne CO2	30	<i>Per Bruus-Jensen:</i> Livets skabelse
12	<i>Per Bruus-Jensen:</i> Om virkelighedens grundlag og basale funktionsmåde	31	<i>Ruth Olsen:</i> Nogle forudsigelser
16	<i>Bente Duch Christensen:</i> Forældre af hjertet	34	<i>Harry Rasmussen:</i> Polprincip, polforvandling og kønsskifte- og skæbnelov
19	<i>Ruth Olsen:</i> En ny tids nye børn	41	Kærlighedshunger
20	Om bøger:	42	<i>Ruth Olsen:</i> Ufonauter
20	<i>Inge blohm Pedersen:</i> Reinkarnation	44	<i>Mikaler Nordfors og Ruth Olsen:</i> Forberedelser til en ny kultur
21	<i>Lissi Bisbjerg:</i> Maria Magdalene	45	<i>Ruth Olsen:</i> Nuet, tiden og tanken
22	<i>Merete Gundersen:</i> Lyset og mennesket	47	Kort fortalt
23	<i>Anne Loftshus og Rolf Erik Solheim:</i> Visdomsperspektivet	51	Møder

Den Ny VerdensImpuls nr. 3/2004

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,

E-mail: kos-info@worldonline.dk

og

Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51

E-mail: gufr@it.dk

Layout: Tina Raahage

Tryk: Idé og Tryk ApS, 5620 Glamsbjerg

ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

180 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige og Norge **200 kr**, portofrit tilsendt.
Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

**Bladet udkommer medio marts, juni,
september og december**

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes
fremsendt **senest 1. november 2004**
Artikelforfattere står selv inde for deres artikels
indhold, der ikke nødvendigvis deles af redak-
tionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation
til Martinus' verdensbillede.

Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:
Kosmologisk Information,
Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.
Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)
E-mail: kos-info@worldonline.dk

Man må hjertensgerne gengive og kopiere artikler fra
dette blad - men meget gerne med angivelse af kilden!

Kære Impuls-læsere,

Atter går sommeren på hæld. For mig en travl og inspi-
rerende sommer med mange gæster og gode samtaler i
bogbiksen. Jeg får på den måde mulighed for at få sat
ansigter på en del af dette blads abonnenter, som ellers
blot var navne. Det er jeg glad for.

Da spørgsmålet om tro eller viden mht Martinus' ånds-
videnskab ofte dukker op, og da jeg allerede har pro-
duceret ord nok i dette blad, vil jeg overlade ordet til
Martinus, nemlig det han bl.a. sagde, da han en gang i
30'erne besvarede dette spørgsmål:

“Når noget kan efterkontrolleres med forstanden, så-
ledes at det bliver til kendsgerning igennem sin egen
analyse, vil det være det samme som “videnskab”. Da
viden er baseret på intelligensen, kan den ikke svinge
med følelsen.

Mine kosmiske analyser vil alle være rodfæstet i sam-
menhængende logiske begrundelser i kontrollable re-
aliteter i selve livet. For det menneske, for hvem det
kosmiske verdensbillede igennem disse realiteter er
blevet til kendsgerning, er der ingen mulighed for tvivl
eller tilbagegang. Det ejer i sig verdensbilledet som en
oplevet levende virkelighed på samme måde, som det
ejer oplevelsen af solen, dagen og natten.

Dets livsopfattelse er ikke mere et spørgsmål om tro
og tvivl, om sympati eller antipati. Den er urokkelig
virkelighed, forankret i væsenets hjerne og hjerte ved
dets egen suveræne selvoplevelsens klare dagslys.”

Go' læselyst!
Kærlig hilsen Ruth.

Forsidekunstneren er:
Grete Thomsen
Aistrupvej 14, 8340 Malling
Telefon: 86 93 03 38
www.gretethomsen.dk

Hvem var Jakob Boehme

- og hvorfor?

v/Ruth Olsen

Jakob Boehme blev født 1575 i en lille landsby i sydøst-Tyskland som den yngste af fem børn i en almindelig bondefamilie. Han var fysisk lille og svagelig og blev sat i skomagerlære efter endt skolegang. Han havde en from og indadvendt natur og havde allerede som barn nogle "mystiske" oplevelser.

I 1594 fik han eget skomagerværksted i den lille by Görnitz. I 1599 blev han gift og fik i ægteskabet seks børn. Han var en inderlig kristen-troende, en blid og venlig mand. Som 25-årig fik han det første hvad vi ville kalde "kosmiske glimt". Hans øjne faldt på et blankpudset tinfad, der genspejlede solen med en sådan glans, at han kom i en slags indre salighedstilstand, en trance, hvor han så universets principper og alle tings inderste natur.

Den oplevelse beholdt han for sig selv. Først ti år senere fik han sit næste kosmiske glimt, og efter det fulgte flere. Han kaldte det "Guds fødsel i os". Denne gang besluttede han (eller blev inspireret til) at skrive sine oplevelser ned, men kun for sin egen skyld mente han. Han havde svært ved at finde ord til det, for han havde ingen boglig uddannelse og ingen erfaring med at skrive. Det første værk, som han kaldte "Aurora eller Morgenrøden i opgang", er således en ret forvirrende og tung beskrivelse.

Boehme havde ingen intentioner om at udgive det, men en adelsmand, Carl von Endern, formodentlig en rosenkreuzer, fik manuskriptet at se, lånte det og kopierede det. Det cirkulerede således i forskellige kredse, og den nye dogmatiske præst i Görnitz, Richter, fik det også i hænde. Han forstod ingenting, men blev vældigt forarget, fordømte Boehme fra kirkens prædikestol, erklærede ham farlig for byen og fik byens myndigheder til at sætte ham i fængsel. Vi var jo endnu i kætterforfølgelsernes og heksebrændingernes tid!

Boehme protesterede ikke som det sagtnodige gemyt, han var. Men der var indflydelsesrige personer, der sørgede for at få ham befriet. Han måtte dog aflevere manuskriptet og love, han ikke ville skrive mere. Alt dette gjorde selvfølgelig hans skrift endnu mere kendt, og han fik nye venner, også blandt "de fine", som støttede ham

økonomisk, nu hvor fordømmelsen gav ham færre kunder i skomagerværkstedet.

Han afholdt sig fra at skrive i syv år, men en indre kraft pressede på, og ved sin død i 1624 efterlod han sig 30 større og især mindre skrifter, som andre lod trykke. Han oplevede sig som blot et enfoldigt redskab for Guds vilje. Når "ånden kom over ham", følte han sig presset til at skrive. Bagefter kunne han ikke altid selv forstå det, han havde skrevet.

Han skriver således til en ven: "Alt er blevet meddelt mig. Skønt jeg ikke kan sige, at jeg har begrebet eller lært det, så forstår jeg det så længe Guds hånd hviler på mig. Jeg kan se, hvor umuligt det er at udforske og fastholde Guds hemmelighed uden hans ånd."

Hvad han skrev om

På et - for os at se i dag - underligt snørklet sprog beskriver han verdensaltet som én stor organisme, Guds organisme. At tro Gud sidder langt borte i en fjern himmel, fastslår

han som tåbelig uvidenhed, og skriver: "Den sande himmel, hvor Gud dvæler, er overalt, alle vegne, også midt i Jorden. Intet er udenfor Gud."

Om treenigheden skriver han, at der findes kun een Gud, faderen som er ånd. Helligånden er Guds middel og redskab, dens moderprincip, som vil forklare og forløse den fysiske verden. Dette sker ved sønnens fødsel i mennesket, Kristus i os, hvilket sker individuelt for hvert menneske, når det når frem til "lyset". Lyset er den tilstand, hvori man fatter sandheden, og hvori "den vrede ild synker ned og bliver til en behagelig varme". Det er en forvandling fra selvbevidsthed til bevidsthed i helheden, til samhørighed med andre. Det er "morgenrøden".

Et sted beskriver han noget, der minder meget om Martinus' X1-X2-X3, således: "Der er tre ting, som sindet besidder og hersker over: men sindet er i sig selv den begærende vilje. De tre ting er tre riger eller tre principper: det første er evigt, det andet er også evigt, og det tredje er skrøbeligt. Det første har ingen begyndelse, og det andet bliver født i det evige ikke-begyndende, og det tredje har en begyndelse og ende, hvor det går i stykker igen."

Han skriver i et noget gammeltestamentligt sprog en del om kampen mellem "det gamle menneske" og det nye menneske, mellem de onde og de gode kræfter. Det nye menneske opstår, når "perletræet" har vokset sig stort og er begyndt at blomstre. Han skriver: "Når det nye menneske sejrer, så har det ingen vrede mere. Vi skal træde ind i en ny genfødsel og erkende stor glæde."

Videre skriver han: "Da kærligheden er det højeste og største i den nye genfødsel, ikke alene mod Gud men også mod menneskene som hans brødre og søstre, så lyster det os at søge denne perle. Menneskene må påny føde barmhjertighed, og mennesket er i denne Guds barmhjertighed før verdensgrunden blev lagt blevet forudbestemt til evigt at leve deri."

Det hellige bryllup

Grunden til Adams "syndefald" forklarer Boehme med at "jomfruen" (Sophia) var veget fra ham, hvorfor han sank ned i uvidenhed og vrede. De der kender Martinus' kosmologi kan nok finde ud af, hvad han mener - nemlig at Adams feminine pol er degenereret. Men Sophia vender tilbage til ham!

I et skrift han kalder "Den paradisiske rosenhaves porte" skriver han bl.a., at når "Kristi ånd bevæger sig i mennesket" --- "nærmer den ædle Sophia sig sjælens essens og kysser den venligt og farver dens mørke ild med sin lyse og magtfulde kærlighedsudstråling og gennemlyser sjælen med sit kærlighedskys. Da hopper sjælen i sit legeme i stor fryd."

Det Boehme kalder "jomfruelig kærlighed" ville vi med Martinus kalde alkærlighed. Med navnet Sophia, som jo betyder "guddommelig visdom", prøver Boehme at forklare den kosmiske bevidsthed, der indfinder sig, når den maskuline og den feminine pol smelter sammen, dvs når vi igen bliver dobbeltpolede. Det er også blevet kaldt "det hellige bryllup", og det som Boehme kalder "at bruden omfavner brudgommen".

Boehme har en meget poetisk beskrivelse af mødet med Sophia, dvs af polernes genforening, så her kommer et længere uddrag. Da Sophia bliver bedt om at blive hos ham til evig tid, svarer hun: "Min ædle brudgom, min styrke og min kraft, du er tusind gange velkommen hos mig. Hvorfor har du glemt mig så længe, hvor jeg har måttet stå uden for din dør og grædende banke på? Har jeg ikke altid kaldt på dig og bønfuldt dig? Men du har vendt dit ansigt fra mig, og dine øren har været lukket for min beden.

Du kunne ikke se mit lys, for du vandrede i mørkets dal. Jeg var dig nær, men din syndighed holdt dig fast i døden, sådan at du ikke kendte mig. Jeg kom til dig i stor ydmyghed og kaldte på dig, men du befandt dig i Guds vredes rigdom og agtede ikke på min ydmyghed. Du har taget djævelen til elskerinde. Han har besudlet dig og anbragt dig i sin røverborg, hvor han helt har vendt dig fra min kærlighed og troskab til sit skinbedrageriske rige, hvor du har øvet megen synd og ondskab og revet dig løs fra min kærlighed.

Du har brudt den hellige ægtestand med mig og kastet din kærlighed og tilbøjelighed på en fremmed, og derved har du ladet din brud, som Gud har givet dig, stå alene, udslukt og uden din ildfulde styrke. Uden din ildfulde styrke har jeg ikke kunnet være glad, for mit lys manifesteres ved dig. Du kan åbenbare mit skjulte under i det ildfulde liv og give det majestætisk værdighed, og dog er du uden mig en mørk bolig, hvor der kun findes angst, elendighed og fjendtlig pine.

Oh, ædle brudgom, bliv stående med dit ansigt vendt mod mig og giv mig din ilds stråler. Ret dit begær imod mig og antænd mig, så vil jeg med min blidhed forvandle din ilds stråler i et hvidt lys, og ved din ilds stråler vil jeg bringe min kærlighed ind i din ildessens i et evigt kys.

Oh, min ædle brudgom, hvor godt har jeg det ikke nu, hvor jeg er forenet med dig! Oh, kys mig med dit begær i al din styrke og magt, så vil jeg vise mig i hele min skønhed og glæde dig i dit ildfulde liv med min søde kærlighed og skære lys. Nu glæder sig alle hellige engle sammen med os over, at de igen ser os forenede. Min dyrebare kærlighed, bliv nu i min troskab og vend ikke mere dit ansigt fra mig. Udvirk nu i min kærlighed dine undere, for hvis skyld Gud har opvakt dig."

I sin genfødte kærlighed taler sjælen atter til den ædle jomfru Sophia: “Ak, min ædle perle og mit lys’ åbnede flamme, hvor du dog forvandler mig i din glæde! Oh, skønne kærlighed, jeg har i min fader Adam brudt min troskab mod dig, og i min ildfulde styrke har jeg vendt mig mod vellyst og forfængelighed i den ydre verden.

Jeg har indladt mig på fremmede kærlighedsforbindelser og havde evigt måttet vandre i mørkets dal i denne fremmede kærlighed, hvis du ikke i din store troskab var trængt igennem Guds vrede og den mørke død i min elendigheds hus og havde gengivet mig min livsild ved din mildhed og kærlighed.

Oh, søde kærlighed, du har bragt det evige livs vand fra Guds brønd med til mig og vederkvæget mig i min store tørst. I dig ser jeg Guds barmhjertighed, som var skjult for mig i den fremmede kærlighedsforbindelse. I dig kan jeg glæde mig. Du forvandler min brændende angst til stor glæde. Ak, huldslige kærlighed, giv mig dog din perle, at jeg for altid må være i denne glæde.”

Men Sophia vil endnu ikke indgå det egentlige bryllup. Boehme er stadig ikke helt klar til det, så hun foreslår en foreløbig trolovelse og siger: “Min ædle brudgom, vær ved godt mod. Jeg har trolovet mig med dig i den inderligste kærlighed og bundet mig til dig i troskab. Jeg vil for altid indtil verdens ende være med dig og i dig. Jeg vil komme til dig og tage bolig i dit indre kammer. Du skal drikke af min kilde, for nu er jeg din og du er

min, og fjenden skal ikke mere skille os. Arbejd nu i din flammende egenskab, så vil jeg virke med mine kærlighedsstråler i dit værk. Vi vil plante Jesu Kristi vingård. Giv du ildens essens, så giver jeg lysets og forøgelsen. Vær du ilden, så vil jeg være vandet, og vi vil udføre det i verden, som Gud har bestemt os til.”

Boehmes betydning i tid og eftertid

Da skriftet “Vejen til Kristus” blev trykt, gik den lokale præst Richter igen til angreb mod Boehme, dennegang ved også at udgive et smædeskrift. Heri skrev han bl.a.: “Lige så mange linier der er i skomagerens bøger, lige så mange gudsbespottelser er der i dem. De lugter af skomagerbeg og den afskyelige skosvæerte. Må denne utålelige stank være langt fra os.”

Boehme udfærdigede et forsvarsskrift, hvor han mildt og venligt gendrev præstens anklager, men byrådet ville end ikke modtage det, og han blev dømt til at forlade byen. Hans børn blev bortvist fra skolen, så han måtte rejse og fik hjælp til det fra sine venner.

Det var meget få mennesker, der forstod hans skrifter, men nogle af dem var ret betydningsfulde, f.eks. Leibnitz og Goethe. Der blev efterhånden dannet små grupper, der studerede Boehmes skrifter, også i England. Georg Fox, der grundlagde kvæker-bevægelsen, var bl.a. inspireret af Boehme.

Boehme døde i sin hjemby i 1624. Hans forfølger, præsten Richter, var død tidligere samme år, men havde inden da oplevet, at hans egen søn var ivrig tilhænger af Boehme. Den nye præst forrettede kun begravelsen under protest, og det kors, som venner havde sat på hans grav, blev af byens ortodokse fjernet og graven iøvrigt skændet. Men 300 år efter hans død blev der rejst et mindesmærke i byen.

Boehme levede i en tid, hvor der i Europa var voksende protest mod kirkens autoritære dogmatiske udlægning af kristendommen. Flere og flere krævede en ret til at forstå religionen på sin egen måde. I denne proces fik Boehme sin særlige betydning. Han gav en forståelse for, at kirkens udlægninger slet ikke var de eneste mulige, ja endda ofte var forkerte. Han gødede jordbunden for, at mange gav sig til at søge efter, hvad den åndelige sandhed var bag kirkens mange fejlfortolkninger.

Vi kan nok synes, hans bidrag til udviklingen var meget begrænset, men hvilken mulighed har vi for at vurdere det? Han har uden tvivl været en vigtig del af udviklingen, for det er åbenlyst, at forsynet beskyttede ham. Ellers var han blevet brændt på bålet som kætter, som andre blev det på hans tid.

STRØTANKER

v/Gunder Frederiksen

Det er ikke så underligt, at Spørge Jørgen ustandseligt spørger hvorfor? Hvorfor dit og hvorfor dat, for i den henseende er der nok en lille SpørgeJørgen i os alle. Og det er godt nok, for hvis vi ikke spørger, får vi jo heller ikke svar, og så bliver vi jo heller aldrig klogere.

På en måde kan jeg godt lide Spørge Jørgen – altså hvis ikke han plager alt for meget. Jeg kan bedre lide ham, end ham der ”ved alt”. Han er nemlig ikke til at holde ud. – Han bliver jo aldrig klogere – Han behøver det jo heller ikke, for han ved jo alt i forvejen.

Verdens største vismand havde det lige modsat. Han sagde: ”Det eneste jeg ved, er at jeg ingenting ved”. Det var Sokrates, læreren der kunne få eleverne til selv at besvare deres egne spørgsmål. –

Det blev for øvrigt citeret i en af den afdøde århusianske professor Sløks bøger, som blev anmeldt i Politiken. En god bekendt af mig svarede med et læserbrev: ”Sikke noget vrøvl. Du kan jo ikke holde foredrag, du kan ikke undervise, du kan ikke skrive bøger, når du ingenting ved”. – Sløk svarede ikke på hans læserbrev. Men jeg blev nysgerrig og ringede ham op: Mener De, hvad de siger, at De ingenting ved? ”Ja, naturligvis, svarede professoren”. ”Også når De underviser, skriver bøger osv.? ”Absolut”, og jeg vil ikke respektere en lærer, såfremt han ikke mener det samme om sig selv”. – Den vise professor vaklede ikke – han talte med autoritet.

Jeg ringede min ven op, som havde givet anledning til disse meningsudvekslinger og forelagde ham Sløks svar. Han syntes stadig, at professoren var et vrølelhoved. Til al held havde jeg lige læst ”Vejen til indvielse” af Martinus, hvorfor jeg nu bad ham slå op på side 10. Her omtaler Martinus på side 10 præcis den samme sætning ”det eneste vi ved, er at vi ingenting ved”, hvilket Martinus vurderer som udtryk for den højeste form for ydmyghed. Og netop ydmyghed er ”nøglen til visdommens port, skriver Martinus. – Det skulle såmænd ikke undre mig om vi dybest set lever i en illusorisk verden, og virkeligheden blot venter forude.

Det eksistentielle hvorfor

Der er masser af anledninger til at spørge hvorfor? Det er ikke blot i ganske almindelige dagligdags sammenhæng, at vi siger hvorfor, men så sandelig også i dybere, eksistentiel sammenhæng: ”Hvorfor skulle jeg miste min kære mand eller hustru?”, ”hvorfor døde mit barn i fødselen?”, ”hvorfor skulle jeg rammes af en alvorlig kræftsygdom, jeg har jo altid levet sundt?”, hvorfor skal nogle pines til døde i grusom tortur?”, ”hvorfor skal hele folkeslag gå til grunde i sult, nød og elendighed?” – og sådan kan vi blive ved.

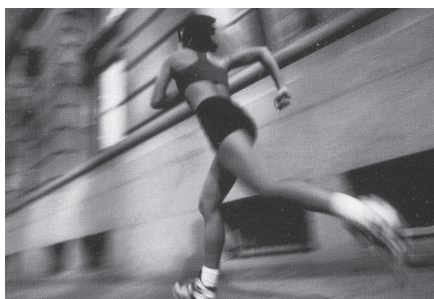
Mest uforståeligt er det, når det drejer sig om mennesker, hvorom man ved, at de i dette liv har levet sundt og fornuftigt og på alle måder ført et hæderligt og agtværdigt liv og haft et godt forhold til deres omgivelser. Det er naturligt, at mennesker, der ikke har kendskab til livets evighedsnatur og principperne om reinkarnation og skæbnedannelse kan blive fortvivlede – ja, måske plaget af bitterhed når de mister kære

familiemedlemmer eller gode venner.

Også hos kosmologistuderende opstår der sorg, når man mister et kært familiemedlem eller en god ven, selv om man ved, at vedkommende blot har skiftet oplevelsesform. Har man studeret åndsvidenskab kommer man ganske vist et godt stykke på vej til en forståelse. Skæbneloven – loven om årsag og virkning – er med indbygget logik og retfærdighed en nøgle til accept og forståelse – til teoretisk forståelse vel at mærke, men det behøver ikke altid også at dække en følelsesmæssig forståelse. Men alt er såre godt. At forstå det med hjertet er livskvalitet.

Sygdom

Langt de fleste af os rammes på et eller andet tidspunkt af sygdom. Martinus behandler problemet i en artikel i Kosmos 5/1997 under titlen: ”Sygdom og helbredelse”, hvor han gør opmærksom på, at en sygdom kan have stadier,

hvor den slet ikke mærkes eller opfattes som sygdom af individet (s. 83). Og disse stadier er naturligvis farlige, for en sygdom, man ikke kan mærke, finder man selvsagt heller ikke anledning til at gøre noget ved.

En sygdom har både et årsagsstadium og et virkningsstadium, og det første mærker man ikke rent fysisk, da det kun eksisterer på det psykiske eller mentale plan. Og det er endog her, at alle sygdomme har deres allerførste spæde udspring. Man kan udmærket have det fint-fint – godt helbred, gode økonomiske forhold, godt forhold til omgivelserne, medens man går og forgifter sit eget sind på årsagsstadiet, for kroppen (materien) fungerer jo ikke altid ekspres. Og virkningen kommer selvsagt efter årsagen – somme tider længe efter.

Vilje

Man må skelne mellem begærledet vilje og viljeledet begær. I første tilfælde er viljen ledet af ukontrolleret begær. Dette giver selvsagt en del lidelser, som til gengæld giver erfaringer og gradvis medfører, at man tager sig sammen og bruger sin forstand, så det bliver viljen, der kontrollerer begæret. Og som Martinus skriver: ”Af disse to former for viljeindstillinger bestemmes væsenets daglige liv og dermed dets forhold til medvæsener og materien”.

Den begærlede vilje er udpræget egoistisk. Den er domineret af dyrisk selvopholdelsesdrift og tankegangen, at enhver er sig selv nærmest. Offeret for denne primitive tankegang vil bevidst eller ubevidst komme til at handle stik imod det, Martinus kalder ”livsoplevelsesloven”. Et sådant menneske fylder organismen med skadelige bevidsthedsprodukter; som er gift for sjælen og dermed også for legemet. Atter en gang gør man smertelige erfaringer. Vejen er stenet, men det er en vej – en nødvendige vej.

Sund og usund træthed

Efter grundig fysisk arbejde bliver man naturligvis træt, men det er en sund træthed, som blot er et signal om, at nu skal man hvile sig, og det er jo godt nok, for det går galt hvis man ikke lyster – i al fald, hvis man gør det til en vane at ignorere kroppens advarselssignaler. Noget andet er den træthed, som ofte har med deprimerende tankevirksomhed at gøre. Den trætter på en psykisk måde, som er usundt.

Psykisk træthed er deprimerende. Mennesker, der er plaget af psykisk træthed, siger ofte ”Jeg når ingenting, jeg kan ikke tage mig sammen, jeg er altid uheldig, jeg har ingen energi, ingen vilje, osv. osv. Sætter man sig blot i sofaen og venter på, at depressionen forsvinder, kan man vente til dommedag. Sagen er, at man er i færd med at skabe en depressiv cirkelfunktion, som bider sig selv i halen. Vi har sikkert alle oplevet det på et eller andet tidspunkt: dystre og pessimistiske tanker, der kværner

uafladeligt, og som skaber en ubehagelig psykisk træthed. Man bliver utilfreds med sig selv, får ikke lavet noget, bliver endnu mere utilfreds osv. osv. Ringen er sluttet. De negative tanker kører i ring, de opfylder simpelt hen sig selv. De skaber i kraft af deres negative karakter mental træthed, man bliver inaktiv og producerer endnu flere mørke tankearter, som yderligere trætter osv- ringen er sluttet.. Og går man i seng, kan man ikke falde i søvn, og er man endelig faldet i søvn vågner man om morgenen med dårligt humør. Måske er det først brusebadet – helst det kolde – der redder ens humør. Her gælder det om ikke at lade sig friste af antidepressiv medicin.

Hvis det er psykisk træthed, er bevægelse, motion den rette medicin. Forlad det intellektuelle arbejde totalt – gå tur, spring på cyklen, svøm, lav gymnastik, spil tennis eller andet - blot få tankerne helt væk fra det, der gav anledning til de giftige tankestrømme. Og prøv at leve i Nuet, som Tolle anbefaler i bogen Nuets Kraft.

Aktive mennesker er ikke deprimerede – i al fald ikke medens de er aktive. Bevægelse skaber et sundt blodomløb, og det er kroppens natur. Gerne meget bevægelse, evt. hurtig bevægelse- i takt med hvad man kan.

Behandling af stress, angst og depression uden medicin eller terapi

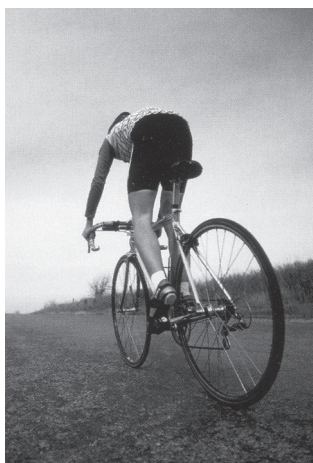
Dette er titlen på en bog af David Servan-Schreiber. Til trods for at han er læge vender han sig mod medicinsk behandling. Han siger f.

eks., at ”motion er en fremragende behandling af angst” Talrige undersøgelser viser det. F. eks. sagde størsteparten af deltagerne i træning på motionscykel, at ”de oplevede en energitilførsel, samtidig med at de følte sig mere afslappede (s. 127). I vor fortravlede tid er det for mange mennesker svært at få tid til motion. Dybest set er det imidlertid et spørgsmål om den rette prioritering, og her kan det betale sig at prioritere helbred højt. For øvrigt skriver David at ”man ikke behøver at gøre så meget. Det vigtigste er regelmæssig træning” (s. 134) – altså at det bliver vane. Undersøgelser viser, at for at indvirke på den emotionelle hjerne (det limbiske system), skal man motionere mindst 20 minutter 3 gange om ugen. Og de gavnlige virkninger vil være proportionale med træningsdosen. Jo mere alvorlig depression jo mere intensiv og regelmæssig træning. 6 gange om ugen er naturligvis bedre end 3.

Hvorfor stimulerer motion glæden ved livet

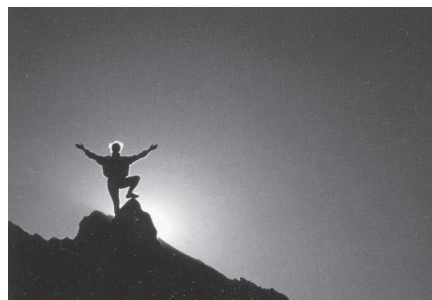
Der er en ren fysiologisk forklaring. Vi ved at opium stimulerer følelsen af velvære og tilfredsstillelse. Men vi ved også, at opium er skadeligt, fordi det virker vane-dannende, derfor bør man naturligvis holde sig fra den slags. Men akkurat den samme positive effekt - men uden skadelig bivirkninger - kan opnås ved motion, som også iflg. Schreiber stimuleres af endorfinerne (Glædesstimulerende molekyler - se s. 132-33). Han skriver, at den naturlige lystmekanisme stimuleres ved fysisk træning. Han fortsætter: ”de der regelmæssigt motionerer, føler større glæde ved små ting i livet: deres venner, deres kat, det de spiser, det de læser, et smil fra en tilfældig forbipasserende på gaden. Det er som om stimuleringen af endorfinerne bevirker, at man har lettere ved at være tilfredse – og den stimulering fremmes ved bevægelse – motion. Han fortsætter: At føle glæde er netop det modsatte af depression, som først og fremmest defineres som fravær af glæde, snarere end tungsindighed. Det er uden tvivl derfor, at udskillelsen af endorfiner har en udtalt antidepressiv og angstdæmpende effekt. At motion skaber livsglæde er altså fysiologisk forklaret og underbygget. Apropos til denne artikel var der netop d. 4/8 en TV-udsendelse under navnet ”En sund sjæl i et sundt legeme”, som klart påviste, hvorledes glædesfremmende stoffer udløses i hjernen ved motion. Naturlig eufori – uden stoffer – ved motion, at løbe, danse, hoppe springe – slippe hæmningerne og springe ud i livet.

Tankekontrol

Men man har også brug for det modsatte. Vi oplever alle en uafsluttelig strøm af tankemateriale – en strøm som vi jo er fuldkommen vant til og som vi i grunden ikke tænker så meget over – sådan er det bare. Men begynder man at vende blikket indad, bliver man mere bevidst om denne tankestrøm. Og læser man Tolle: ”Nuets kraft” bliver

man endnu mere bevidst om tankekværnen. Tolle kalder den ”sindets tyranni”. – Der kan faktisk være noget om det. Den bevidste og måske målrettede tænkning, hvor man f. eks. skal løse et problem er jo udmærket – ja, kreativ, endog særkende på vort udviklingsstade på vej ud af dyreriget. Men derudover er der en mere ubevidst tankevirksomhed, som bare fungerer helt automatisk, når vi ikke føler at vi tænker på noget. Vi er aldrig uden tanker med mindre man f. eks. gennem meditation, Yoga eller anden mental træning opnår momentvis tanketomhed.

Kan man heale sig selv?

I ovennævnte bog giver David Schreiber flere gode råd til forbedring af livskvalitet. Som nævnt taler han bl. a. om at stimulere glæden. Naturligvis er der grænser. Men ved intens koncentreret tankekontrol kan man utvivlsomt komme et stykke hen ad vejen. Vi ved fra Martinus, at vore tanker er fine elektromagnetiske vibrationer, der påvirker blodet i gunstig eller ugunstig retning alt efter tankernes kvalitet. Sunde tanker giver et sundt legeme. Det vi tænker er vi. I al beskedenhed har jeg udarbejdet et mentalt healingsprogram – altså healing ved tankekontrol - som er beskrevet på 2 ½ A4 sider. Eventuelt interesserede læsere kan få tilsendt et eksemplar ved personlig eller telefonisk henvendelse til mig. Adresse og tlf. se s. 1.

Ting og omstændigheder kan give dig nydelse, men de kan ikke give dig glæde. Glæde har inden årsag og opstår indefra som glæden ved væren.

Tolle

Mysteriet om den forsvundne CO2

v/Else Byskov

I februar nummeret 2004 af månedsbladet "National Geographic" kan man læse en stort anlagt 30 sider lang artikel med titlen "The Case of the missing Carbon". Artiklen er ledsaget af smukke illustrationer og fotos, som viser forskellige aspekter af kuldioxids forekomst og virkning. Artiklen er for den, der kender Martinus' verdensbillede, meget interessant læsning, for den illustrerer, at der er kræfter på spil på kloden, som regulerer naturens processer. Naturvidenskaben (og artiklens forfatter) forstår ikke, hvad det er, der regulerer disse processer, og artiklen afspejler den undren, der præger den forsker, der kan observere, at der er noget på færde, som han ikke kan forklare.

Problemet er, at der er for lidt CO2, alt for lidt. Der burde være dobbelt så meget CO2 i atmosfæren, når man tager vores forskellige former for forurening, forbrænding og udledning i betragtning. Hvor bliver al den CO2 af? Det er virkelig et mysterium. For den, der har studeret åndsvidenskaben, er svaret indlysende: Jorden er et levende væsen, som regulerer sine legemlige funktioner som ethvert andet levende væsen, og som derfor er i stand til at kompensere for menneskenes stigende udslip af CO2. Artiklen med dens mange data er et håndgribeligt bevis på, at der er kræfter på spil, som er langt større end nogen videnskabsmand i sin vildeste fantasi har forestillet sig.

Hør bare hvad der står: "Når man starter bilen, tænder lyset, drejer på termostaten eller foretager sig noget overhovedet, tilfører man kuldioxid til atmosfæren. Hvis man er en gennemsnitsborger i USA, løber ens samlede udledning op på over fem kubiktons kuldioxid per år.

Det kul, olie og naturgas, som driver den industrialiserede verdens økonomi, indeholder altsammen kuldioxid, som blev inhaleret af planter for hundreder millioner af år siden - kuldioxid der nu vender tilbage til atmosfæren gennem skorstene og udstødningsrør, og som føjes til den udledning, der sker fra de fattige lande, hvor man afbrænder skove for at skaffe landbrugsjord.

Kuldioxid er den vigtigste af en hel serie gasser, der hidrører fra menneskenes aktiviteter, og som forøger atmosfærens evne til at fastholde varme. (Metan fra kvæg, rismarker, lossepladser og andre kulstoffer fra køleskabe og airkondition anlæg). Der er meget få videnskabsmænd, der er i tvivl om, at denne drivhusopvarmning af atmosfæren allerede er ved at ske. Gletchere der smelter, tidlige forår og en konstant stigning af jordens gennemsnitstemperatur er blot nogle af advarselstegnene.

Men det burde være meget værre. Hvert år smider menneskene omkring 8 milliarder kubiktons

kuldioxid ud i atmosfæren, ca. 6,5 milliarder tons fra fossilt brændstof og 1,5 milliard fra skovafbrænding. Men det er kun mindre end halvdelen af den totale mængde, ca. 3,2 milliarder tons, som bliver i atmosfæren og opvarmer planeten. Hvor er den manglende kuldioxid? Det er virkelig et stort mysterium, siger Wofsy, en atmosfæreforsker ved Harvard University. Hans forsøgssted i Harvard Forest er tilsyneladende ikke det eneste sted, hvor naturen holder vejret og hjælper os med at redde os fra os selv. Skove, græsarealer og vandet i havene må optræde som drænhuller for kuldioxid. De optager ca. halvdelen af den kuldioxid, som vi udleder, og dermed forsinkes optagelsen i atmosfæren og effekterne på klimaet.”

Der er altså tale om, at der på årsbasis “mangler” 4,8 milliarder kubiktons kuldioxid, som på mystisk vis er blevet skaffet af vejen. Hvor bliver den af? Artiklen opremser fire mulige svar på dette spørgsmål. Polernes permafrost er oplagringssted for ca. 14% af den kuldioxid, der findes på Jorden. Nordatlantens vandmasser optager 500 millioner kubiktons, den nordlige halvkugles skove udgør klodens største “opsuger” af CO₂, og de tropiske skove tager sig af ca 35% af den CO₂, der hele tiden cirkulerer mellem jorden og luften. Alligevel kan disse “lagre” ikke forklare, hvor den forsvundne CO₂ er blevet af.

Og så er der også lige det problem, at når al den CO₂ bliver optaget af planter, som jo omdanner den til ilt, ja så burde luftens indhold af ilt jo stige tilsvarende. Men det gør den ikke. Luftens iltindhold ligger konstant dér, hvor den altid har ligget. Det er endnu et mysterium. Artiklens forfatter erkender, at vi er vidne til, at naturen rækker os mennesker en hjælpende hånd.

Den hjælpende hånd

Med en sådan erkendelse, skrevet med store røde typer hen over side 103 (“Nature’s helping hand”), burde der ikke være ret langt til, at man konkluderer, at der må være noget levende bagved denne regulering, denne “Great gift”, som naturen giver menneskene. For hvad andet end noget levende kan række nogen en hjælpende hånd? Hvad andet end noget levende kan regulere og “pille” ved CO₂ forekomsten?

Men så langt som til at konkludere, at det må være et levende væsen med bevidsthed og vilje, der regulerer atmosfærens indhold af CO₂ og ilt, går artiklens forfatter selvfølgelig ikke. For det er jo stadig ret utænkeligt, at man indenfor den etablerede videnskab skulle erkende, at Jorden er et levende væsen. Og det på trods af, at James Lovelock’s Gaia-teori fra 1979 i år har 25 år på bagen.

Lad os kaste et blik på, hvad Martinus siger om jordklodejag’ets “hjelpende hånd” til os mikroorganismer:

“Da intet levende væsen kan eksistere uden at være et makrovæsen for sine mikrovæsner, og dette gentager sig ligeledes for mikrovæsners vedkommende, idet disse også er makrovæsner for mikrovæsnerne i deres organisme, bliver det en kendsgerning, at alle levende væsner, som før nævnt, således er underkastet et kosmisk beskyttelsesprincip. Da det således er en livsbetingelse for makrovæset at beskytte mikrovæsnerne i dets organisme, bliver det, der dækker sig under begrebet “Forsynet” her til en levende uundgåelig kendsgerning.

Alle levende væsner er således underkastet et Forsyns beskyttelsesprincip. Jordens mennesker, dyr, planter og mineraler er organiske dele af det store legeme, vi kalder Jordkloden. Jordkloden er således et levende væsen og udgør vort makrovæsen og er underkastet et sådan væsens livsbetingelse: Beskyttelsen af mikrovæsnerne i dets egen organisme.” (LB VI stk.2025)

Her ser vi, at vi mikrovæsner er underkastet et kosmisk beskyttelsesprincip, og at det tilmed er en livsbetingelse for makrovæset at udøve denne beskyttelse. For ved at udøve denne beskyttelse forsvares makrovæset jo naturligvis også sin egen eksistens og livsoplevelse, så det er ganske logisk, at det må være sådan. Makrovæset kan simpelthen ikke lade være med at beskytte sine mikrovæsner. Ud fra dette Martinus citat må vi konstatere, at det er Forsynet vi kan takke for den forsvundne CO₂. Intet mindre.

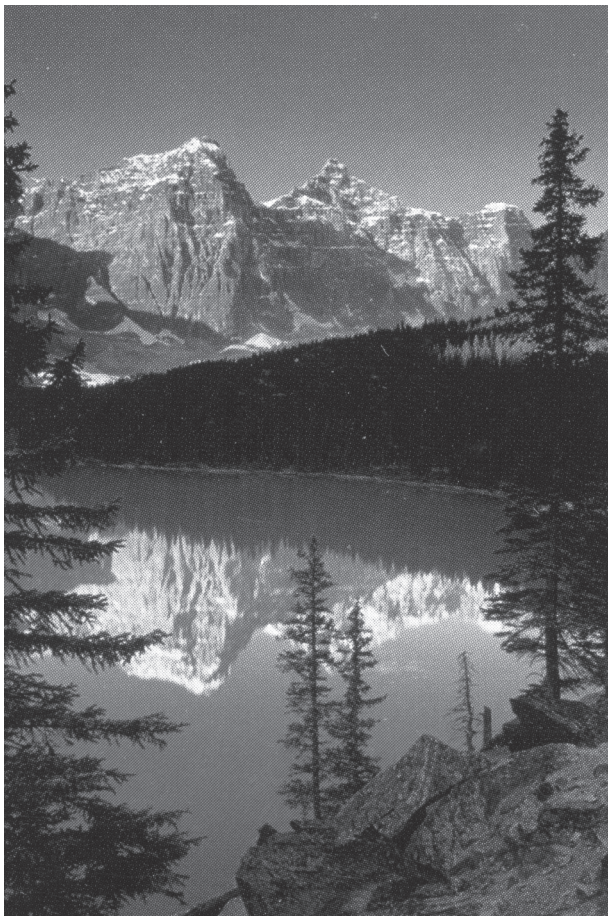
Naturens kræfter

Om jag’ets livsoplevelse og naturens kræfter som udtryk for et levende væsens kropsfunktioner siger Martinus:

“Naturen omkring os er således ikke døde tilfældige kræfter for os, ligeså lidt som vore indre organiske funktioner: fordøjelse, blodomløb, kirtelfunktioner og tankefunktioner etc. er tilfældige. De er levende organiske manifestationer, ved hvilke et makrovæsen er i stand til at opretholde sin livsoplevelse på samme måde, som vor organisme er et redskab, ved hvilket vi bliver i stand til at opleve livet. Vor livsoplevelse er således et meget intimt forhold til de tre uudslættelige fakta: mikrokosmos, mellemkosmos og makrokosmos.” (LB VI stk.2026)

Naturens kræfter, det være sig storme, torden, jordskælv, vulkanudbrud, oversvømmelser, tornadoer, nedbør osv er altså jordklodens organiske manifestationer, som igen er udtryk for et levende væsens viljeføring og automatfunktioner. Og set i dette lys må man antage, at også bortskaffelsen af CO₂ er udtryk for jordklodens viljeføring.

Når der i artiklen i National Geographic ikke drages den konklusion, at det må være noget levende, der regulerer tilstedeværelsen af CO₂ i atmosfæren, kan dette naturligvis ikke bebrejdes nogen. Videnskaben er jo dér, hvor den er, og den kan ikke trække på en indsigt, den ikke har.

Martinus siger om videnskaben: *“Al bevægelse i tilværelsen består ifølge Livets Bog kun i at gøre uvidenhed til viden. Den jordiske videnskab vil derfor heller ikke være at stemple som døende, tværtimod, den er meget levedygtig. Det er derimod dens nuværende forskningsmetode, der er døende. Den har udspillet sin rolle og gjort **ånden synlig som - materie, som stjernetaåge, som urstof**. Da videnskaben således nu har nået dette det højeste resultat af, hvad der kan opnås med dens nuværende forskningsmetode, vil den af begivenhederne selv blive tvunget ind i en helt ny metode for iagttagelse eller forskning, der vil gøre **materien, stjernetaågen, urstoffet synlig som - ånd, bevidsthed og liv**.”* (Bisættelse, kap.19)

Videnskaben vil altså, sandsynligvis indenfor en overskuelig tidshorisont, begynde at “skifte spor” i takt med, at dens grundlæggende opfattelse af verden som bestående udelukkende af fysisk materie, kommer til kort. Den vil med tiden blive tvunget til at se materien som udtryk for ånd og komme til erkendelse af, at der er bevidsthed bagved alle logiske skabelser og dermed i det mindste som

hypotese antage, at der et levende ophav bagved alt. Når den gør det, vil den ikke længere være en materialistisk, gudløs videnskab, men så vil den gøre Guds eksistens til en levende kendsgerning. Så har den nået det punkt, hvor den kan forenes med åndsvidenskaben.

Om den gudsløse forsker siger Martinus:

“Som vi her ser, kan den ærlige og sande videnskabelige forsker således slet ikke undgå i det mindste som hypotese at måtte akceptere et levende, tænkende ophav bag naturens store skabelse, og at denne således er en bevidsthedsfunktion analogt med den af os selv frembragte skabelsesproces. Den forsker, der pure benægter dette, har dermed blottet sit eget videnskabelige talents ubetydelighed på nævnte felt så meget, at vi kan se, at det slet ikke tæller med i opklaringen af dette. Han tilhører væsner, hvis videnskabelige uformuenhed parret med en vis ærgerrighed betinger, at de i god tro udslynger deres Gudsfor nægtelse uden at ane, at denne docering er et skrigende falsk og uvidenskabeligt facit, der ikke engang på nogen som helst måde rummer mulighed for at kunne underbygges som hypotese.

Gudsfor nægtelse af enhver kategori hører således også til dogmetilbedernes eller postulattilhængernes store skare, selv om også deres dogmer eller postulater angående Guddommen er irreligiøse og derved udtrykker naivitet i stedet for videnskab.” (LB III stk.912)

Måske er vi med artiklen i National Geographic kommet et lille skridt nærmere en generel erkendelse af, at der er planetære kræfter på spil, som interfererer, hjælper og kompenserer for vores “unoder”. Dermed er vi forhåbentlig kommet lidt tættere på et nyt videnskabeligt erkendelsesgrundlag, og dermed er der sat endnu en pind fast på det materialistiske verdensbilledes ligkiste.

(Hele artiklen kan læses på www.nationalgeographic.com/magazine/0402)

OM VIRKELIGHEDENS GRUNDLAG OG BASALE FUNKTIONSMÅDE

v/Per Bruus-Jensen

Fra Martinus side fremstilles det fænomenkompleks, vi kalder virkeligheden, som den samlede manifestation af et treenigt princip, hvilket i praksis vil sige, at samme virkelighed til stadighed med hele sit volumen eller totum opfører sig på tre principielt forskellige måder. Nemlig måder, der på den ene side supplerer hinanden, men på den anden side samtidig synes at udelukke hinanden, således at man kan tale om et triplementært "arrangement" eller anliggende.

I samme forbindelse tildeler Martinus hver af de tre manifestationsmåder et særligt symbolsk kendetegn, nemlig X1, X2 og X3, hvor X1 henfører til dette at være årsagsløs årsag til skabelse - dvs princippet skaber; X2 til dette at være evnen til at skabe; og endelig X3 til dette at være produktet af de to første X'ers virksomhed - altså "det skabte".

Spørgsmålet er imidlertid, hvorledes virkelighedskomplekset med hele sit volumen eller totum rent faktisk på én og samme tid kan være alle disse tre tilsyneladende vidt forskellige ting ...?

Om "Det guddommelige Noget" og de tre X'er - deres sameksistens og indbyrdes kommunikation

Som udgangspunkt skal det tages i betragtning, at der ifølge Martinus reelt kun findes ét "X", repræsenteret ved en størrelse, han omtaler som "Det guddommelige Noget", og som han på den ene side beskriver som al virkeligheds initiale grundlag og udgangspunkt, og på den anden side fremstiller som 100% immateriel tomhed og absolut stilhed, hinsides tid og rum.

Og det er altså specielt dette initiale Noget, bogstavet "X" i alle de tre ovennævnte tilfælde henfører til, medens derimod selve tallene 1, 2 og 3 blot markerer de tre principielt

forskellige måder, som det pågældende Noget eller "X" fungerer/opfører sig på, således at det rent funktionelt får karakter af netop et treenigt princip.

Det guddommelige Noget tjener med andre ord som virkelighedskompleksets og dermed universets kosmiske urstof til trods for, at det i sig selv på ingen måde er stoffligt i sin natur, men tværtimod 100% immaterielt.

Spørgsmålet er imidlertid, hvordan det i praksis magter dette; dvs på én og samme tid er i stand til at optræde i ovennævnte tre vidt forskellige roller - herunder en rolle som stof? Og vel at mærke med HELE sit totum investeret i HVER af rollerne. For at forstå dette er det nødvendigt først at stille skarpt på hvert af de tre funktionsaspekter.

Vedr. princippet skaberen - X1

Herved forstås som foran nævnt Det guddommelige Noget - "X" - i rollen som årsagsløs årsag til skabelse. Og som ensbetydende med selve det ultimative årsagsprincip eller årsagsmoment bag enhver skabelse og dermed den faktor, der ved roden begrunder, at skabelse overhovedet finder sted, er princippet skaberen/X1 i al sin elementære egenart uden videre forenelig med Det guddommelige Nogets egen initiale form som tomhed og absolut stilhed. Dvs at X1 ligeledes kan beskrives som et spørgsmål om tomhed og absolut stilhed akkurat som det Noget, det betjener. X1 så at sige deler image med dette Noget, hvad der iøvrigt er med til at forklare, at Martinus ikke altid skelner mellem det ene og det andet ... (bruger ofte udtrykket "Det guddommelige Noget" som synonymt med princippet skaberen/X1).

Vedr. princippet skabeevnen - X2

For imidlertid på det foreliggende grundlag at kunne realisere sin rolle i praksis, kræves det overordnet, at

X1-funktionen suppleres og assisteres af Noget, der forlener den med evnen til reelt at formidle og eksekvere funktionen skabelse - altså skabeevne - og hvor skabelse i denne forbindelse ved roden er et spørgsmål om specielt dette at få tomheden og stilheden til at optræde som en modsætning hertil; det vil først og fremmest sige optræde som bevægelse, samt i medfør af denne alle heraf afledte effekter så som stof, tid, rum, masse, fylde, forvandling og begrænsning m.m.

Da imidlertid denne EVNE ikke er det samme som resultatet af dens virksomhed, men kun spiller rollen som den direkte ÅRSAG til fremkomsten af dette resultat - altså det skabte/X3 - er også skabeevnen ved nærmere eftertanke principielt forenelig med den initiale virkelighed i dens egenskab af immateriel tomhed og absolut stilhed. Til gengæld er dens faktiske effektivitet som skabeevne ultimativt betinget af, at den er komplementært forbundet med funktionen X1 (den initiativtagende faktor), således at de to X'er tilsammen konstituerer et to-enigt funktionsprincip af rent immateriel observans.

Det skal i den forbindelse nævnes, at skabeevnen/X2 i praksis gør sig gældende som det fænomen eller princip, vi kender som ENERGI, og som meget betegnende også indenfor naturvidenskaben har status som skabeevne, jfr. definitionen: energi = evnen til at udføre arbejde ...

Selve sit grundlag som skabeevne i betydningen ENERGI har X2 ifølge Martinus i det såkaldte urbegær, der spontant og apriori knytter sig til X1 i dets rolle som princippet skaber. Selve det energetiske moment er uden videre en konsekvens af urbegæret - er så at sige dets kosmiske "fingeraftryk" - hvilket også kan udtrykkes på den måde, at urbegæret faktisk tjener som skabeevnens/energiens initiale "kernesubstans" eller "virkekraft", om end der i realiteten er tale om noget rent immaterielt. Hvilket sidste på den anden side er i overensstemmelse med, at skabeevnen i lighed med princippet skaber er et funktionelt aspekt af det immaterielle, guddommelige Noget - "X".

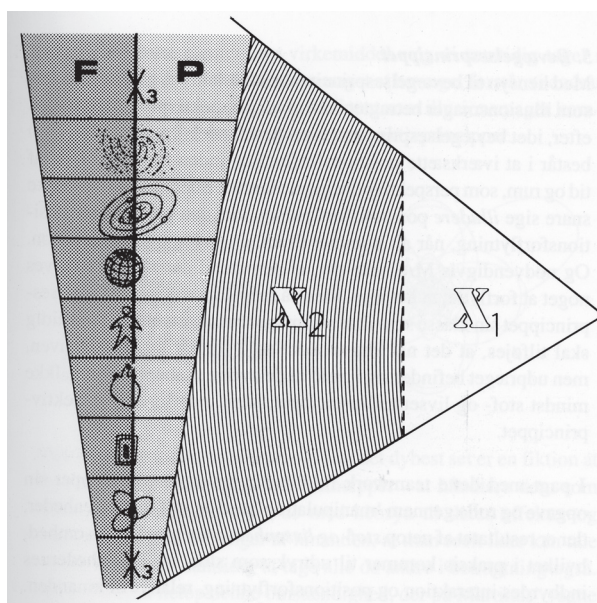
Vedr. princippet det skabte - X3

I Martinus fremstilling er "det skabte" i alle dets former helt igennem et spørgsmål om BEVÆGELSE, og skabeevnens opgave er dermed først og sidst på princippet

skaberens vegne at frembringe bevægelse i enhver mulig form. Og altså vel at mærke med det immaterielle, guddommelige Noget som eneste grundlag ...

Spørgsmålet er imidlertid, hvorledes dette overhovedet kan lade sig gøre, når netop grundlaget og udgangspunktet for en sådan skabelse er immateriel tomhed og absolut stilhed. For ikke sandt: hvad er der overhovedet her at bevæge ...?

Svaret er naturligvis, at den pågældende skabelse ikke er mulig i ansolut forstand, men kun lader sig gennemføre som et trick. Som et illusionsnummer. Med et blændværk eller bedrag som resultat, jævnfør hindu-myten om det såkaldte Mayas slør.

Idet vi foreløbig ser bort fra, hvorledes bevægelse på det foreliggende grundlag rent praktisk lader sig generere som illusion betragtet, kan det være nyttigt først at se det bekræftet, at den enkelte bevægelse endog som objektivt fænomen faktisk er en illusion - og med den ligeledes "det skabte" som helhed, for så vidt det skabte helt igennem er et spørgsmål om netop bevægelse.

Udgangspunktet for en sådan påvisning er fra Martinus' side påstanden om, at det initiale, guddommelige

Noget i sin egenskab af immateriel tomhed og absolut stilhed også er et spørgsmål om evighed og uendelighed, totalt hævet over tid og rum. Skal man nemlig beskrive det rent principielle ved en bevægelse, drejer det sig ved roden om positionsændring med relation til netop tid og rum: herfra og dertil i et tredimensionalt koordinatsystem...

Imidlertid er den initiale virkelighed i form af Det guddommelige Noget som allerede nævnt IKKE et spørgsmål om tid og rum, men har tværtimod karakter af grænseløs tomhed og stilhed hinsides tid og rum. Hvilket tilsvarende betyder, at nævnte virkelighed udgør et evigt og uendeligt TOTUM, hævet over enhver form for begrænsning. Og i et sådant totum kan der ifølge sagens natur ikke finde nogen positionsændring sted i absolut forstand, og dermed heller ikke nogen bevægelse.

Eller sagt anderledes: uanset hvor meget man tror at bevæge sig, kommer man ingen vegne, men forbliver

konstant i en slags non-lokalt centrum (svarende til den subjektive fornemmelse af X1-faktoren for øvrigt: Jeget som livsoplevelsens evige og uforanderlige centrum), hvilket dermed røber, at den såkaldte bevægelse reelt er en illusion. I det mindste set i forhold til Det guddommelige Noget selv i dets egenskab af bevægelsens initiale grundlag og forudsætning nr. 1.

Den enkelte såkaldte bevægelse finder altså ikke sted i absolut forstand, men højst relativt til andre bevægelser, der hver for sig heller ikke finder sted i absolut forstand. Og netop herved røber den enkelte bevægelse på samtlige bevægelers vegne sin identitet som en tredje og i dette tilfælde illusionistiske måde, som Det guddommelige Noget takket være sin uendelighedsnatur kan fungere og optræde på, side om side med de to øvrige - princippet skabeevnen/X2 og princippet skaberen/X1 - og hvorved det bekræfter sig, at de tre X'er mht. deres tilsyneladende forskellighed blot er tre forskellige, indbyrdes forenelige funktionelle aspekter eller ytringer af ét og samme fælles "X", således at det pågældende "X" (drevet af sit urbegær) reelt fungerer som et treenigt princip. Hele tiden. Og med hele sit totum.

Om det skabtes virkeliggørelse

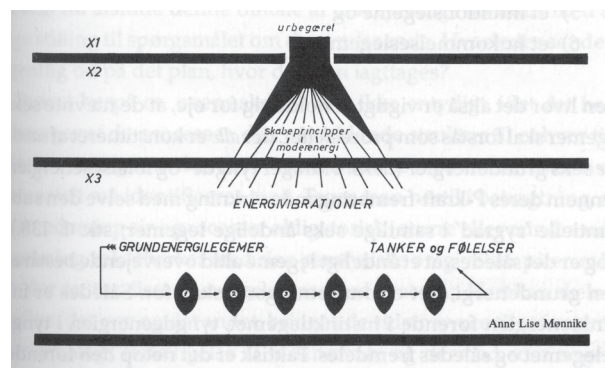
Tilbage er "blot" at afdække, hvorledes Det guddommelige Noget med sig selv som eneste forudsætning i praksis bærer sig ad med at frembringe de illusionistiske bevægelser. For i betragtning af, at disse "falske" bevægelser trods alt relativt til hinanden må indrømmes status som en slags virkelighed - ydermere en virkelighed, der sikrer eksistensen af hele den materielle sfære/X3 - er det naturligvis også af afgørende vigtighed for Det guddommelige Noget, at de rent faktisk realiseres, idet det samme Noget i modsat fald ikke vil kunne blive bekræftet i rollen som princippet skaber. Ja, i det hele taget ikke ville ane noget som helst om sin egen eksistens og væren ...

Til belysning af "mekanismen" i denne nødvendige præstation gives der to mulige forklaringer - en lang og en kort. Den korte følger her, medens den lange enten kan udledes af Martinus' egne værker, hvor den implicit er formuleret, eller via et par bøger fra undertegnede hånd, hvor den eksplicit har fundet udtryk (specielt de tre seneste, se kildefortegnelse).

Vedr. de falske bevægelers tilvejebringelse

Udgangspunktet for den løsning, der her skal præsenteres, er det faktum, at dette, at Det guddommelige Noget ved roden er immateriel tomhed og absolut stilhed, absolut

IKKE er ensbetydende med, at det pågældende Noget er "et intet". Eller er "et Noget" uden muligheder. Tværtimod! Gennem urbegæret og det treenige funktionsprincip

står utallige muligheder åbne for det.

Muligheder, der i første række finder bekræftende udtryk i eksistensen af de såkaldte grundenergier (der i sig selv er immaterielle). Og her igen frem for alt de tre materieskabende grundenergier: Tyngde- og følelsesenergien i samspil med instinktenergien. Tyngde- og følelsesenergien på den måde, at de via deres kontrære interaktion permanent genererer et universelt og dermed allestedsværende spændingsfelt (læs kraftfelt). Og instinktenergien derved, at denne i sit samspil med de to andre på automatisk vis kan bringes til at "manipulere" spændingsfeltet på en sådan måde, at det i en mangfoldighed af former og tilfælde giver sig udtryk i fremkomsten af "lokale" fluktuationer (læs stråler og bølger) og dermed i princippet relative positionsændringer, alias bevægelser. Ganske vist "falske" bevægelser, men ikke desto mindre. Og under alle omstændigheder tilstrækkelige til at den materielle verden i al den pragt og glans får eksistens som en slags virkelighed - såvel objektivt som subjektivt, fysisk som parafysisk og åndeligt.

Som det fremgår, er fænomenet "bevægelse" (og dermed princippet "det skabte" under ét) uløseligt forbundet med fænomenet energi, idet den enkelte bevægelse slet og ret har rod i energiomsætning og i medfør af dette direkte repræsenterer energi og energiadfærd, så at sige. Og energien i dens mange former og adfærdsmønstre lever dermed op til sit hverv som Det guddommelige Nogets evne til at illudere en modsætning til den tomhed og stilhed, der hinsides det illusionistiske niveau er dets sande natur. Nemlig den modsætning, vi i god tro kalder den materielle virkelighed, men som altså i realiteten er camoufleret tomhed og stilhed og dermed i bund og grund et blændværk. Et blændværk af fuldstændig immateriel natur og herved en mega udfordring til vor tids materialistisk orienterede naturvidenskab ...

Så meget mere bemærkelsesværdigt kan det til slut noteres som positivt tankevækkende, at denne beskrivelse af den stofflige virkeligheds kosmiske identitet og "profil" ikke desto mindre på alle afgørende punkter er i overensstemmelse med det syn på stoffet, som moderne naturvidenskab er nået frem til. Nemlig at det helt igennem er en kombination af energi og tomrum (med tomrummet som den dominerende "komponent"). Hverken mere eller mindre, jfr. Einsteins berømte formel $E=mc^2$. Den siger netop, at stoffet (m) er et spørgsmål om ultrakoncentreret energi (E), samt at mængden af energi (E) findes ved at gange massen (m) med lysets hastighed i anden potens (c^2).

Dette er imidlertid ikke ensbetydende med, at energien som sådan er materiel i sin natur. Pointen er tværtimod, at den i sig selv er 100% immateriel. Men ikke desto mindre i stand til at illudere materiel stofflighed i det tomme rum - objektivt som subjektivt - og på dette grundlag iscenesætte det materielle scenario; hele den såkaldt materielle virkelighed, fysisk som parafysisk.

Som eksempel på energiens og tomrummets indbyrdes rollespil består selv den hårdeste diamant, eller den mest massive klippeblok, af 99,999 ...9% tomrum. Plus et kvantum energi, der er så koncentreret, at det i formen som atompartikler er fuldstændigt usynligt for det menneskelige øje med samt alle dets forlængelser i form af elektronmikroskoper mv. Og da også tomrummet imellem partiklerne i princippet er usynligt, burde såvel diamanten som klippeblokken være totalt usynlige. Men er det ikke, fordi den bundne energi i objekterne i sin vekselvirkning med visse omgivende energier - fx. energien i solens lys samt energien i de menneskelige legemer med tilhørende sanseorganer - på mirakuløs vis fremmaner en synlighed, der gør de nævnte objekters eksistens til et faktum for os. Og med dem også hele resten af det såkaldt materielle univers ...

Det stofflige er m.a.o. slet og ret en illusionistisk VIRKNING af energierne og deres samspil både med hinanden og med tomrummet. En virkning i forhold til hvilken energien selv som sådan forholder sig som den direkte årsag. Og på en sådan måde, at årsag og virkning uløseligt er bundet sammen som et to-enigt princip, der igen tilsvarende uløseligt er i indgreb med den initiale tomhed og stilhed i rollen som X1, således at der tilsammen tegner sig et tre-enigt funktionsprincip, der på Det guddommelige Nogets vegne arbejder efter triplementære retningslinier.

Dvs de tre X'er samarbejder som en holistisk enhed, uanset den principielle forskel, der rent funktionelt udmærker dem hver især. Og netop dette treenhedspræg tegner mere end noget andet Det guddommelige Nogets

kosmiske signalement og profil rent operationelt ("X" = X1/X2/X3). Samtidig med at nævnte treenhedspræg også kaster lys over grundlaget for X'ernes indbyrdes "kommunikation" eller samspil, idet pointen her er principielt den samme som den, der gælder for væsker i forbundne kar: én og samme væske i alle kar; og sker der noget med væsken i ét kar, registreres det øjeblikkeligt i de andre også.

Konklusion

Som et spørgsmål om "lokale" fluktuationer i et universelt kraftfelt er det skabtes "falske" bevægelser/X3 uløseligt bundet til energiens princip/X2, der for sit vedkommende lige så uløseligt er bundet til tomhedens og stilhedens navnløse sfære i dens egenskab af initiativtager til disse fluktuationer; dvs i rollen som princippet skaber/X1. Altsammen på treenig vis eksekveret samtidigt af og i det navnløse, guddommelige Noget, "X".

Eller sagt anderledes: Det guddommelige Nogets evige liv er som sang og musik - som lyde og toner, der til stadighed fødes af tavshed og stilhed. Og atter vender tilbage hertil. Igen og igen gennem evigheds evigheder.

Og tager man samtidig hensyn til, at hele det skabte univers i al dets spektakulære majestæt netop grundlæggende er frembragt af tomhed og absolut stilhed, får man for alvor en forestilling om formatet og kvaliteten af det guddomsvæsen, der på genial vis har frembragt det, og ligeledes til stadighed opretholder det - et scenario, der må kalde på den dybeste ærefrygt og beundring hos enhver, der fatter blot en flig af præstationens krav til intellekt, visdom og kreativitet ...

Og man kan føje til, at magter man yderligere at se det immaterielle guddommelige Noget som indbegrebet af ÅND, da kommer verdensaltet til syne som en både gigantisk og eventyrlig konstruktion i netop ånd - guddommelig ånd ...

Kildehenvisninger:

Martinus: Skitsebog fra 1924, symbol nr. 1 (godkendt)

Martinus: Livets Bog II, stk. 529-556

Per Bruus-Jensen: I begyndelsen var tomheden, 1999.

Per Bruus-Jensen: Sol & Måne, 2001 (præsenterer også ovennævnte skitsebog).

Per Bruus-Jensen: Mennesket og den skjulte Gud, 2002.

Georg Gamov: Tredive år, der rystede fysikken, 1968.

Om at være forældre til indigo- og krystalbørn: Forældre af hjertet

v/ Bente Duch Christensen

Forældre til indigo- og krystalbørn er specielt privilegeret i denne turbulente tid med forandring. Som forældre er I med til at etablere nye forældremønstre på planeten. I er sammen med jeres børn ved at løfte forældre/børn relationen til det højeste niveau i denne tid.

Indigo- og krystalbørnene er kommet til jorden med hver deres "mission". Indigobørnene er her for at udfordre de eksisterende regler og normer, og krystalbørnene er her for at lære os om styrke og kærlighed. I, som forældre, er medpartnere i denne mission af healing og undervisning. I kan hjælpe jeres børn med at udføre deres mission ved at forstå, hvad dette kræver af jer.

Som forældre til et indigobarn kan I forvente at blive udfordret konstant, men har I evnerne til at håndtere disse udfordringer, vil det skabe et bedre forhold mellem jer og jeres barn.

Som forældre til et krystalbarn skal I være forberedt på at have med en meget stærk vilje at gøre og som følge heraf hyppige magtkampe.

Men igen, hvis I som forældre har evnerne til at håndtere dette, vil det hjælpe jeres børns vækst og fulde udfoldelse.

Det gamle opdragelsesmønster

Det gamle opdragelsesmønster vil ikke fungere for indigo- og krystalbørn, og det kunne man forvente. De er nemlig kommet for at ændre dette mønster og erstatte det med noget bedre.

Det gamle opdragelsesmønster var hovedsageligt baseret på magt og frygt. Forældrene følte, at deres barn var et ansvar, de påtog sig, og deres pligt var at sikre barnet materielt, sørge for at det fik en uddannelse og udviklede sig til voksenstadiet.

Barnet blev opdraget til at frygte straf og til at se forældre, lærere og andre voksne som magtfigurer. Barnet lærte at acceptere normerne i samfundet, der var dikteret af disse magtfigurer, selv om de måske gik imod dets egne naturlige overbevisninger. Forældre og omsorgspersoner følte, at deres rolle var at kontrollere barnet. De havde bemyndigelse til at straffe barnet, endog med vold, hvis

denne kontrol, som sædvanligvis blev givet i form af regler og forbud, blev udfordret eller ignoreret.

Begrundelsen for alle reglerne og normerne var, at barnet skulle tilpasses samfundet.

Det gamle autoritære system kræver lydighed og respekt i barn/forældre forholdet. I dette system ses forældrene som "ejere" af barnet, og de kan derfor forlange, at det adlyder. Forældrene føler de véd mere og er visere, og at de derfor har ret til at forlange specielle opførselsmønstre og livsvalg fra "deres" barn.

Den ny forældremodel

Den ny forældremodel er baseret på kærlighed og udgår fra hjertecentret. I denne ny model ses hvert enkelt barn som en gave, et privilegium. At være forældre til et barn ses som en kærlighedserfaring, hvor forældrene har til opgave at hjælpe og opfostre en nyankommen sjæl på planeten. Denne opgave ses som et partnerskab, hvori forældre og barn deles om en bevidst oplevelse af vækst og indlæring i forældre/barn forholdet.

I denne ny hjertebaserede opfostringsmodel ses barnet for dét, det er - en højt udviklet sjæl. Denne indigo- eller krystalsjæl har sin egen visdom at meddele den voksne verden, og forældrenes rolle er ofte at hjælpe barnet med at give dets budskab videre til verden.

For at kunne gøre det er det nødvendigt for barnet at blive elsket og æret for således at kunne udvikle sig til den person, det er, og opnå dets fulde potentiale.

For at opnå at blive denne type forældre, er det en nødvendighed at kunne udvise kærlighed, tolerance, respekt og ubetinget accept.

Kærlighed

Kærlighed er det vigtigste i relationen forældre/barn. Man kan ikke elske og respektere sit barn, hvis man ikke har lært at elske og respektere sig selv.

Mange af os er blevet opfostret med beskeden "ikke god nok", som udviklede en lav selvværdsfølelse og problemer omkring selvværd og selvaccept. Før vi kan forstå vores indigo/krystalbarn, må vi have forståelse for

vor egen uforløste selvaccept. Har vi ikke det, vil barnet være det første til at lære os det.

Ubetinget accept

Indigo- og krystalbørn har deres egen personlighed og deres egen fornemmelse af hvem, og hvad de er. Sommetider kan denne fornemmelse af hvem de er være i direkte modsætning til forældrenes ønsker og behov. Forældrene skulle gerne være i stand til at sige: ”Vi accepterer dig som den, du er. Du behøver ikke at være som os”.

Respekt

Dette er tæt forbundet med ubetinget accept. Hvis forældrene kan acceptere barnet, som det er, kan der på denne respekt opbygges en gensidig respekt for hinanden.

Hvis I kan udvise denne respekt for jeres barn, ligegyldigt hvor forskelligt det er fra jer, så vil det blomstre og trives.

Tolerance

Dette relaterer også til ovenstående. Hvis der eksisterer ubetinget accept, kærlighed og gensidig respekt i hjemmet, så vil der også være tolerance for de forskelligheder og særlige behov hvert enkelt familiemedlem har.

Kommunikation

I kommunikation giver og modtager man. Som forældre bør man aldrig give ordrer eller instruktioner, som man forventer barnet skal modtage uden at stille spørgsmål, men blot adlyde. Man må for alt i verden ikke miste besindelsen og råbe op i kommunikationsprocessen med sit barn. Det bedste er at lære barnet at kommunikere effektivt, men med respekt. Nøgleordet her er at **LYTTE** til, hvad den anden har at sige. Ved at lytte til hinanden kan man virkelig modtage og forstå, hvad den anden føler og har behov for.

Forhandling

Indigo- og krystalbørn reagerer ikke på autoritær opførsel, men de vil lytte, hvis man taler stille og roligt og forhandler med dem om vanskelige problemsstillinger. Disse børn er selv meget dygtige til at forhandle omkring deres egne behov og ønsker, og der skal særdeles megen

indsigt og kreativitet til for at forhandle med dem. Så længe det sker i en atmosfære af kærlighed, respekt og tolerance, er alt i orden.

Disciplin

Ordet disciplin stammer fra ”disciple” og har med undervisning og indlæring at gøre, og ikke som vi tidligere har forstået det som værende regler, love og straf.

Børn skal vide hvor grænserne går, og hvad der forventes af dem indenfor familiens rammer. Denne information kan videregives på en kærlig og rolig måde ved at bruge færdighederne af kommunikation og forhandling.

Jeres rolle som forældre er at undervise jeres børn – gennem at vise et eksempel og gennem ord – i det, der forventes af dem for at blive stærke og kærlige voksne. I

er lærerne, de er disciplene. Sommetider er de lærerne og I, som forældre, er disciplene.

Lad forholdet mellem jer være ligeså kærligt og givende, som forholdet der var mellem Kristus og hans disciple.

Vigtige oplysninger til Indigo- og Krystalsbørn's forældre

Ved opfostring af indigo- og krystalbørn, må man hele tiden have i tankerne, at disse børn er forskellige fra andre børn og også fra deres forældre.

Hovedpunkterne man skal indrette sig efter er følgende:

1. Indigo- og Krystalbørn har en højre-sidet hjernefunktion

Indigo- og krystalbørn fungerer hovedsageligt med højre hjernehalvdel. Det betyder, at de er kreative, intuitive, spirituelle, fantasifulde og følelsesmæssigt intelligente. Imidlertid er vor kultur i store træk venstre-hjernedelsorienteret, som betyder at den er lineær, rationel og logisk. Vanskelighederne starter, når børnene skal begynde i skolen og må tilpasse deres naturlige måde at fungere på.

Højre-hjernesidede elever har en hurtig opfattelsesevne og foretager ofte intuitive spring, som demonstrerer en

forbløffende intelligens. Men skolesystemet er indstillet på venstre-hjernesidet funktion, som handler om gentagelse, organiseret og lineær ophobning.

Denne ”langsomme” tilgang til stoffet gør at børnene keder sig og hurtigt mister interessen.

Det fører til at mange børn bliver diagnosticeret til at være ADS-børn (opmærksomheds-mangel-syndrom) eller ADHS-børn (opmærksomheds-mangel-hyperaktiv-syndrom) og ofte bliver behandlet medicinsk, når der i virkeligheden ikke er andet i vejen med dem, end at de keder sig.

Ydermere kan de pga. deres intuitive intelligens ofte ”skjule” i flere år i skolesystemet, at de i virkeligheden ikke kan læse og skrive ”korrekt”. Det fører til, at de bliver betragtet som ordblinde, et andet ”ikke god nok” stempel. Det er skadende for dem, fordi indigobørn har en stærk følelse af at være ”perfekte”, og at de er her på en ”mission”. Hvis de får at vide, at de ikke er vel-fungerende, eller at der er noget forkert ved dem, vil de blive traumatiserede og enten søge healing, eller de vil forsøge at skjule dette sår. Det kan i puberteten føre til stofmisbrug og spiseforstyrrelser som måder at heale og skjule deres traume.

Det er yderst vigtigt, at indigo- og krystalbørn bliver opfattet som værende anderledes, men ikke dårligt fungerende. Hvis forskelligheden bliver anerkendt og håndteret, vil børnene vokse op på en balanceret måde. Hvis ikke, vil det føre til utilpassede børn/unge med problemer.

2. Indigo- og Krystalbørn er meget overfølsomme overfor miljøstress (omgivelsernes stress)

Jeres barn er langt mere følsomt, end I er. Dets sanser er langt skarpere end jeres. Det er en del af udviklingens forandringer efterhånden som mennesker bliver mere åbne og følsomme. Det betyder, at jeres barn vil blive stresset og ulykkelig ved høj støj, store mængder mennesker, høj musik og TV. Det vil reagere enten ved at blive indadvendt og deprimeret eller ved at tillade stimulansen og blive hyperaktiv og destruktiv.

Indigo/krystalbarnet behøver stille og rolige hjemmeomgivelser med et minimum af elektronisk legetøj og andre ”voldelige” aktiviteter. Det skal bestemt ikke have et TV som babysitter.

I de tidlige år opfordres til: leg, fantasi, boglæsning, tegning, maling og historiefortælling.

3. Indigo- og Krystalbørn er følsomme overfor fødevarer og vil ofte udvikle fødevareallergi

Barnets fysiske krop er også meget følsom. Det kan ofte ikke tåle konserverede fødevarer eller tilsætningsstoffer,

og det reagerer ofte dårligt overfor sukker og koffein. Det betyder at alle former for slik, sodavand og fastfood vil skabe dårlig og hyperaktiv opførsel hos jeres barn.

En kost baseret på naturlige, organiske og sunde fødevarer, helst uden kylling og kød som indeholder hormoner, antibiotika og kemikalier, er at anbefale.

Ydermere kan barnet også være allergisk overfor hvede- og mælkeprodukter, som kan give symptomer som eksem, fordøjelsesproblemer, bihule/øre/næse- og halslidelser.

Hvis man har et ADS-barn eller ADHS-barn, kan man i stedet for at give medicin vælge et homøopatisk produkt eller alternativ kost, som er mere effektivt og mindre skadeligt.

Uddannelse

Indigo- og krystalbørn vil reagere positivt overfor et uddannelsessystem, som balancerer højre og venstre hjernehalvdel og som inkluderer kreativitet, så som musik, kunst, dans og drama.

Det bedste skolesystem for dem vil være Steiner-skolerne eller lignende.

I den forbindelse vil jeg gerne nævne, at der i august 2004 er startet en ny skole i København for børn med særlige forudsætninger MENTIQA. For yderligere oplysninger herom se venligst: www.mentiqa.dk

Kilder:

“Parenting Indigo and Crystal Children: Parenting from the Heart” by Celia Fenn. www.starchild.co.za

“Basic Information for Parents of Indigo and Crystal Children”. www.starchild.co.za

“The System Busters: The Way of the Indigo Warrior” by Celia Fenn. www.starchild.co.za

En ny tids nye børn?

v/Ruth Olsen

Når jeg læser beskrivelser af de børn, der kaldes indigo-, stjerne- eller krystalbørn, og som man mener fødes i disse tider, undres jeg nu lidt over, hvad det er, der er så specielt ved dem. Med mine erfaringer fra bl.a. 3 børn og 6 børnebørn forekommer de mig meget "normale". De er selvfølgelig anderledes end tidligere generationer var, da de blev født, men det har vel sin naturlige forklaring, eftersom de har en del mere med i deres "åndelige bagage", når de ankommer. Deres talentkernebeholdning er jo vokset betydeligt i de seneste par inkarnationer, fordi udviklingen er accelereret generelt.

Mange har haft en længere uddannelse i tidligere liv. Den psykologiske og pædagogiske forståelse var uden tvivl allerede vokset betydeligt, da de var her sidst. Børnebe-grænsning og højere levestandard har måske forbedret deres tidligere forældres (og deres egne) mulighed for at leve op til Martinus' "forældreprincip", det med den kærlige omsorg, ihvertfald i vor del af verden. Mange kommer således nu ned i den fysiske verden med større forventninger end nogen anden generation før dem.

Men er sjælens erfaringer fra tidligere liv overhovedet tilgængelige i de første år? Hvor stor indflydelse har barnets egne talentkerner og hvornår? Martinus har forklaret, hvordan legemet opbygges såvel på grundlag af forældrenes talentkerner som den livskraft, der udstråler fra den inkarnerendes egne talentkerner. Barnets egne talentkerner overtager dog først for alvor styringen undervejs i opvæksten, siger Martinus. Men det gælder vel kun det fysiske?

Rudolf Steiner mener, at barnets sjæl og altså egenart kun langsomt inkarnerer i den krop, der hovedsageligt består af arvemateriale fra forældrene. Først omkring 7-års alderen har det almindelige stofskifte sørget for, at barnet selv har "taget over", dvs først når mælketænderne er udskiftet er vi blevet helt "os selv". Hvis barnets individualitet er meget lidt udviklet, vil det dog fortsat en tid "støtte sig til den første model", siger han, hvad han så mener med det. Først omkring 7-års alderen bliver astrallegemet fast forankret i barnets krop, ifølge Steiner, og først da skulle altså den egentlige følelsesmæssige og mentale (gen-)udvikling finde sted.

Ifølge Martinus vil vi i barndommen repetere tidligere primitive udviklingstrin. Det gør det lettere at forstå

børns normalt egocentrerede adfærd og stærke egenvilje, og deres tendens til at reagere aggressivt eller med andre beskyttelsesmekanismer, når de føler deres integritet truet. Men det gør det svært at forklare de åndeligt højt-udviklede børn, især de såkaldte vidunderbørn, der kan løse svære matematiske opgaver eller komponere musikværker som 5-årige. For selv om tidligere inkarnationer rykker længere og længere bagud, efterhånden som nye inkarnationers "høst" kommer til, så er vi stadig først som ca. 30-årige på højde med vor hidtidige udvikling.

Måske fødes der allerede nu nogle med en særlig hjernekapacitet, der dagsbevidst kan registrere finere vibrationer end de fleste. "Kortbølger", som Martinus kalder dem, når han forklarer, hvordan udviklingen vil medføre, at stadig større dele af hjernen vil blive aktiveret og således kunne modtage flere dvs et større spektrum af de fine/korte bølgelængder, hvilket vil udvide vor "sansehorisont".

Med aktivering af flere hjerneceller vil børn på et tidligere tidspunkt end førhen kunne få dagsbevidst kontakt med deres talentkernebeholdning, forestiller jeg mig. De ligger der jo, men den fysiske hjernes mangler har hidtil været lidt af en "stopklods". Det vil kunne forklare, hvorfor der nu fødes børn med generelt højere begavelse og følsomhed. Der skulle altså være ved at ske ændringer i "modtagerapparatet" - hjernen. Det er i så fald en udvikling, der gælder alle, omend nogle altid er lidt længere fremme end andre.

Det kunne så også forklare, hvorfor tilsyneladende flere og flere små børn husker elementer fra tidligere liv - og fortæller om det. Eller er forældrene bare blevet mere lydhøre overfor det? Eller kan det skyldes, at vi nu inkarnerer hurtigere og derfor har det i friskere erindring?

Selvfølgelig er det vigtigt, at forældre understøtter deres børns selvværdsfølelse og opmuntrer deres evners udvikling, men samtidig er det ligeså vigtigt, at børn får forståelse for, at andre børn også er specielle og dejlige. At respektere vore børn som de særegne sjæle, de er, behøver ikke give dem oplevelsen af, at de er højere udviklede (bedre) end andre. En omvendt jantelov. Den gamle jantelov (den med bl.a. "du skal ikke tro du er bedre end mig") var faktisk en reaktion mod den tendens, den gamle familie-egoisme stod for - nemlig at "mine børn er bedre end andres børn".

Om bøger

Reinkarnation

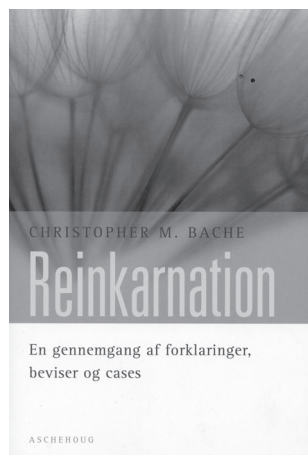
Af Christopher M. Bache

Aschehoug 2004

247 sider

249 kr.

Anm. v/Inge Blohm
Pedersen

Christoffer Baches bog **Reinkarnation** udkom i 1990 i Amerika under navnet **Lifecycles**. Bache underviste i religionsfilosofi på Youngstown State Universitet, hvorfra han fik orlov og støtte i form af stipendier, mens han skrev bogen, som først blev oversat til dansk i 2004.

Det første alvorlige tilløb til videnskabeligt bevis for menneskets udødelighed og reinkarnation blev imidlertid udført af Ian Stewenson allerede fra 1960-66, hvor hans bog **Tyve tilfælde der tyder på reinkarnation** udkom i Amerika. Bogen blev oversat til mange forskellige sprog og udkom i 1970 i Danmark, hvor den, som andre steder i Vesten, vakte stor opsigt, fordi reinkarnationstanken endnu ikke var særlig udbredt. I intellektuelle kredse hørte det ikke til god tone at beskæftige sig med paranormale oplevelser eller fænomener, der synes at rumme beviser for reinkarnation eller liv efter døden.

Professor Jan Stewenson var leder af forskningscenter for parapsykologi ved Universitet of Virginia. Blandt mere end tusinde registrerede tilfælde af påstande om tidligere liv udvalgte han tyve tilfælde forskellige steder i verden, som han undersøgte grundigt sammen med sine medarbejdere ved hjælp af samtaler med de implicerede igennem flere år. Hans samvittighedsfulde og omhyggelige forskning med hundredvis af detaljer i hver case er det stærkeste vidnesbyrd, der er indsamlet for reinkarnation til dato.

Bache fremlægger nu 30 år efter en overbevisende og engageret præsentation af nyere reinkarnationstænkning, som han sammenfatter med forskningens opdagelser inden for bl.a. Stanislov Grofs oplevelses- og regres-

sionsterapi, forskning i ud-af-kroppen oplevelser og nærdødsstudier mm.

Ind imellem de mange utrolige cases med ofte meget mærkværdige historier, der kun kan tolkes som bevis for reinkarnation, kommer forfatteren med filosofiske betragtninger med henvisning til et stort kildemateriale. Bache har en psykologisk indfaldsvinkel og en videnskabelig kritisk indstilling til de mange cases, hvilket styrker troværdigheden af hans undersøgelser.

I et kapitel om vidnesbyrd fortæller Bache, at erindringer om tidligere liv ofte dukkede spontant op til overfladen i terapier, som ikke på nogen måde sigtede på genkaldelse af tidligere liv, og derfor fuldstændig overrumpede terapeuterne. De havde på universitetet været igennem undervisning, der forkastede muligheden for reinkarnation, og var derfor uforberedte på det, der mødte dem i deres terapipraksis. Mange terapeuter var nærmest fjendtligt indstillede over for ideen om reinkarnation, og argumenterede med de mennesker, de havde bragt i trance i terapeutisk øjemed, for om muligt at modbevise klienternes udsagn om reinkarnation. Alligevel fortalte det ene individ efter det andet den samme historie om tidligere liv til trods for forskellige trosopfattelser. Terapeuterne var derfor ofte ude for en smertelig udvidelse af deres eget filosofiske verdensbillede og måtte nødvendigvis indrømme, at reinkarnation finder sted.

Tilsyneladende spiller det ingen rolle for psyken, om de kræfter, der forårsager konflikt i vores liv, er rodfastet i vores barndom eller i et liv fra det 17. århundrede. Det viser sig ofte, at uforløste erindringer fra tidligere liv har en endog større terapeutisk værdi, end erindringer fra nuværende liv og ser ud til at helbrede livets dybere sår.

Ud fra et reinkarnationsperspektiv giver dette fænomen fuldstændig mening, fordi ønsker og begær, der ikke blev tilfredsstillet, konflikter, der ikke blev løst og ambitioner, der ikke blev realiseret, bestemmer de problemstillinger og opgaver vi kommer ud for i forhold til lidelser, sygdomme og omstændigheder, som vil plage os i fremtidige liv, indtil vi får dem forløst.

Under afsnittet om karma og genfødsel fortæller Bache om patienter, der i hypnotisk tilstand ofte oplever et tilbagevendende eller et gentaget mønster. Dybe kærlig-

hedsforhold har ofte rødder i tidligere liv sammen, og forholdet mellem en mand og en kvinde er så komplekst, at det almindeligvis tager mange liv at udvikle fuldt ud. Så når vi ser par, opslugt af blind forelskelse eller forbitrede konflikter eller gensidig støttende fælleskreativitet, er vi sandsynligvis vidne til sjælepar på forskellige stadier af kærlighedens lange rejse.

At sætte lighedstegn mellem genvordigheder og straf har ifølge Baches forskning ingen berettigelse. Hvis vi eller andre lider meget i dette liv, kan vi ikke slutte, at det nødvendigvis skyldes, at vi må have begået en forbrydelse eller afskyelig handling i et tidligere liv. Det kan være en forberedelse af individet til et fremtidigt foretagende, eller fordi sjælen nu bedre kan forstå, hvad der foregår og derfor søger at accelerere processen så meget som muligt. Det viser sig ofte, at folks liv er tilbøjelige til at blive vanskeligere, efterhånden som de bevæger sig fremad gennem ”undervisningsplanen”, og at store udfordringer er beregnet på at fremme stor vækst. Måske repræsenterer de summen af uforløst karma fra mange liv, eller der er tale om en sjæl, der skynder sig at fuldende sit ”studieforløb”.

Bache kommer også ind på forskellige religioners forhold til reinkarnation og gør opmærksom på religionernes fælles budskab: At vi skal lære at elske hinanden. Han tror, at reinkarnation er helt forenelig med den kristne tro, og at kristendommen kan inkorporere reinkarnation uden at miste sit særpræg. Endvidere mener han, at den kristne tænkning vil blive styrket af denne udvidelse, fordi reinkarnation er et vigtigt manglende led i den vestlige teologi for at kunne forklare lidelsens problem på en tilfredsstillende måde. Og han mener, at når vi først forstår, at vores indre og ydre verden er i samspil for at sikre vores spirituelle udvikling, kan vi erkende, at kristen kærlighed og buddhistisk meditation repræsenterer komplementære former for denne proces.

I øvrigt er Bache overbevist om, at efterhånden som flere personer bliver fortrolige med den høje kvalitet af kritiske vidnesbyrd om genfødsel, vil troen på reinkarnation fortsat brede sig og få betydelig indflydelse for den sociale evolutions retning ind i det 21. århundrede.

Bache bruger betegnelsen ”oversjælen” om den store bevidsthed, som indsamler og integrerer oplevelser fra tidligere, nuværende og fremtidige liv, således at oversjælen er en dybere identitet, end den man har antaget i sit nuværende liv. Den er vores bro ind i kosmos, og den del af os, der husker erfaringerne fra inkarnation til inkarnation. Så selv om vi ikke husker tidligere livs oplevelser, har vi essensen med os. Erkendelsen finder sted på jorden, men integrationen af erfaringerne med tidligere erfaringer sker i det spirituelle domæne. Bache

mener, at en vis identitetsudvidelse finder sted efter hvert individs kredsløb, og at hele vores identitet ikke kommer til syne igen, før dette større kredsløb er fuldendt. Oversjælen er selv indlejret i en omfattende over-oversjæl, og denne proces gentager sig ”hvem ved hvor mange gange” skriver Bache. På et tidspunkt genopdager vi vores sande identitet - vores Helhed og vores Enhed med alt, hvad der eksisterer, og fra og med dette punkt kræver vores evolution ikke længere inkarnering i tid og rum. Vi er frie til at komme og gå, som vi ønsker det.

Er man overbevist reinkarnationstilhænger, indeholder bogen måske ikke de helt store overraskelser, men man kan umuligt læse den uden at få rykket ved nogle af sine forestillinger om liv og død. **Reinkarnation** giver gang på gang stof til eftertanke på grund af de mange fine filosofiske udredninger og billedlige metaforer, som Bache er en mester i at fremlægge på en forståelig måde.

Maria Magdalene

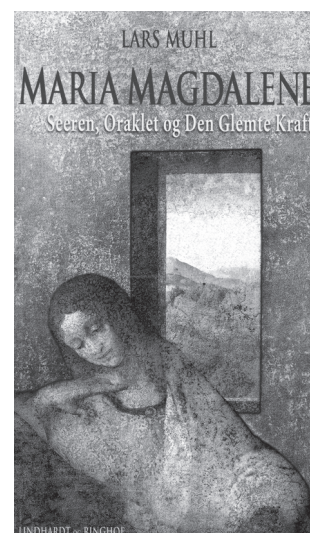
Seeren, Oraklet og Den Glemte Kraft

Af Lars Muhl

Lindhardt og Ringhof 2004

322 sider

Anm. V / Lissi Bisbjerg

Med både frustration og begejstring har jeg læst Lars Muhls ny bog Maria Magdalene.

Frustrationen består i at bogen er todelt, et evigt skift mellem to historier, for hvert nyt afsnit, hvor den ene del handler om Lars egne erfaringer, hans spirituelle indsigt og aha oplevelser, samt hans hudløse ærlighed om hans egen selvudviklingsvej.

Bogen indeholder et virvar af holistisk information. Nogle gange var det svært at finde ud af, hvad forfatteren egentlig ville have klarlagt i det enkelte kapitel, andre gange blev jeg fuldstændig grebet af fortællingen.

Den anden del af bogen handler om Maria Magdalene (ikke jomfru Maria), men skøgen fra biblen, som salvede Jesus fødder. Den handler også om den feminine kraft, og de to polers genforening.

Man forstår dog den rette sammenhæng af historien, (som forfatteren behændigt skriver på en meget smuk og berigende måde), men først i sidste halvdel af bogen, hvor de to historier ender i en skøn synergi.

Hvis man har holdt ud så længe, da den er virkelig langtrukken i starten, så ender bogen til sidst med at være et overflod af oplysninger og visdom i høj koncentration.

Det er en krævende og kompakt bog at læse, men samtidig må jeg dog indrømme, at jeg flere gange har været meget rørt over den skønhed og visdom som gennemlyser bogen og som rammer lige i hjertet. F.eks. og jeg citerer fra kap.11: ” Fra Gud modtager du, til mennesket giver du, til dig selv beholder du intet.”

Et andet citat fra historien hvor forfatteren sidder og studerer et billede af Leonardo Da Vincis ”Den Sidste Nadver”. Citat: ”Billedet forestillede angiveligt Jesus og de tolv disciple under den sidste nadver. Altså tretten mænd. Problemet var bare, at den skikkelse, der havde fanget min opmærksomhed, helt tydeligt var en kvinde, hun sad til højre for Jesus, smuk og bly, lænende sig væk fra ham. Der var ingen tvivl. Skikkelsen var en kvinde, og denne kvinde var Mariam Magdalene.”

Giv dig god tid til at læse denne informative historie, fyldt med store overraskelser, som jeg helt klart vil anbefale det spirituelt søgende menneske. Jeg oplever, at Lars Muhls bog vinder ved at blive læst flere gange.

Lyset og Mennesket

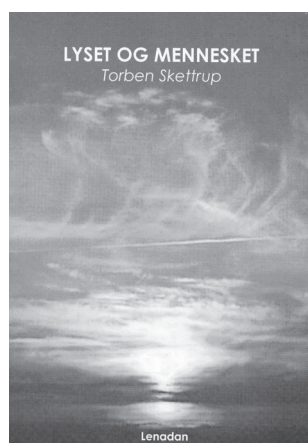
Af Torben Skettrup

Forlaget Lenadan

171 sider.

189 kr.

Anm. v/Merete Gundersen

Torben Skettrup har gjort det den alternative sektor længe har ventet på, taget fat på det svære begreb clairvoyance. Han har skrevet en meget vedkommende bog som tager udgangspunkt i hans store viden om forskning i lysets egenskaber, som han til daglig arbejder med på Danmarks Tekniske Universitet. Bogen beretter om

forskning som ved hjælp af statistiske undersøgelser har fundet indicier for at mennesket besidder evner for både telepati og clairvoyance.

Bogen beskriver indgående de statistiske undersøgelser af menneskets ikke fysiske sansning, det behandler spørgeskemaundersøgelsen så det er let at forstå. Clairvoyance, som står omtalt i kapitel to, er bevist med en høj grad af sikkerhed ved hjælp af statistiske metoder. Også i denne bog fortælles det, at clairvoyance ikke lader sig forklare inden for den sædvanlige fysiske verdens tredimensionelle modeller, men, berettes det : at efter som clairvoyance er eksperimentalt påvist, må der udvikles nye modeller, der kan beskrive dette fænomen. Torben Skettrup kommer med et helt nyt forslag i sin bog, nemlig at man måske kunne bruge mennesket som et måleinstrument? Men kan man det? Ja her må du i gang med bogen og danne dig din egen mening.

Menneskets lys-energi-krop

I de to sidste kapitler diskuteres en model for menneskets opbygning. Denne model giver en forklaring på de ikke-fysiske egenskaber i mennesket.

Forfatteren søger gennem bogen at jage ånden i mennesket, og gør et hæderligt forsøg på at gå i H. C. Ørsteds fodspor ved at jage ånden i mennesket og derved ånden i naturen. Dette er han sluppet aldeles vellykket fra.

Bogen henvender sig primært til alle der arbejder med forskning indenfor alternativ tankegang, men kan med fordel og glæde læses af alle der interesserer sig for hvad clairvoyance er. Det er ligeledes mit håb at bogen falder i hænderne på nogle af de mange mennesker, der interesserer sig for forskning i dette nye spændende emne og som vil tage opfordringen op fra Torben Skettrup om at udvikle nye modeller. Den åndsvidenskabelige sektor har brug for dette nye initiativ.

God læselyst

Bagest i bogen kan man finde det spørgeskema som er brugt til at kortlægge resultaterne ud fra. Der er ligeledes et righoldigt henvisning til referencer.

Bogen kan bestilles på www.lenadan.dk eller tlf. 4581 3555

Visdomsperspektivet - en guddommelig saga

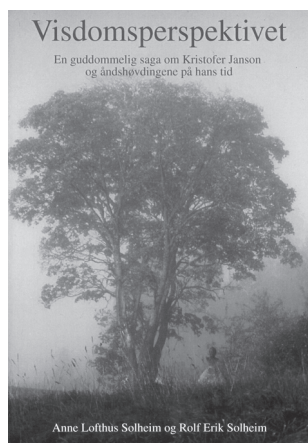
Af Anne Lofthus og
Rolf Erik Solheim

Forlaget Kolofon

325 sider, 250 kr.

Anm. v. forfatterne

Oversat og forkortet af red.

Kristoffer Janson (1841-1917) var en populær norsk forfatter, som også udgav sine bøger i Danmark. Han fik offentlig digterløn sammen med Henrik Ibsen og Bjørnstjerne Bjørnson og var den mest læste forfatter ved Bergen bibliotek frem til 1925. Derfor er det mildt sagt besynderligt, hvordan han forsvandt i det norske kulturlandskab. Måske var det fordi han med sin unitariske og metafysiske livsanskuelse (før teosofferne og antroposofferne) blev en urokke i det norske teologiske miljø. Mens Martinus legede som femårig i Sindal, holdt Janson de første offentlige foredrag i Skandinavien om karma og reinkarnation og om den åndelige evolution. Her er mange paralleller til Martinus, om end Janson aldrig udformede sin egen kosmologi.

Bogen er ingen biografi. Faktamaterialet er flettet sammen med en nutidsbeskrivelse i den lille landsby Sønder Jernløse syd for Holbæk på Sjælland. Fra april til november 1917, altså i Jansons sidste år, gør han status. Han og hans clairvoyante kone Louise samt lægen Frederik Sandby, som står vismanden nær, er hans udfordrende ledsagere. Landsbyen udgør kulisserne i nutidsforløbet, mens verdenskrigen og hans stærke tilbageblik danner et nuanceret bagtæppe, hvor smeden, præsten og skolelæreren er vigtige rollefigurer.

Kristoffer Janson voksede op i den bedste borgerlige familie i Bergen, og som teologistudent mente han tidligt, at der måtte være noget galt med den ortodokse teologi. Han blev aldrig præst i den norske kirke, men fandt sin rolle som oprører i det teologiske miljø. Han fandt i 1880- og 90'erne, at skabelsen og menneskeheden var genstand for en åndelig evolution samtidig med den biologiske. Den berømte engelske biolog Alfred R. Wallace havde skabt et videnskabeligt fundament for en åndelig udvikling. Den biologiske evolution kunne ikke forklare fremkomsten af hverken kunsten eller matematikken.

Unitarismen

Unitarierne var blandt de forfulgte i middelalderen. De flygtede fra økse og bål, og nogen overlevede i Polen,

Ungarn og Transsylvanien. Andre flygtede til England og Amerika, hvor de bidrog til samfundets udvikling i humanistisk retning, bl.a. ved indflydelse på den amerikanske konstitution, og de har i dag som for hundrede år siden hovedsæde ved Havard-universitetet i Boston.

Unitarismen var kendt i Europa i slutningen af 1800-tallet med unitarer som Edvard Grieg og Charles Dickens, og Janson bidrog til at etablere det danske unitarsamfund, som stadig holder til i København, det eneste sted i Skandinavien. Unitarierne afviser alle kirkens dogmer og lader Jesu Bjergtale stå centralt i deres "kristendom".

Trosbekendelsen for amerikanske unitarer og universalister lyder i dag (forkortet):

Vi tror på religiøs ytringsfrihed.

Vi tror på tolerance indenfor religiøs tænkning.

Vi tror på fornuften og samvittigheden som autoriteter i vort liv.

Vi tror på den stadige søgen efter sandhed.

Vi tror på helhedsopfattelse.

Vi tror på den enkeltes menneskeværd og ret til værdig behandling.

Vi tror på den etiske nytte af religion.

Vi tror på drivkraften i kærlighed.

Vi tror på nødvendigheden af den demokratiske proces.

Vi tror på vigtigheden af et spirituelt samfund.

Janson ser logik i modgang og prøvelser. Han betegner det som "kamoufleret kosmisk kærlighed" (ligesom Martinus). På sanskrit kaldes denne proces for karma. "Som du sår skal du høste". Således er Gud ifølge Janson ingen dommer. Der er kun en sand dommer i menneskets liv, samvittigheden. Skaberens har, siger Janson, udformet naturens og evolutionens love sådan, at de fungerer som kosmisk pædagogik, med samvittigheden som styringsmekanisme.

Således bliver vore åndelige vejledere og medmenneskene "Guds håndlangere", og naturens love udgør den kosmiske pædagogik. Derfor bliver videnskaben så vigtig, for det er den der skal kortlægge "Guds vilje". Målet med det hele er ifølge Janson det kollektive Gudsrige på Jorden, og for ham blev reinkarnationen, ligesom for Tolstoy, en nødvendighed for at få evolutionskabalen til at gå op.

Jesus havde sagt, at "Himmelens rige" er inde i os. Hvorfor så bede om at dette måtte komme? Janson forklarer, at vi må finde Gudsriget inde i os - ved at bruge Jesus som modellen og ved hjælp af formlen: at gøre mod andre, hvad du vil, andre skal gøre mod dig.

(Man kan se nærmere på www.framtiden-er-din.com)

MARTINUS SVARER PÅ KRITIK

Følgende brev skrev Martinus til Helmer Fogedgaard d. 21/6-47 som reaktion på dennes kritik af, at der i restauranten Klintsøgaard, som dengang ejedes af "Martinus-sagen", foruden vegetarmad også blev serveret kød og alkoholiske drikke. Klintsøgaard var købt i 1946, fordi der var brug for udvidelsesmuligheder på dets tilhørende arealer, men bygningen Klintsøgaard var indrettet som hotelpension for såkaldt almindelige mennesker.

Martinus' reaktion skal ses på baggrund af, at Helmer Fogedgaard flere gange før havde været ude med kritik af forskellige dispositioner, som Martinus og hans medarbejdere havde truffet, og desuden havde han i sit blad "Okkultisten" bragt kritiske artikler vedr. Martinus og hans analyser, selv om han iøvrigt var begejstret for Martinus' åndsvidenskab. Det skal i parantes bemærkes, at Fogedgaard var en ret rundhåndet økonomisk bidragyder til "Martinus-sagen", både med gaver og lån. I en

periode var der en livlig og meget kærlig brevveksling mellem de to herrer.

Brevet indgår i en Martinus-biografi, som Kurt Christiansen er ved at udarbejde og som påregnes at udkomme i vinterens løb. Jeg synes, brevet har et og andet at sige os alle, der er interesseret

i denne "sag", ligesom det viser noget om de besværligheder, selv en verdensgenløser udsættes for. Derfor har jeg fået Kurts tilladelse til at bruge det som artikel her i bladet. (Jeg har kun ajourført lidt retskrivning)

Ruth O.

København F. den 21. juni 1947

Kære Helmer Fogedgaard!

Nu har De igen vovet Dem ud, der hvor engle ikke tør træde. Alle vegne, hvor en klar kilde vælder frem, vil dens yderste periferi altid uundgåeligt være omgivet af en ring af slampøl. Jeg synes, at De ligesom ikke magter at komme ind over den, kære Fogedgaard. De kan derfor ikke få fat i det rene og klare kildevælds forfriskning. De ser kilden, men kun igennem slampølen og slimede tåger. De vil der, ligesom så mange andre ligestillede, tage fejl af pølen og kilden.

Hvis de havde ofret en jernbanebillet til København og blevet informeret her hos mig selv, således som jeg mente, vi allerede ved en tidligere lejlighed blev enige om, ville De have kunnet skåne Dem selv for den giftige atmosfære af misforståelse og "indre missionsk" nidkærhed, som endnu har til huse i min sags yderste periferi hos de mennesker, der ikke forstår, men tror, at jeg ved enhver afgørende lejlighed disponerer forkert, og at jeg i et og alt burde være ligesom dem.

Man skulle jo tro, at dette, at forsynet har sat disse mennesker i periferien, medens jeg har fået plads i centrum, måtte være tilstrækkeligt overbevisende om den guddommelige vilje. Med al deres forargelse, "hellige vrede" og "retfærdige harme" råber de det ud, uden at vide hvor de i virkeligheden træder, at Gud tager fejl, det var os, der skulle have befordret åndsvidenskaben, det er os, der har den rene luft i vore stuer, det er os, der har den rigtige moral. Vi nyder skam ikke spiritus, danser, spiller dam, skak, sorteper eller på anden måde underholder os med djævlenspil.

Kære Fogedgaard, De er virkelig altfor højt udviklet til ikke at vide, at det er den slags "hellige mennesker", der er stene og pukler på Verdensgenløsningens vej. Hvorfor ikke være med til at fjerne disse stene og pukler i stedet for at hæge omkring disse? Hvordan kan De mene, at det er i kontakt med mine kosmiske analyser at sætte diktatoriske moralbud op over en serie mennesker, som forsynet har betinget at skulle huses indenfor min sags område? - Er det ikke netop den allerhøjeste form for praktisering af forståelse, tolerance og kærlighed at kunne leve midt iblandt anderledes tænkende mennesker med sin egen kultur og høje moralopfattelse, uden at det på nogen som helst måde skal være en nedsættende bandstråle imod disse vore gæster og den levevis, der ifølge deres udviklingstrin må være naturlig for dem?

Er det noget højt eftertragtelsesværdigt ideal at danne en klike af ligesindede væsener og lukke alle anderledes tænkende mennesker ude herfra? Er det ikke en altfor letkøbt praktisering af idealisme? Hvem kan ikke være kærlig imellem alle sine ligesindede venner eller imod en samling mennesker, man særligt holder af og ser op til? Er det ikke denne i klike indkapslede idealistiske væremåde, der har været religionernes, sekternes eller de religiøse sammenslutningers største skavank? Har man ikke netop her gjort sig så "hellig" og "ophøjet", at man slet ikke har haft andet end en nedsættende fordømmelse og intolerance tilovers for de i udvikling yngre og derfor anderledes opfattende væsener?

Tror De, kære Helmer Fogedgaard, at mit arbejde skal gå ud på at gøre dets tilhængere til en klike væsener, der skal betragte sig selv som "Guds udvalgte folk" og alle andre som "hedninger"? Har jeg nogensinde igennem min væremåde såvel som igennem mine kosmiske analyser påberåbt mig ikke at ville tolerere eller være sammen med anderledes tænkende mennesker? Er ikke mine analyser et defensorat for alle de væsener, der endnu ikke forstår, men lever i udskejelserne og overtrædelserne af livslovene og dermed i ulykkens og lidelsernes zone?

Forstår De endnu ikke, kære Fogedgaard, at mine analyser skal gøre hvert enkelt menneske til et væsen i Kristi fodspor, altså til et væsen, der ikke trækker sig tilbage i fornemt afsondrede høje moralkliker, hvor det er let at leve livet paradisisk eller at få "ren luft i sine stuer", men derimod af hele sit hjerte råber det ud: "Kommer til mig alle I, som er besværede, og jeg vil give Eder hvile"?

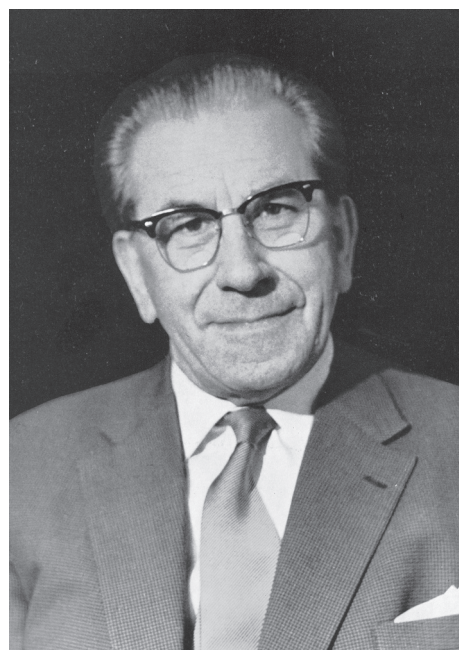
Hvis det at omgås "syndere og toldere" eller at "forstå" røvere og mordere skaber uren atmosfære, hvor må der så ikke være uren luft omkring Kristus for ikke at tale om den stank, der da må være i Vorherres stuer. Kære Fogedgaard, vil det ikke her være godt at huske på Jesu ord: "Hver den, som synes at stå, se vel til, at han ikke falder". Disse ord kan undertiden være mere aktuelle for det enkelte væsen, end han eller hun er tilbøjelig til at mene. Den tro, man har på andres "afsporing", kan undertiden være et ufejlbarligt symptom på, at man selv er afsporet eller befinder sig i hjælpeløs uvidenhed.

At kolonien er blevet til en "tarvelig beværtervirksomhed" eller et hjem for drikkeri og sold, en dansebule, et spillehelvede eller noget andet af det, De peger på, kan jeg hverken fysisk eller kosmisk se. At kolonien er blevet hjem for "overklasseagtig" atmosfære, "materialisme" og "nydelsessyge", må også tilskrives dunsterne fra slampølen. At "almindelige jævne mennesker må flygte langt bort" fra dette foregøglede Sodoma kan kun være rigtigt, hvis man ved "almindelige jævne mennesker" forstår den type, der på indre missionsk vis er bundet til dogmer, klikevæsen og stærk intolerance imod virkelig kulturel frihed og humane fremskridt.

Nej, kære Fogedgaard, hverken kolonien eller jeg selv er blevet "afsporet", men det forekommer mig i høj grad, at De selv har tabt kursen. Hvorfor ved De ikke, at pinsen i kolonien i år blev den fineste og mest vellykkede, vi har haft i den tid, kolonien har eksisteret? Hvorfor ved De heller ikke, at foredragssalen var stuvende fuld til pinsens foredrag af overordentlig glade og lykkelige mennesker? Hvorfor ved De ikke, hvilken overvældende vækst Sagen har haft i foredragstilslutning, bogsalg og studiekredse? Hvorfor kender De intet til den glæde over Sagen, der her præger alle de mennesker, der virkelig kommer i personlig berøring med den og dens forhold?

Hvorfor ved De ikke, at koloniens skabelse ikke finder sted ved en fornem dirigeren fra en kontorstol, men ved, at mennesker ofrer sig i den grad for Sagen, at de nu i ugevis med Gerner Larsson i spidsen har arbejdet rent fysisk indtil 16 timer i døgnet med at fuldende de foreteelser, der ikke kunne nås sidste år? Det forekommer mig at være en ikke så lidt bedre stabiliseret kærlighed til Sagen end den selvbestaltede og nedsættende kritik, der kommer fra væsener, for hvem Sagen aldrig har kostet dem en eneste sveddråbe eller deltagelse i nogen som helst grad af ansvarsfølelse.

Kære Fogedgaard! De lever altså så meget i Sagens periferi, at De intet kender til den glæde over Sagen, der her præger alle de mennesker, der virkeligt kommer i personlig berøring med den og dens forhold. Hvorfor kommer De ikke her på Mariendalsvej eller til feriebyen og ved eget selvsyn ser og iagttager tingene og bliver direkte informeret af os,

når jeg så hjerteligt har tilbudt Dem det? Var det ikke kærligere at modtage dette tilbud end at lytte til den medvind i indignation og harme, De altid vil kunne få hos de væsener, der, under foregivende af at være "Sagens venner", selv ligger under for den såkaldte "hellige vrede" eller "retfærdige harme" over, at min sag bliver ledet af dispositioner, der ikke er i de ønskers og forestillingers favør, de havde tænkt sig.

Disse væseners indignation viser jo, at de intet ser og intet forstår af det, der virkeligt foregår i Sagens centrum med hensyn til dens fremtid. Jeg kan dog ikke, for at behage en i dag eventuelt eksisterende sådan lille klike af mennesker, lade min Sags fremtidsbestemmelse gå i vasken. Den er et stort fremtidsforetagende for selve menneskeheden, der er i sin første begyndende rodfæstning og stabilisering. Men så længe nævnte foretagende endnu ikke er færdigt og derfor heller ikke kan være fuldkomment, kan det selvfølgelig ikke opfylde sin bestemmelse. Et hus kan jo heller ikke give fuldkommen ly for vejr og vind, før det er færdigt.

At vi helt kunne have kolonien for os selv, så længe vi ikke havde mere jord og flere ejendomme, end vi kunne befolke med Sagens egne mennesker, er selvfølgelig. Og hvis forholdene havde været sådanne, at der var mulighed for, at vi kunne købe de nødvendige arealer i det forhold, der svarer til koloniens vækst og udvikling, behøvede kolonien ikke at være større end lige akkurat passende for vore egne. Men således er forholdene ikke mere, tiden er kommet, da den guddommelige vilje ønsker at føre Sagen ind i en ny og endnu mere menneskekærlig bane.

Derfor kom koloniens chance for at kunne få tilegnet sig de arealer, der er nødvendige for dens fremtid som internationalt Centrum for mit åndsarbejde, til at foreligge sidste år. Hvis jeg havde svigtet denne chance, havde vi ganske vist haft koloniens 22 huse for os selv. Men vi måtte da fortsætte med en koloni, der netop kun kunne rumme en mindre brøkdelen af alle de mennesker, der i dag er interesserede i Sagen. Disse huse var hvert år udlejet allerede i januar. Alle, der ikke kunne meddele tidspunktet for deres sommerferie så tidligt, kunne aldrig komme i betragtning ved udlejningen af husene. Og da det sikkert ikke bliver tilladt at bygge sommerhuse de første tre-fire år, blev det temmeligt pinligt at skulle fortsætte med at holde koloni blot for en enkelt lille del af Sagens venner. Der var derfor ikke nogen som helst vej udenom købet af Klintsøgård og dens strand- og parkarealer. Kolonien er dermed blevet forøget med netop de områder, der er nødvendige for dens fremtidsmål.

Men denne forøgelse er ikke en foræring. Tværtimod, den skal "forrentes", foreløbig endog med høje renter. Og da jeg ikke selv er kapitalist, kan jeg ikke i dag forære Sagens venner billigt ophold eller garantere dem, at der ikke bliver lukket fremmede mennesker ind på koloniens nye besiddelser. Hvordan skulle så rentebeløbet skaffes til veje? At vi er kommet i besiddelse af Klintsøgård, betyder jo ikke, at jeg kan anvende den for min Sags venner lige akkurat således, som jeg selv ønsker. For at dette kan finde sted, må den årlige rentebyrde jo nedbringes. Men hvem skal hjælpe mig med dette?

Ja, kan der her være tale om andre end netop Sagens virkelige venner og interesserede? Og det er jo netop derfor, at partialobligationslånet blev iværksat. Igennem dette blev der givet alle Sagens venner, både fattige og rige uden undtagelse, mulighed for at være med til at bære sten til det store fælles fremtidsmåls opfyldelse. Ja, der er endog mennesker, der slet ikke vil have renter af det indsendte beløb. Så det er heldigvis ikke alle Sagens venner, der er "bedrøvede", har tabt tilliden eller tror, at jeg er "afsporet".

Men det er ikke blot rentebyrden, der skal gøres lettere. Gælden må også nedbringes, således at feriebyen kan blive Sagens virkelige ejendom, hvilket vil sige, at den kan blive en selvejende institution. Derfor må de erhvervede ejendomme bringes til at svare afdrag. I samme grad gælden kan nedbringes, i samme grad kan besiddelserne jo overgå til deres virkelige bestemmelse i feriebyens fremtidsmål. Men indtil da må disse jo forblive under de betingelser, der udgør de forretningsmæssigt normale ved enhver kapitalanbringelse. Dette vil altså i det her foreliggende tilfælde betyde, at vi må udleje til samme betingelser og priser som de, der er gældende for andre hoteller og storpensionater.

Da sagens egne repræsenterer en stor part af mennesker, der ikke kan betale disse priser, er vi jo nødsaget til at måtte leje ud til fremmede. Jeg kan derfor ikke, grundet de nævnte økonomiske forpligtelser, aflåse Klintsøgård med den motivering, at vi ikke vil have andre end sagens egne. Men da vi således er nødsagede til at måtte have fremmede indenfor sagens område, kan jeg ikke indlade mig på, ud over den almindelige justits eller disciplin, at diktere disse menneskers moral og levevis. Det er dog mit arbejdes mission at lære menneskene at forstå alle mennesker i deres særlige trin og med den moralopfattelse, de hver især må have på deres specielle trin. Hvordan skal man ellers kunne være i "Guds billede"?

Og er det ikke netop her, at Kosmos Ferieby eller min sag er andre åndsretninger eller religiøse sammenslutninger overlegen. Den lukker sine døre op for anderledes tænkende mennesker og "forstår" disse mennesker. Tror De ikke, kære Fogedgaard, at den reaktion, der derved må opstå i disse anderledes tænkende menneskers bevidsthed overfor os, er mere i favøren af vort åndsarbejde og dets fremtidsmåls opfyldelse med hensyn til feriebyen, end hvis vi ligesom alle de andre religiøse bevægelser koldt afviste ethvert anderledes tænkende menneske som uværdigt til at være i feriebyen eller vor nærhed?

Det er rigtigt, at man har givet mig den bevilling til fri udskænkning, som er nødvendig, hvis man skal drive hotel eller storpensionat for mennesker, der ikke har vor opfattelse, og ikke er "afholdsfolk" og ikke er vegetarer, men hvilken synd er der i det? Ville det ikke være en frihed, alle mennesker ejede, hvis de var udviklede nok dertil? Er det ikke mangel på moralitet og udvikling, der i det hele taget har nødvendiggjort, at denne udskækningsret er blevet et spørgsmål om bevilling?

Og nu mistænker De, kære Fogedgaard, ophavet til "Livets Bog" for at ville skabe store ulykker med den. Men har De eller nogen anden nogen sinde set fulde mennesker, drikkeri og sold på Klintsøgård eller i Kosmos Ferieby? Hvis De tror, at nævnte ophav vil indlade sig på at skabe nedbrydende misbrug af denne art, hvad har De så haft ud af Deres læsning af "Livets Bog"? Nej, kære Fogedgaard, De må lære at forstå, at man ikke kan skære så stort et materielt område bort fra det moderne samfund og dets levevis og så pludseligt ved hitlersk diktatur eller magtbud gøre det helligt. Det kan udelukkende kun gøres ved, at man selv lever midt i disse menneskers område og i kærlighed med vor egen kultur og kosmiske opfattelse inficerer deres område. Et hvilket som helst andet forsøg vil give en tilsvarende hitlersk selvmorderisk død og undergang.

Deres påstand om at "falde i unåde" hos os og om at vi skulle blive "fornærmede" over deres kritik, må være vanemæssige fantasier fra Deres forhold til andre mennesker. Jeg har aldrig ladet noget menneske falde i unåde hos mig, ligesom jeg heller ikke ved af i noget tilfælde at have ladet mig fornærme af nogen. Men det betyder naturligvis ikke, at jeg lader mig diktere bort fra min missions detaljer og hensigter af de væsener der altid tror at vide meget bedre, hvordan en mission skal befordres end de væsener, forsynet har sat til at udføre missionen, ligesom jeg heller ikke føler mig forpligtet til at besvare den slags væseners kritik.

At man har støttet min sag økonomisk enten med lån eller gaver gør ingen undtagelse fra denne regel. Jeg har for længst givet udtryk for, at enhver hjælp eller håndsrækning til mig eller min mission kun kan modtages på den måde, at jeg stadig har min fri vilje til at udføre mine dispositioner, således som jeg føler, de skal udføres for at være i min sags største favør, ganske uafhængigt af, hvor uforståelige disse dispositioner så end måtte være for vedkommende hjælpere eller givere i dag. De tager overordentlig meget fejl, kære Fogedgaard, hvis De tror, at jeg er til købs af min sags bidragydere eller hjælpere. Og med hensyn til det lån, De har ydet min sag, skal det hurtigst muligt blive betalt tilbage, såfremt det, efter De har læst dette brev, er Deres ønske, at jeg skal betragte hentydningen til nævnte lån i Deres brev af 11. maj som en opsigelse.

Det gør mig ondt, at De således har tvunget mig til at udarbejde denne lektion. Men jeg håber inderligt, at den må tjene til at give Dem forståelsen af, hvor uværdigt det er, at en mand som Dem således farer i skrivemaskinen og "maler fanden på væggene", hver gang der er noget i min sag, De ikke forstår eller forekommer noget, der ikke passer Dem, i stedet for at modtage mit tilbud om at komme her hos mig og på en kærlig måde få klarlagt alle Deres tvivls-spørgsmål, og i særdeleshed når De alligevel ikke kan leve mit arbejde foruden.

Og hermed min kærligste hilsen

Martinus

Dialog

Som reaktion på Lisbeth Krogh Jensens indlæg i sidste nummer - "En fri folkebevægelse" - har vi modtaget følgende:

Kære Lisbeth!

Jeg er ikke helt sikker på, hvad det er, du ønsker.

Men hér har du min kommentar/meningstilkendegivelse om dét, jeg tror du mener i dit indlæg - så du ikke bliver døv af den larmende tavshed !!!

Jeg kommenterer ud fra mit livssyn, min tro og i dyb bevidsthed om, at det sidste perfekte menneske, man har hørt om korsfæstede man for et par tusind år siden. Vi andre er mennesker på godt og ondt.

For mig selv drejer det sig ikke om alt det gode jeg kan gøre, men om alt det dårlige, som jeg bevidst lader være med at gøre. Mit udgangspunkt er, at alle mennesker er gode, indtil det modsatte er bevist. Det 'modsatte' er så ikke, at de pågældende mennesker er/bliver onde, men snarere, at de på grund af frustration og vrede er ude af stand til at se, hvad der er 'det rigtige' for dem - og måske for os andre - i situationen. Jeg tror ikke på det onde - heller ikke som middel til at lære at skelne det gode. Dét er efter min mening utrolig dårlig pædagogik - "det gør lige så ondt på mig", sagde faren, da han tæskede barnet med en læderrem, "men så kan du måske lære det....?". Såret på balderne forsvinder med tiden og bliver til ar, men hvad med såret/arret på sjælen????

Min baggrund er lidt ligesom din; jeg kommer på en måde også fra behandlersystemet. Nok mere det såkaldt 'etablerede' end det alternative. Jeg har gennem de sidste 31 år fungeret som ambulanceredder.

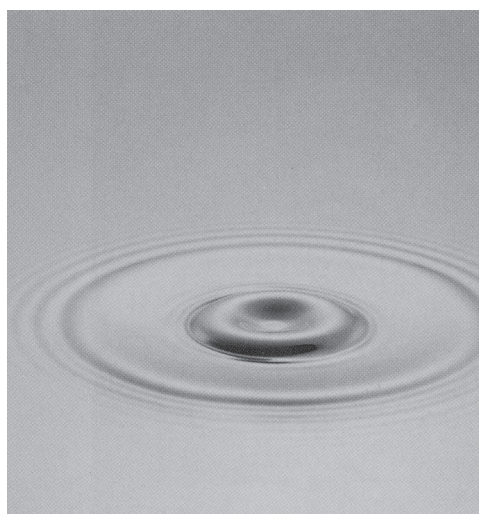
Som jeg læser dit indlæg, så svarer du selv på dit spørgsmål!!! Du skriver: "Jeg ser Martinus' smukke og kærlige teorier stivne lidt i strukturerede mønstre". Begynder trosretninger, ideologier o.l. ikke netop at 'stivne i strukturerne', når man begynder at lægge dem i faste rammer - som at starte en "fri folkebevægelse".

Hvornår kan man egentlig kalde det en fri folkebevægelse? Hvad er kriterierne? Og hvis man begynder at opstille kriterier - lave regler/rammer for en folkebevægelse - er den så fri?

Hvem kan med rette sige at andres tro/ideologi er forkert? -og hvis, så i forhold til hvad?

Efter min overbevisning er en 'bevægelse'/trosretning/ideologi først fri, når den opstår af sig selv og får lov til at gro på sine egne præmisser - fra hjertet, og når det enkelte menneske i bevægelsen får lov til - af egen fri vilje - at vælge, hvad hun/han vil tro på og hvordan. Ethvert menneske har ret til at følge dét, som hun/han tror på er det rigtige. Dét er det eneste kriterium, jeg kan forestille mig.

Jeg tillader mig, at 'køre' lidt videre i din metafor fra Anne Linnets sangtekst om dråberne, der, når de forener sig, bliver til et hav.

Dråberne ved ikke, hvorfor de forener sig?!! De har ikke et bevidst ønske om at blive til et hav?!! Men ligesom med dråberne/havet så opstår en fri bevægelse af sig selv (-altså når den kommer fra hjertet)??! Og så skal man vel huske, at selv om dråber er forskellige, så fungerer havet (ja ja OK! -indtil vi mennesker hælder en masse skidt i det) og at havet både kan være spejlblankt og - endda meget - oprørt (-og alligevel livgivende)?!! Havet kan ikke bevidst starte en bølge (bevægelse). Bølgen opstår, når det er tid til det. Dét tror jeg også en fri bevægelse gør. Jeg tror faktisk, at bevægelsen allerede er i gang og jeg tror, at den har været i gang meget længe (dét mener jeg også, at du selv giver udtryk for i dit indlæg?!). Nok fordi den simpelthen bare ikke kunne lade være.

Jeg synes, at jeg bliver - i hvert fald lidt - bekræftet i min påstand med bl.a. eksistensen af dette blad. Selv om Ruth efter min mening ind i mellem løfter pegefingern lidt for meget, så har det for mig et tankevækkende indhold og siden der er andre end mig der holder og - må jeg formode - også læser det, kunne det godt opfattes,

som at vi dråber søger mod havet!!! Måske ikke for bevidst at lave et hav, men lur mig om ikke det bliver til det.

Uden at have andet kendskab til Martinus' teorier/lære end artikler i dette blad, så er det alligevel min fornemmelse, at han uden fordomme fortæller os sin opfattelse af kosmos og så kan vi bruge den til hvad vi har lyst til. Han har så haft en evne til at sætte tingene i et - for nogle - forståeligt perspektiv. Og de, der har forstået hans budskab - tror på det - følger så hans lære og har startet en bevægelse - som efter min mening er fri, så længe, de der tror, ikke forsøger at pålægge andre at tro på det samme. Altså, lidt i retning af, at 'min tro er den eneste rigtige. Hvis ikke du tror på det samme som jeg, så kommer du i helvede'.

Når man betragter dråberne, kan man undre sig over menneskers manglende respekt for hinandens forskelligheder. Dråberne får på trods af deres forskellighed alligevel havet til at fungere?!!

Hvis det var meningen, at vi mennesker skulle være ens, så ville vi i dag gå med Kina-flip og Mao-sutter og køre på licensbyggede Raleigh-cykler. At det endnu ikke er lykkedes nogen, at ensrette menneskene, tager jeg som udtryk for, at det er forskellighederne, der får verden (livet) til at 'køre' rundt.

De allerbedste hilsner
Jørgen Jensen
Parallelsvej 33, 3070 Snekkerten
20 61 36 15, jlj@lite.dk

DANSK VEGETARFORENING

TORNESTYKKET 12, 2720 VANLØSE

STIFTET I 1896 OG DRIVES PÅ FRIVILLIG IDEALISTISK BASIS

Invitation

Den 1. oktober 2004 er den internationale vegetardag, som fejres over hele verden. Det er første gang, vi fejrer den i Danmark, og Dansk Vegetarforening har valgt Københavns Rådhus som midtpunkt for en udstilling om vegetarismens mange facetter. Vi tror der vil komme mange besøgende, fordi der er gratis adgang, og fordi der vil være mange foreninger fra ind- og udland, der alle går ind for vegetarisk levevis - så du vil møde folk fra dyreværnsforeninger, spirituelle foreninger - og selvfølgelig vegetar- og veganforeninger. Her får du en enestående mulighed for at høre netop deres budskab. Der vil foruden smagsprøver, videofilmforestillinger, maddemonstration, børneaktivitet, spændende opvisning, være foredrag hver time, hvoraf nogle vil være på engelsk.

Udstillingen er åben fredag d. 1. fra 10 - 17 og lørdag fra 10 - 13.

Hvis du har tilknytning til en af de ovennævnte foreninger, kan vi tilbyde jer en stand og mulighed for at vise videofilm gratis - dog ser vi gerne et lille beløb til hjælp til annoncering, program, plakater og lign. udgifter, men I skal kontakte undertegnede snarest, hvis I ønsker at være repræsenteret - for her gælder det først til møllen princippet.

Senere lørdag d. 2. er der sightseeing for vore udenlandske gæster. Derefter tager vi en bådtur rundt i Kø-

benhavns kanaler for at ende op på Kalvebod Brygge. Her afholder vi en international konference med titlen: Dyrevelfærd og vegetarisme. Pris for konferencen 500 kr., som udover bådturen dækker økologisk T-shirt med økologisk tryk, festdinner (øl og vin for egen regning), underholdning, buffet søndag samt frugt og drikkevarer mv. i pauserne. Maden og drikkevarer vil være økologisk og 100% vegetarisk.

Sdste nyt; Den kendte dyreven og intertainer Linda Gentile, der også bliver kaldt den kvindelige Liberace, har meddelt, hun vil deltage og vil give koncert i Danmark. se www.gentile.com og www.pianoprincess.com

Da der er begrænset deltagerantal, tilråder vi snarlig tilmelding til

Projektleder Kirsten Jungsberg,
Rådmand Steins Alle 45,7., 2000 Frederiksberg
E-Mail: kirsten@vegetarforening.dk
Tlf. 3874 3404 Mobil 6133 3874

Torsdag d. 5. august blev en længe savnet forening stiftet nemlig Foreningen for Senior- og Plejeboliger for Vegetarer. Generalforsamlingen fandt sted i OSI's lokaler i Vanløse og i bestyrelsen blev valgt: Erik Olesen, Ilse Jungsberg, Winnie Fèveile og Kirsten Jungsberg. Foreningen vil være repræsenteret med en stand på udstillingen 1. oktober på Københavns rådhus.

Livets skabelse

v/Per Bruus-Jensen

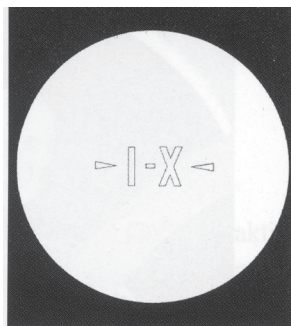
Vi ser her Martinus' velkendte symboler for de såkaldte tre X'er. Det er imidlertid vigtigt at gøre sig klart, at de tre symboler trods deres adskiltheds ikke henfører til tre forskellige TING, der på en eller anden måde er koblet sammen og på dette grundlag samarbejder med hinanden. Det drejer sig derimod om tre principielt forskellige måder, som ét og samme "X" eller "guddommelige Noget" konstant fungerer og optræder på, og herved rent operationelt træder i karakter som et treenigt princip.

I sig selv - hinsides ovennævnte tre funktionsmåder - er Det guddommelige Noget - "X" - et spørgsmål om navnløs tomhed og absolut stilhed uden for tid og rum, og det tjener i denne navnløse urform som ur-grundlag og udgangspunkt for al anden virkelighed, som kan komme på tale. I første række den form, vi kalder LIV.

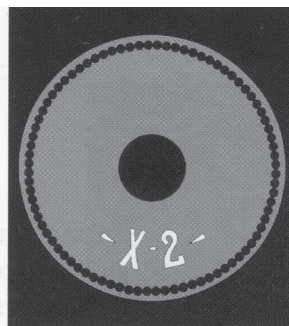
Pointen er, at Det guddommelige Noget i sin rene urform ikke har nogen viden om sin egen eksistens; dvs det pågældende Noget er totalt blottet for enhver antydning af såkaldt bevidsthed og er dermed også uden det særlige præg, vi netop kalder LIV.

For at komme til bevidsthed om sig selv og dermed hæve sig over den navnløse urform, er Det guddommelige Noget derfor nødt til at frembringe et alternativ til denne urform. Et alternativ, der kan tjene som et slags spejl for det, som det kan "se" sig selv i. Og da det samtidig så at sige indefra spontant begærer dette "syn" (urbegæret), tilskyndes det lige så spontant til at eksekvere eller virkeliggøre lige præcist de tre funktioner, der gør "spejlet" muligt i praksis. Nemlig de tre funktioner, Martinus udtrykker som netop de tre X'er med alt, hvad de respektive står for, og som har netop liv og bevidsthed som generalresultat.

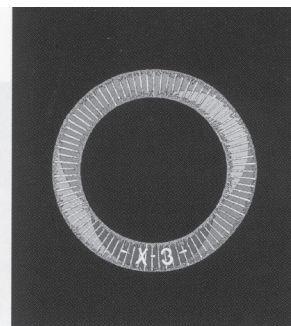
Anskuet som tre funktionsmåder i ét og samme guddommelige Noget forsvinder - som den egentlige erkendelsesgevinst - alle problemer mht. hvorledes de tre X'er kommunikerer og samarbejder indbyrdes. De er simpelthen alle tre til stede i enhver form for virkelighed, som "Det initiale, guddommelige Noget" - drevet af sit urbegær - lader komme til supplerende udtryk i

8

9

10

forbindelse med livets skabelse, og de er derfor også hele tiden på forhånd i treenigt indgreb og samarbejde med hinanden alle tre.

Det er denne integritet, Martinus lader træde frem i sit såkaldte hovedsymbol - symbol nr. 11.

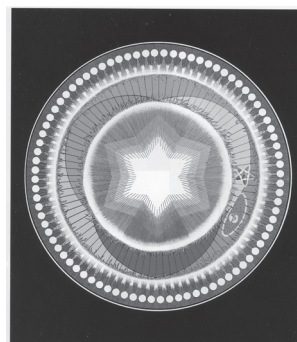
Konklusion

Drevet af sit urbegær *fungerer* "Det guddommelige Noget" som et treenigt princip og opnår i medfør af dette status som et levende verdensalt med bevidsthed om sig selv.

Men bag det treenige funktionsprincip er det samme guddommelige Noget *kun* et navnløst urfelt af immateriel tomhed og absolut stilhed, hinsides tid og rum.

Skabelsens sande mirakel består derfor i, at "Det guddommelige Noget" i denne urform via det treenige funktionsprincip kan frembringe den manifesterede verden og samtidig opnå bevidsthed om sin egen eksistens og være.

Og det kan tilføjes, at det er denne kosmiske bevidstheds fortjeneste at kunne gennemskue denne sammenhæng i tingene.....

NOGLE FORUDSIGELSER

v/Ruth Olsen

Teosoffen Annie Besant skrev i bogen "The changing world" omkring år 1900 om Kristi genkomst: "Tiden for hans komme er ikke fjern, og det legeme, som han kommer til at bære, er endog allerede født iblandt os". Der har været mange misforståelser om, hvordan man skulle opfatte det med "genkomsten". Det skyldes delsvis oversættelsesfejl, idet det græske ord, man har oversat fra, reelt betyder "tilsynekomst" i stedet for genkomst. Taler vi om kristusbevidsthedens tilsynekomst, er der straks tale om noget helt andet, for den skal vi jo alle få til at vise sig før eller senere.

Den bulgarske indviede mester Peter Deunov (1864-1944) har udtalt: "Vandbærerens kultur vil bringe harmoni og forening. Man vil opleve retfærdighedens sejr og den menneskelige sjæls fornyelse. Den vil bringe Det tredje Testamente, som vil udvikle Guds børn, et testamente for den universelle kærligheds disciple. Gud vil begynde at leve og manifestere sig i en ny bevidsthed, som vil få menneskene til at erkende deres virkelige slægtsskab. Det vil ikke ske fra den ene dag til den anden, men det vil give retningen for den menneskelige bevidstheds udvikling. Det gamle testamente er for børn, Det nye testamente er for voksne, og Det tredje testamente, som nu er på vej, er for de Guds sønner og døtre, der vil bringe verden kærlighed, visdom og sandhed."

En anden bulgarsk mester, Omraam Mickael Aivanhov (1900-1986), som virkede i Frankrig, har bl.a. udtalt: "Der findes et gammelt testamente og der findes et nyt testamente. Der vil blive givet et tredje testamente. Det er under forberedelse. Det var ikke, fordi de to første ikke indeholdt sandheder, men de talte til den tids mennesker. Nu har tiden ændret sig, vi behøver et tredje testamente, og jeg kan forsikre jer, det kommer. Det vil ikke gendrive de to første, men give nye forklaringer og således opklare meget. Hvordan og af hvem, det vil blive skrevet, behøver jeg ikke at sige jer. Kirken vil naturligvis ikke acceptere det, men uanset om kirken vil acceptere det eller ej, bliver det realiseret."

Danmark som "udvalgt".

I bladet "Psyisk Forum" marts -67 skriver Ole-Carsten Green, at Danmark/Norden er "udvalgt til fysisk

kanal for Aquarius-tidsalderens vigtigste kosmiske impulser". Han mener at kunne påvise, at Grundtvig for nu snart 200 år siden har udtalt, at ligesom jødefolket var "udvalgt" til at inkarnere en fornyelsesimpuls, ville Danmark blive udvalgt til at inkarnere den næste fornyelsesimpuls.

Green nævner også en finsk mester, der skulle have udtalt, at den næste verdens-avatar fødes i Danmark, og skriver videre, at "der er tale om en intelligens-impuls, der ikke kun henvender sig til okkult interesserede", ... men bringer "et universelt, elementært forståeligt budskab ... med understregning af al-menneskehedens broderskab, internationalt såvel som i åndelig forstand."

Green mener dog ikke, det vil ske før omkring år 2100, for som han skriver: "Er vi åndeligt beredte dertil? Er vi ikke alt for materialistisk indstillede, alt for træge og magelige, til at vi vil kunne fatte, hvad der skal ske? Vil det ikke gå herhjemme som på Golgatha? Vil HAN ikke blive forkastet af sit eget folk?" Og tilføjer: "En profet er jo aldrig agtet i sit fædreland".

Hvorfor skrev Nibelvang til Besant?

Fra slutningen af 1800-tallet blev forventningen om den ny verdenslærers komme, som det var bebudet i næsten alle religioner, stadig stærkere. Overalt fra lød profetiske varsler om en snarlig kommende åndelig reformator. Teosofferne havde i 1911 stiftet en forening - "Stjernen i øst", der skulle forberede den nye lysbringers komme, så han/hun kunne blive mødt med den tolerance og ære, der tilkommer en sådan højærværdighed. I 1914 havde foreningen allerede medlemmer i 36 lande og rådede over en anseelig kapital.

Den amerikanske digter Emerson havde i 1800-tallet udtrykt sin længsel således: "Når skal den røst, der forkyndte den højeste skønhed til Østens folk, røsten som hebræerne lyttede til i henrykkelse, og som gennem en hebræers mund udtalte ord, der til alle tider vil være orakelsprog - når skal denne røst også tale til vestens nationer? Hebræernes og grækernes skrifter indeholder udødelige sætninger - tanker, som har været brød for millioner. Men de fattes episk sammenhæng. De viser sig ikke som samlede tankerækker for intelligensen.

Jeg spejder derfor efter den ny lærer, som formår at overskue hine strålende love således, at han kan afsløre dem for os som en helhed i deres fuldkomne og afrundede ynde. Som vil vise os verden som sjælens spejl, lære os at forstå, at tyngdeloven og loven for hjertets renselse er identiske, og at "du skal" er videnskab, skønhed og glæde."

På et tidspunkt, hvor Lars Nibelvang (som arbejdsløs musiker) og Martinus var så fattige, at Martinus stod overfor at måtte genoptage sit 12-timers job, og således ikke kunne arbejde ret meget på sin "mission", fik Lars den ide, at hvis han kunne gøre det klart for lederen af "Stjernen fra øst", Annie Besant, at den nye verdenslærer faktisk var kommet i Danmark, så var der nok hjælp at hente i den forening, der jo var etableret med netop det formål.

Annie Besant

Derfor skrev han til Besant i 1925 og har uden tvivl lagt hele sin sjæl, sin viden og sit store skrivetalent i brevet for at overbevise hende om, at nu havde de chancen for at bidrage til at jævne vejen for den nye store mester. Han hørte aldrig et ord fra hende!

I Nibelvangs manuskript om mesteren Martinus, som han af hensyn til Martinus' ønske om ikke at få sat fokus på sin person, aldrig fik trykt, skriver han om denne sag bl.a: (i uddrag)

"Her står du da overfor en sammenslutning, der er startet med det formål for øje at tjene og jævne vejen for den kommende lærer, en stor og selvopofrende forening, der tæller tilhængere fra alle samfundsklasser, og som strækker sine forgreninger over hele Jorden. Har deres ledende repræsentanter ikke i en lang årrække benyttet enhver lejlighed til at forberede menneskene på, at en sådan stor lærer kunne dukke op hvor som helst, og i hvem som helst?

Har man ikke lært menneskene Ydmyghedens Evangelium og gennem taler og skrifter forberedt dem på, at de kun ved at udvikle det guddommelige i dem selv ville kunne opnå forudsætninger for at kende den vordende lærer, når han træder frem i menneskelig skikkelse?

Men havde erfaringerne ikke også vist mig, at teori er et og praksis et andet. Vidste jeg ikke, at tolerance var et luftigt og flygtigt fantom, sålænge ikke selve livet havde stillet os overfor den eller de prøvelser, som giver os lejlighed til at fylde det ud med vort eget inderste væsen og skænke det kød og blod. Havde jeg ikke klangen af min lærers ord i mit øre: "Forudfattede meninger og overvurdering af egne evner er de farligste af alle hindringer for sjælens videre udvikling og vækst!"

Var denne forening, trods dens tolerante og ultranationale tilsnit ikke gledet ind i en så krystalliseret form, at det efterhånden var blevet en fysisk umulighed at bygge bro mellem den og os? ... Profetien om en kommende lærer var allerede under sin undfangelse blevet besvaret med kimen til fremtidens misforståelser... Forventningerne havde passeret bestemte forestillingers smeltdigel og taget Blavatski-Besant-teosofisk form.

Vi ser altså, at der efterhånden var skabt et mentalt men i formen krystalliseret forbillede, som den kommende lærer måtte indkapsle sig i, hvis han ville gøre sig håb om anerkendelse hos foreningens medlemmer... Havde Dr.Besant holdt sin profeti i en upersonlig ånd .. ville hun kunne byde den kommende lærer velkommen i hvem som helst, der måtte vise sig i besiddelse af den højeste guddommelige visdom..

Nu stod hun derimod i sit livs travle aftenrøde - indfanget, bastet og bundet af de konsekvenser, som hendes filosofiske produktion havde skabt. Som protektor for en forening, hvis medlemmer for størstedelen havde trænet deres følelsesliv og tænkemåder efter de tankekanaler, hun selv havde gravet...Og her stod jeg, den ukendte ene, overfor en internationalt organiseret, pengestærk sammenslutning af kvinder og mænd, der med selvopofrelse og næsten suggestiv tillid havde indstillet deres bevidsthed mod lyset - fra Øst!

Kunne man tænke sig, at en ensom stemme skulle kunne bryde gennem denne traditionelt underbyggede trosretnings mentale barrikade? Måtte jeg ikke føle mig tøven-
de, inden jeg forsøgte at svømme mod så stor og stærk en strøm? Men pligten bød mig at handle. Vi levede begge under så utålelige betingelser, at jeg følte mig moralsk forpligtet til at prøve enhver tænkelig udvej.

Lars Nibelvang

Jeg så, at det verdensbillede, som var under udarbejdelse, var i færd med at hensygne, og jeg turde ikke tage ansvaret for, at den mand, der grundet på sine enestående evner, var bestemt til at skrive sit navn blandt alle tiders

største, skulle afbryde sit universelt betonede arbejde. Alt måtte prøves, så ingen i fremtiden med vægt skulle kunne bebrejde mig, at jeg ikke havde forsøgt alt, hvad der stod i min magt.”

En tid efter at Besant havde fået Nibelvangs 31-siders brev, blev der afholdt teosofisk kongres i Holland. På denne proklamerer hun den store mesters snarlige komme, og “bekender kulør” ved, som Nibelvang skriver, “med forbløffende frimodighed hentydede hun indirekte til sin egen autoritet, ikke alene ved at henvise til sin forbindelse med det store hvide Broderskabs høje usynlige ledere - men endog ved en udnævnelse og officiel navngivelse af ikke færre end syv af de vordende 12 apostle.”

Han slutter dette afsnit i sin bog med følgende:”Under forvisningen om at kendsgerningernes mægtige cyklon vil sprede alle de menneskelige forestillinger og forventninger, der ikke er af selve sandheden, og at begivenhedernes tale i fremtiden vil komme til at gøre selv den behændigste pen til skamme, vil jeg sluttelig begrænse mig til at sige, at tiden synes at nærme sig, hvor tilhængerne af den Blavatski-Besant-teosofiske synsvinkel skal indhøste konsekvenserne af deres Kristusopfattelse.”

D. 11.august 1929 (Martinus’ fødselsdag) opløstes foreningen “Stjernen i Øst”!

Hvad Martinus fortalte Nibelvang:

“Jeg sår en slags sæd i menneskenes bevidsthed, som vil avle evner til selv at se. Og jeg fryder mig ved tanken om, at den dag skal komme, da menneskene vil vågne op til at forstå mig, og elske mig, som jeg har elsket dem!”

“Ja, men kære Martinus, er du ikke bange for, at denne dag trods jordens hastige fremskridt er meget fjern?”

“Hvad betyder det for mig, om jeg skal vente længe! Du glemmer, min ven, at jeg lever bevidst i evigheden og på en måde hinsides tiden.”

“Livets Bog vil blive en bog med evig afspejling af alle ting, hvad så end videnskaben vil udfinde. Den vil blive en Bøgernes Bog, og det centrum hvorom verden drejer sig. Den vil blive sjælens brød gennem årtusinder, fordi den indeholder noget til hvert eneste individ, ligegyldigt hvilket trin det end måtte stå på.”

Polprincip, polforvandling og kønsskifte – og skæbnesov

af Harry Rasmussen

I denne artikel gøres der et forsøg på at se, i hvilket omfang Martinus' Kosmologi og naturvidenskaben er i overensstemmelse eller eventuelt i uoverensstemmelse med hinanden, blandt andet i relation til seksualitet, og herunder særlig undfangelse og kønsbestemmelse. Problemet er imidlertid, at Martinus' kosmiske analyser og facitter er fremsat én gang for alle og derfor i medfør af deres natur indtil videre enten står til troende eller til forkastelse, mens den videnskabelige forskning qua sin natur hele tiden er tvunget til at revidere og opdatere sin facitliste, således at det, der var gyldigt i går ikke nødvendigvis også er det i dag eller i morgen.

Det helt store og afgørende spørgsmål er, så vidt jeg kan se, hvordan man kan og bør forholde sig til de dele af Martinus' Kosmologi, som vi rent faktisk ikke er i stand til at efterforske og forklare med vores intelligens. Det står jo klart, at Martinus' analyser omkring f. eks. "den kosmiske grundplan" eller "det evige verdensbillede", rummer en genial og for så vidt enkel løsning eller forklaring på enheden og sammenhængen i naturen, den synlige så vel som den usynlige, men den eneste intellektuelle mulighed, der består for at forstå disse højst abstrakte 'planer', er, bortset fra Martinus' egne forklaringer af disse, at drage analogier til årskredsløbet, livskredsløbet og døgnkredsløbet, som jo i en vis forstand er konkrete nok.

Det synes imidlertid at være et problem, at Martinus postulerer, at f.eks. "det seksuelle polprincip" er et universelt omfattende princip, og ligeledes "polforvandlingen", som også postuleres at være en lige så universelt gældende proces. Det vil sige: et princip og en proces, som gælder for overhovedet alle levende væsener uden nogen som helst undtagelse. Problemet består primært deri, at naturvidenskabelige kendsgerninger direkte synes at modsige universaliteten af polprincippet, idet der forekommer indtil flere helt normale afvigelser herfra, mens polforvandlingen i kraft af sin abstrakte natur slet ikke hører ind under de områder, naturvidenskaben er i stand til at beskæftige sig med. (1)

Det seksuelle polprincip, polforvandling og kønsskifte

I henhold til Martinus' verdensbillede, drejer det seksuelle polprincip sig primært om, at ethvert levende væsen er udstyret med to kontrære seksuelle poler, nemlig den feminine pol og den maskuline pol, og desuden to såkaldte polorganer: det emotionelle polorgan og det intellektuelle polorgan. De to polers og polorganers indbyrdes konstellation, virksomhed og vekselvirkning, er imidlertid undergivet kredsløbs- og kontrastprincippet lovmæssigheder, hvilket i praksis giver sig udslag i den såkaldte polforvandringsproces, som primært indebærer, at fra en periode med jævnbyrdig og ligeværdig konstellation og vekselvirkning mellem de to poler og polorganer, også kaldet "dobbeltpoletthed" – ikke at forveksle med dobbeltkønnethed - aftager eller svækkes den ene af polerne og i alle tilfælde det intellektuelle polorgan, over en periode i en sådan grad og udstrækning, at denne og dette til sidst må betegnes som ude af funktion eller latent, en tilstand eller situation, der også varer en vis periode.

For nogle levende væseners vedkommende er det den maskuline pol, der degenererer til fordel for den feminine pol, og i sådanne tilfælde resulterer det i fremkomsten eller udviklingen af hunkøn. For andre levende væseners vedkommende er det den feminine pol, der degenererer, hvilket medfører fremkomsten eller væksten af hankønnet. I alle tilfælde er det emotionelle polorgan tilknyttet den fungerende pol, medens det intellektuelle polorgan

altid vil være tilknyttet den degenererende eller latente pol. Denne fuldbyrkede situation eller tilstand betegner Martinus som ”enkelpolethed”. (2)

Forvandlingen af forholdet eller konstellationen mellem de to seksuelle overbevidsthedspoler og polorganer fra dobbelpolethed til enkelpolethed, finder sted i første halvdel af det, Martinus betegner som udviklingsspiralen, medens en umiddelbart påfølgende forvandling fra enkelpolethed til fornyet dobbelpolethed, sker i anden og sidste halvdel af udviklingsspiralen. Herunder vækkes og udvikles den hidtil slumrende eller latente pol og det ligeledes slumrende intellektuelle polorgan til gradvis fornyet og ligeværdig aktivitet og medindflydelse på det levende væsens bevidstheds- og handlingsliv og legemsstruktur, indtil der til sidst igen er tale om egentlig dobbelpolethed.

I henhold til Martinus’ kosmiske analyser over det seksuelle polprincip og polforvandlingen, tager det et helt spiralkredsløb at skifte fra den ene pol til den anden, herunder fra det ene polorgan til det andet, hvilket vil sige, at skifte fra den maskuline pol til den feminine pol og det emotionelle polorgans omkobling fra den maskuline pol til den feminine pol, fra den feminine pol til den maskuline pol og det emotionelle polorgans omkobling fra den feminine pol til den maskuline pol, eller kort sagt: fra hankøn til hunkøn eller fra hunkøn til hankøn.

Dette indebærer blandt andet den konsekvens, at et levende væsen vil tilhøre enten det ene eller det andet køn gennem en hel udviklingsspiral, i en vis forstand altså også i den periode, hvor individet er dobbelpolet, for derefter at skifte over til at repræsentere det modsatte køn i den følgende udviklingsspiral og således fremdeles. Kønsskiftet sker ifølge Martinus i den tilværelseszone eller det åndelige naturrige, han betegner som ”den guddommelige verden”. Han er desuden af den opfattelse, at kønsskifte normalt ikke vil kunne finde sted på noget andet tidspunkt i udviklingsspiralen, end det netop nævnte. Ved ”normalt ikke” skal angiveligt forstås, at kønsskifte i disse tilfælde ikke vil kunne ske uden en eller anden form for indvirken eller indgriben i den normale proces, men en sådan indgriben er formentlig altså både tænkelig og i visse tilfælde mulig, i hvert fald som en midlertidig foreteelse, forstået sådan, at naturen før eller siden vil genoprette normaliteten.

Det er ligeledes Martinus’ opfattelse, at kønsskifte normalt heller ikke vil kunne finde sted fra inkarnation til inkarnation, således forstået, at uanset det antal inkarnationer, der sker i løbet af et individs passage gennem plante- og dyreriget frem til det rigtige menneskerige, vil det pågældende individ bevare sin normale kønslige identitet liv efter liv. Men der kan som nævnt altså åben-

bart forekomme unormale tilfælde, hvor kønsskifte af den ene eller anden årsag alligevel sker. (3)

Skæbneelementet og talentkernerne

Martinus’ begrundelser for, at et kønsskifte normalt ikke vil kunne ske, hverken under individets udvikling i den fysiske verden eller under udviklingen herfra, er især baseret på funktionen af den faktor i det levende væsens overbevidsthed, han betegner som ”skæbneelementet”. Heri er samtlige et individs oplevelser og erfaringer opsamlet og koncentreret i form af de såkaldte talentkerner, der er ultramikroskopiske, automatiske åndelige anlæg, som i en vis forstand er beslægtet med generne, som disse anlæg da også siges at samarbejde med fra individets fysiske undfangelse til dets død, nemlig via det såkaldte koblingslegeme eller transformationsfelt mellem åndelig og fysisk energi. Martinus skelner mellem to grupper af talentkerner, nemlig organtalentkerner og erindringstalentkerner, og det er især de førstnævnte der – i samspil med bl.a. livs- og stofenhedsprincippet og organismeprincippet – er ansvarlige for opbygningen, opretholdelsen og funktionen af de seks åndelige legemer og dermed af den såkaldte underbevidsthedsregion. De åndelige legemer repræsenterer som bekendt de seks åndelige hovedkategorier af grundenergikombinationer, hvori henholdsvis instinktenergien, tyngdeenergien, følelsesenergien, intelligensenergien, intuitionsenergien og hukommelsesenergien successivt er dominerende. Det fysiske legeme er i henhold til Martinus især et produkt af den grundenergikombination, hvori den såkaldte tyngdeenergi er dominant. (4)

Det fysiske legeme ved biologerne, fysiologerne og hjerneforskerne temmelig meget om, herunder hvordan undfangelse, fosterudvikling og øvrige udvikling fra fødsel til død finder sted. Den viden kan man naturligvis ikke ignorere til fordel for nogle uverificerede og uverificerbare abstrakte forestillinger om, hvordan tingene hænger sammen. Specielt ikke, når og hvis der er direkte modstrid mellem de dele af kosmologiens postulater og

de naturvidenskabelige fakta, som kan sammenholdes med hinanden. Det er f.eks. tilfældet omkring den biologiske del af undfangelsen, som desværre også i et vist omfang og på flere punkter synes at modsige Martinus' beskrivelse af, hvilke betingelser der fordres opfyldt, for at undfangelse kan finde sted.

I henhold til Martinus forudsætter undfangelse udløsningen af seksuelt klimaks hos de to personer af modsat køn, der har samleje med hinanden. Det er under den derved opstående energiudladning, forstået som intensiverede saligheds-vibrationer i de pågældende væseners åndelige aura, at et diskarneret væsen i salighedsriget bringes i åndelig kontakt med et muligt fysisk forældrepar. Såfremt de optimale betingelser for inkarnation er opfyldt, forbinder væsenets skæbneelement sig automatisk med genkomplekset i den befrugtede ægcelle. (5)

Inkarnation og repetition

På et tidligt stadium i repetitionsprocessen ses det tydeligt, at fosteret fremviser træk fra begge køn, men biologisk set er det kønskromosomerne, der under normale forhold bestemmer, om afkommet udvikler sig som hankøn eller hunkøn. Forstyrrelser i fosterudviklingen kan imidlertid i enkelte tilfælde føre til såkaldt hermafrodisme eller andre former for anormaliteter eller misdannelser.

I henhold til Martinus er det derimod konstellationen mellem de to seksuelle poler, den feminine pol og den maskuline pol, der på forhånd og via kønskromosomerne bestemmer individets køn. Et individ, hvis enkeltpolethed er domineret af den feminine pol og som derfor er hunkøn, vil fortsætte med at være hunkøn i hver eneste inkarnation indtil et stykke ind i det rigtige menneskerige. Modsat vil et individ, hvis enkeltpolethed er domineret af den maskuline pol og som derfor er hankøn, fortsætte lige så længe med at være hankøn, som for hunkønnets vedkommende.

Der er imidlertid også nogle problemer i forbindelse med Martinus' analyser omkring undfangelse, idet det må anses for et faktum, at i reglen kun den ene af parterne, oftest hannen eller manden, opnår orgasme under samleje. Til trods for sin manglende orgasme viser det sig, at hunnens eller kvindens ægcelle alligevel bliver befrugtet og medfører graviditet. Dertil kommer de tilfælde, hvor der foretages kunstig befrugtning af en ægcelle, enten i kvindens livmoder eller i en laboratorieskål. Et stigende antal – og i hvert fald tilsyneladende – sunde og velfungerende børn, deriblandt tvillinger, er i de senere år kommet til verden ad denne vej. I disse tilfælde kan det i hvert fald kun have været manden, der har oplevet orgasme under den onani, der krævedes

for at tilvejebringe den nødvendige sæd. Men i nyeste tid mener fertilitetseksperter endog, at den tid ikke er fjern, hvor man kan udtage mandens sædceller ved et mindre operativt indgreb under lokalbedøvelse. Det vil i påkommende tilfælde betyde, at heller ikke manden oplever orgasme.

Hvis det skulle gå hen og vise sig, at den sidstnævnte metode kan fungere med et tilfredsstillende resultat til følge, vil det formentlig betyde yderligere et argument imod Martinus' påstand om, at orgasme – i det mindste for en af de involverede fysiske partnere – er en nødvendig forudsætning og betingelse for, at undfangelse kan ske. (6)

Biologi og kønsbestemmelse

Med hensyn til fænomenerne kønsbestemmelse og køns-skifte, forholder det sig i henhold til biologien normalt sådan, at de fleste organismer med kønnet forplantning har mulighed for udvikling af begge køn, og talrige planter og dyr bevarer denne evne livet igennem. Man taler i den sammenhæng om tvekønnethed eller hermafrodisme, og denne gælder for de fleste blomsterplanter, lunge- og muslinger og mange orme. De nævnte arter har særskilte kønskirtler til dannelse af henholdsvis æg- og sædceller. Det betyder, at dispositionerne eller de genetiske anlæg for begge køn er til stede fra individets begyndelse, og at fysiologiske og miljømæssige forhold kan spille ind ved kønsbestemmelsen, eller med andre ord, kan afgøre, om et individ bliver et hankøns- eller hunkønsvæsen med henholdsvis hanlige eller hunlige kønsorganer.

Hos nogle kolonidyr, f.eks. koraller, bestemmes individets køn af dets plads i kolonien, i andre tilfælde beror kønsbestemmelsen på ernæringstilstanden, idet de bedst ernærede udvikler sig til hunner, de dårligst ernærede til

hanner. De fleste dyr og mange højere planter er særkønnede eller enkeltkønnede, og kønsbestemmelsen sker genetisk, og som regel er de to køn omtrent lige hyppige. Den genetiske kønsbestemmelse beror grundlæggende på et særligt par kromosomer, kønskromosomerne, hvoraf det ene køn har to såkaldte og ens X-kromosomer, mens det andet køn har et X- og et Y-kromosom. Desuden findes normale parrede kromosomer, der kaldes for autosomer, og den endelige kønsbestemmelse beror på en balance mellem kønskromosomer og autosomer. X-kromosomer trækker almindeligvis i hunlig retning, mens autosomerne trækker i hanlig retning. Hos mennesket har kvinden 2 X-kromosomer og manden X- og Y-kromosom. Det er sædcellens kønskromosom, der bestemmer, om det befrugtede æg udvikler sig til en pige (XX-kromosombesætning) eller en dreng (XY-besætning). Hos de højere dyr er det hormoner, der er ansvarlige for både primære kønskarakterer, dvs., kønsorganerne, og sekundære, dvs. de andre specielt hanlige og hunlige træk, f.eks. behåring, bryster, stemmeleje og fordeling af underhudsfedt.

En særlig type kønsbestemmelse findes hos bier, hvor befrugtede æg fører til normale individer (med et dobbelt sæt kromosomer), der alle genetisk er hunner (arbejdere og dronninger), mens ubefrugtede æg fører til hanner, der kun har ét sæt kromosomer.

Mange svampe har ikke synlig, men kun fysiologisk bestemt kønsforskel, og kønsbestemmelsen foregår på simpel genetisk måde. Selvbefrugtning er et almindeligt forekommende fænomen i planteriget, men er en undtagelse i dyreriget, hvor en krydsbefrugtning mellem to tvekønnede individer forekommer, som f.eks. hos vinbjergsneflen.

Biologi og kønsskifte

Biologien definerer kønsskifte som en evne hos visse lavere dyr til at skifte køn én eller flere gange. Hos den almindelige akvariefisk, sværddrageren, kan en hun efter at have født flere kuld unger udvikle sig til en han med funktionsdygtige kønsorganer. Hos strandkrabben kan hanner, der angribes af den snyltende rodkrebs, udvikle sig i hunlig retning. De velkendte østers begynder deres liv som hanner, men bliver i løbet af nogen tid til hunner, som ved et skifte i vandets temperatur kan fås til at skifte køn på ny. Østers kan faktisk skifte køn flere gange i løbet af deres tilværelse.

Imidlertid må man formentlig kunne konstatere, at selv i de tilfælde, hvor der forekommer kønsskifte, hvad enten dette er genetisk bestemt eller situations- og/eller miljøbestemt, er der set med kosmologiens øjne dog stadigvæk tale om enkeltpolethed. Tvekønnethed er

nemlig ikke det samme som dobbeltpolethed, men kun udtryk for, at et individ eller en art på samme tid besidder to sæt kønskarakterer, herunder f. eks. de to køns respektive kønsorganer, men hvor almindeligvis kun det ene sæt fungerer af gangen. Den såkaldte pseudo-hermafroditisme, hvor en persons ydre kønsorganer ligner det andet køn, er en anormalitet, der anses for sygelig og uheldig og som derfor undertiden kan afhjælpes ad operativ vej.

Martinus ses ikke at have taget højde for og derfor heller ikke direkte stilling til de nævnte ”afvigende” tilfælde af kønsbestemmelse og kønsskifte, der dog ikke umiddelbart synes at betyde noget afgørende brud på hans analyser af de principielle love eller regler, der angår polprincippet og polforvandlingen. Det forandrer derfor ikke Martinus’ påstand om, at kønsbestemmelse og kønsskifte udelukkende er bestemt og styret af polkonstellationen i forbindelse med skæbneelementets talentkernebeholdning, underforstået dets forudsætninger og evne til at opbygge et (nyt) fysisk legeme.

Kønsskifte mellem inkarnationerne?

Et lidt andet, men nok så vigtigt problem i sammenhængen, er kønsskifte mellem inkarnationerne, sådan som enkelte parapsykologiske forskere bl.a. ved hjælp af regressiv hypnose har kunnet registrere skal være forekommet i nogle menneskers tilfælde. Altså at en person, der i et eller eventuelt flere tidligere liv er fremtrådt som f. eks. mand, i sin aktuelle inkarnation fremtræder som kvinde, eller omvendt, at en person, der tidligere var kvinde, aktuelt fremtræder som mand.

Martinus er som omtalt af den bestemte opfattelse, at egentligt og normalt eller ægte kønsskifte ikke vil kunne ske fra den ene eller eventuelt flere inkarnationer til den anden eller flere følgende. Ja, han hævder tilmed, at egentligt kønsskifte overhovedet ikke kan forekomme i den tidsepoke, hvori individet er undergivet reinkarnationens lovmæssigheder. Det vil mere præcist sige, under individets udvikling gennem planteriget, dyreriget og delvis det rigtige menneskerige, og i øvrigt heller ikke under passagen gennem visdomsriget. Et ægte kønsskifte – eller måske rettere: polskifte – kan, sådan som tidligere nævnt ovenfor, alene ske under individets passage gennem det tilværelsesplan, der benævnes ”den guddommelige verden”.

En anden sag er, at der under individets passage gennem dyreriget, særlig når dette indbefatter det jordiske menneskes rige, kan forekomme forskellige former for seksuel orientering og adfærd, der afviger fra det, Martinus betegner som den normale polforvandling. Der tænkes her især på fænomener som homo- og biseksualitet, og årsagerne til disse har han indenfor rammerne af sin

kosmologi afgjort givet troværdige og udtømmende forklaringer på. Men i begge tilfælde er der i hovedsagen tale om psykologiske fænomener, også selvom specielt homoseksuelle, mænd såvel som kvinder, i visse tilfælde ønsker at få og også får foretaget operative indgreb, der vel i bedste fald kan karakteriseres som pseudokønskifte.

Der findes således eksempler på, at forældre eller oftest en moder, har forsøgt at opdrage et barn, der er født med begge køns genitalier (hermafroditisme), til f.eks. at føle, tænke og opføre sig som en pige. Denne opdragelse blev i nogle tilfælde fulgt op af en kønsskifteoperation, hvorunder i det nævnte tilfælde det uudviklede mandlige kønsorgan var blevet fjernet til fordel for en vagina. I det samme og højst ulykkelige tilfælde viste det sig, at ”pigen”, der ved hjælp af hormonbehandling bl.a. havde udviklet bryster, som voksen stadigvæk følte, tænkte og opførte sig som dreng eller mand, hvilket videnskabeligt og psykologisk blev forklaret med, at det fortsat var den pågældende persons kromosomsammensætning, der bestemte vedkommendes virkelige køn. (7)

I det hele taget er spørgsmålet, om man vil lægge afgørende vægt på Martinus’ udsagn eller man vil stole på de beretninger, der findes om kønsskifte mellem inkarnationerne. For de førstnævntes vedkommende er forholdet det, at disse indtil videre ikke kan verificeres, og da slet ikke ad sædvanlig intelligensmæssig vej, og for de sidstnævntes vedkommende er sagen den, at de pågældende beretninger hidtil ikke har kunnet efterprøves og efterforskes på objektivt gyldig, utvetydig og modsigelsesfri måde. I objektivitetens og sandhedens interesse bør man derfor nok indtil videre forholde sig kritisk og skeptisk til beretninger om kønsskifte mellem inkarnationerne. Hermed være ikke sagt, at et sådant kønsskifte ikke kan tænkes at ske, men kun, at dette i givet fald formentlig må betegnes som en muligvis anormal afvigelse fra polforvandlingsprocessens normale forløb. (8)

Skæbneproblemet

Et andet problem er skæbneloven, som udgør et vigtigt led i Martinus’ kosmologi. I henhold hertil er denne lovmæssighed også universelt gældende og i det væsentlige uden nogen som helst afvigelse fra reglen. Begrebet skæbne er i henhold til Martinus baseret på en lovmæssighed, der fungerer helt på årsagsvirkningslovens præmisser, og som kortest og enklest er udtrykt i sætningen: ”Det et menneske sår, det skal det også høste”. I analogi med sæd og høst betyder det, at sår man byg får man byg, sår man hvede får man hvede, sår man havre får man havre, etc. etc. Martinus definerer kort begrebet skæbne som oplevelsen af virkningerne til de årsager, man, dvs. det levende væsen, selv har udløst..

Problemet med skæbneloven består imidlertid i, at Martinus også er af den opfattelse, at der alene i kraft af livsvilkårenes kompleksitet kan forekomme tilfælde, hvorunder individet ville kunne komme ud for at blive påført en skæbnevirkning, som vedkommende ikke selv har ’sået’ årsagen til, hvis ikke individet konstant blev overvåget af såkaldte skytsånder, der bl.a. har til opgave at afværge, at individet bliver offer for en uretfærdig skæbnevirkning. Det betyder med andre ord, at Martinus mener at skytsåndsprincippet kompenserer for de risici for ufortjent ubehagelig eller ligefrem lidelsesfuld skæbne, som livets komplekse natur indebærer. (9)

Martinus postulerer i øvrigt, at f.eks. tamdyrenes lidelsesfyldte skæbne under opdræt og ved slagtning, skyldes såkaldt restkarma fra en tidligere udviklingsspirals dyrerige. Det samme må vel principielt gælde for alle et økosystems eller en fødekædes vilde, men normalt fredelige, planteædende dyr, der så at sige er forudbestemt til at blive rovdyrenes bytte. Man kan jo nemlig ikke finde årsagen eller årsagerne til de nævnte dyrs barske skæbne i deres aktuelle fysiske nutid, idet hverken tamdyrenes eller planteædernes livsvilkår normalt indebærer drab af andre dyr, og i al fald ikke for at fortære disse. Foreholdt disse kendsgerninger lyder Martinus’ svar, at der i de nævnte tilfælde er tale om såkaldt restkarma. (10)

Skæbne og sygdom

Martinus postulerer også, at den megen sygdom af forskellig slags, der plager størstedelen af menneskeheden, først og fremmest skyldes menneskenes industrielle opdræt, slagtning (drab) og påfølgende fortæring af især tamdyr som svin, smågrise køer, kalve, fjerkræ, især høns, kyllinger osv. Kødspisning, især forenet med alkoholiske drikke og rygning, svækker ifølge Martinus menneskets immunforsvar, i al fald hos det fremskredne kulturmenneske. Omvendt skulle det, at undgå og undlade drab af dyr og i stedet leve vegetarisk, være et mindre onde, som i al fald på sigt vil betyde større sundhed for de mennesker, der vælger denne udvej. (11)

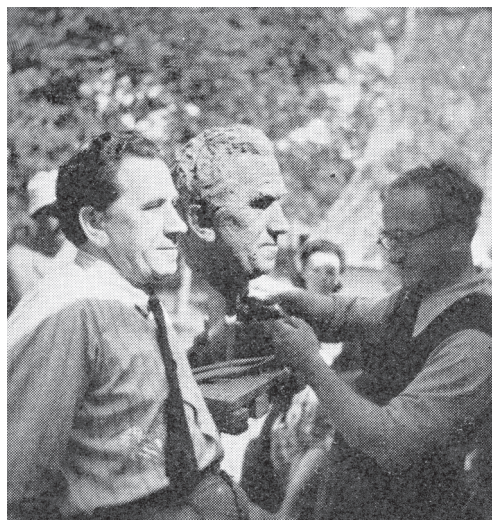
Imidlertid foreligger der ikke nogen saglige undersøgelser, der tyder på at vegetarer er mindre udsatte for angreb af sygdomme som f.eks. kræft eller hjerte- og karlidelser, end mennesker, der er kødspisere. Og selvom det fortrinsvis er rygere, der angribes af bl.a. lungekræft, så rammer denne og andre former for kræft lige så vel ikke-rygere. Det samme er tilfældet med f.eks. hjerte- og karlidelser. Men generelt set er menneskene i henhold til Martinus’ udlægning af skæbneloven i stor risiko for at blive angrebet af sygdom og ramt af ulykke som følge af årsager, der ligger indtil flere liv eller inkarnationer tilbage i tiden. Så dermed har Martinus’ kosmologi i en vis forstand ’helgarderet’ sig mod angreb for inkonsekvens. (12)

I henhold til sine analyser postulerede Martinus, dog med stor ydmyghed og beskedenhed, at han var en verdensgenløser, og en sådan skulle ifølge samme analyser være et menneske af så højtudviklet åndelig og moralsk-etisk standard, at vedkommende praktisk talt ikke havde nogen ubehagelig endsige lidelsesfuld skæbnegæld at skulle betale af på. Det skulle ifølge påstanden indebære, at den pågældende var beskyttet mod sygdom og ulykke. Det gav derfor anledning til en vis forvirring i interne Martinus-kredse, da Martinus i 1956 blev angrebet af mavekræft. Selv gav han som begrundelse for denne lidelse, at den var en fysisk 'arv' fra hans biologiske mor, som også havde haft denne sygdom. Men ifølge et ubekræftet forlydende, hed det sig også, at Martinus, der ellers var vegetar og normalt levede rimelig sundt, dog uden at være fanatisk, gav sit store daglige forbrug af Nescafé skylden, som altså dermed var hans egen. Man kunne måske her undre sig over, at et kosmisk bevidst menneske som Martinus, ikke på forhånd var klar over, at en daglig indtagelse af større mængder kaffe, som der åbenbart var tale om i hans tilfælde, i sig selv formentlig øger risikoen for visse sygdomme. Men desuden forklarede han, at alene den omstændighed, at en verdensgenløser i sagens natur var nødt til at inkarnere i en almindelig og normal fysisk menneskekrop, omtrent automatisk indebærer en vis risiko for angreb af almindeligt forekommende sygdomme. Den forklaring, i forbindelse med Martinus' kræftlidelse, som han heldigvis hurtigt blev helbredt for ved operation, kunne flere ivrige Martinus-tilhængere ifølge forlydender ikke godtage, hvorfor de valgte at vende Martinus og hans sag ryggen. (13)

En verdensgenløser

Der skal her tillægges, at Martinus' påstand om, at han var en ny tids verdensgenløser på linje med bl.a. Kristus, Buddha og Muhammed, også rejser nogle problemer vedrørende f.eks. den skæbne, der blev Jesus til del. I Ny Testamente hører vi ganske vist aldrig om, at Jesus nogensinde skulle have været syg, men til gengæld fik han en forfærdelig skæbne i form af den smertefulde og dybt nedværdigende korsfæstelse. Martinus er imidlertid af den opfattelse, at der ikke var tale om afbetaling af skæbnegæld i dette tilfælde, men om, at Jesus frivilligt valgte at handle på en sådan måde, at det måtte ende med hans dødsdom. Det var dog nok ikke selvvalgt, at Buddha døde af dysenteri som 81-årig, men i begge tilfælde blev de to nævnte personer indhyllet i mytens og legendens på samme tid idealiserende og tilslørende 'historiefortælling'. Martinus, som på det tidspunkt var knapt 91 år, døde en ganske banal død efter et fald hjemme i sit soveværelse, hvorunder han brækkede lårbenshalsen på det ene ben. Hans høje fysiske alder og formentlig den smertestillende behandling, han af gode grunde fik på

hospitalet, bevirkede at hans tydeligt ældede krop ikke kunne klare mere, og tre dage senere døde han stille og fredeligt på Frederiksberg Hospital, hvor han var blevet indlagt. (14)

Personlig er jeg af den opfattelse, at der er sandhed i det citat, som Ben Saxe fremfører i sin mindeartikel om Martinus. Efter at have fortalt om en ven, der kendte Martinus særlig godt, fortsætter Saxe: "Den samme ven, i hvis hjem Martinus gennem en længere årrække ofte kom på besøg, fortæller, at de en dag sad og talte sammen om forskellige spørgsmål. I samtalen løb stillede min ven Martinus flere spørgsmål, som han ikke umiddelbart ønskede at svare på. Og da min ven gik ham på klingen og havde fastholdt, at Martinus da måtte kunne svare på hvad som helst, eftersom han havde kosmisk bevidsthed, havde Martinus forklaret ham, at han kun brugte sin kosmiske bevidsthed, når han sad ved sin skrivemaskine og arbejdede på Livets Bog. "Når jeg ikke bruger min kosmiske bevidsthed", havde han tilføjet, "ved jeg måske mindre end du og alle andre om mange ting!" (15)

I sin hyldestbog til Martinus' minde, som vidner om stor kærlighed til og loyalitet mod mesteren, kommer Per Bruus-Jensen til en vis grad ind på spørgsmålet om Martinus og hans kosmiske bevidsthed. Jeg tænker her særlig på kapitlet Om Martinus kontra Thomsen, der efter en længere samtale med Martinus og en vurdering af dennes udtalelser, ender med at forfatteren fuldt ud 'godkender' Martinus som både at være i besiddelse af kosmisk bevidsthed og som verdensgenløser. Per Bruus-Jensen kan derfor ikke tages til indtægt for de synspunkter, der er fremsat i denne artikel. (16)

Sluttelig vil jeg gerne så kraftigt, det er mig muligt, pointere, at denne artikel ikke er skrevet i den hensigt, at forklejne Martinus' store, fortjenstfulde og formentlig epokegørende arbejde eller for at nedgøre hans minde,

tværtimod. Den er alene skrevet i sandhedens interesse og for at give et bidrag til en forsøgsvis saglig belysning af Martinus Kosmologi, og til at afsløre og helst fjerne den uhensigtsmæssige mytedannelse, der er opstået omkring Martinus som menneske og forfatter, ikke mindst mens han endnu levede. Skønt Martinus opfordrede studerende af hans kosmologi – personlig har jeg indtil nu brugt 45 år af mit liv på dette studium - til at forholde sig frit til hans kosmiske analyser og tænke selv, jf. f.eks. Livets Bog 1, stk. 10, 16, 18-9, er jeg udmærket bekendt med, at end ikke saglig kritik er eller har været velset i alle Martinus-kredse. Det er derfor vel vidende, at jeg som 'kritiker' løber den risiko at blive bedømt som et offer for "tærskelens vogtere", og det får jeg så nok leve med. Det rokker dog ikke ved min grundopfattelse af, at hvis Martinus og hans kosmologi er udtryk for sandhed, og det tror jeg er tilfældet, kan begge sagtens tåle at blive udsat for saglig kritik. (17)

Noter og kilder:

1 Per Bruus-Jensen: "X" – en komplet indføring i Martinus' kosmologi, bd. 4, s. 12-13. – Det skal dog understreges, at Per Bruus-Jensens bemærkninger om kønsbestemmelse ikke kan tages til indtægt for de synspunkter, der er fremsat i denne artikel. – Martinus: Livets Bog (herefter LB) V, stk. 1650, 1937. Det Evige Verdensbillede, herefter forkortet DEV, her DEV 4, stk. 35.1-2, 35.8.

2 LB, bd. 3-5. Per Bruus-Jensen: "X" – en komplet indføring i Martinus' Kosmologi, bd. 4.

3 Vedr. begrebet naturlig befrugtning: LB I, stk. 419, 422-3, 426-7. LB III, stk. 825-6, 928-9, 931-2. LB IV, stk. 1136, 1190, 1192-3, 1199, 1225, 1227, 1229, 1457, 1480. LB V, stk. 1718-20, 1737-40. LB VII, stk. 2540, 2623-4, 2626, 2628, 2634-5. DEV II, stk. 23:5. DEV III, stk. 33:12-3, 33:27-31, 33:41, 33:78, 33:81.

I forklaringen til symbol nr. 34: Parringsakten eller Guds ånd i mørket, trykt i DEV 4, stk. 34.1-34.22, beskriver Martinus, hvordan det reinkarnationsmodne individ i salighedsriget undfanges og reinkarnerer. Herunder fremhæver han samlejepartnerens fællesorgasme som den ideelle forudsætning for salighedsvæsenets tiltrækning mod lige præcis dét biologiske forældrepar, hvis fysiske og mentale karakter og livsvilkår er i optimal skæbnemæssig overensstemmelse med det diskarnerede individs skæbneelement. Denne opfattelse har Martinus bekræftet i de såkaldte Kontaktbreve nr. 15, 1950, side 38-39 (genoptrykt i tidsskriftet Kosmos nr. 7, 1985, s. 148-9), se nærmere herom i min artikel Kunstig befrugtning, Kosmos nr. 9-2003.

4 Vedr. skæbneelementet og talentkernerne, se LB 2, stk. 326-7, 357, 373, 381, 413, 465, 528, 588, 591. Se evt. også Per Bruus-Jensen: "X", bd. 1, stk. 1.249-61. "X", bd. 2, stk. 2.106. Samme forfatter: Eksistens og udødelighed, bd. 2, stk. 4.10.1-11.8. - Vedr. koblingslegemet, se Per Bruus-Jensen: "X", bd. 1, stk. 1.221. Vedr. de seks grundenergikombinationer, se f.eks. Livets Bog 2, stk. 331-2, 349, 359, 442, 533. Se evt. også Per Bruus-Jensen: "X", bd. 1, stk. 1.107.-1.176.

5 Martinus: Det Evige Verdensbillede 4, stk. 34.15-21. Se evt. også min artikel Kunstig befrugtning, Kosmos nr. 9-2003.

6 Hans Wittendorff har fremført det synspunkt, at den mulighed kunne tænkes, at alene udstrålingen fra den forenede æg-sædcelle kunne være nok til, at det diskarnerede væsens aura, og dermed dets skæbneelement, er i stand til at forbinde sig med genkomplekset. Se

herom i note 3.

7 Vedr. de forskellige former for seksualtyper og seksualisme, se f.eks. Livets Bog, bd. 5, stk. 1831-1918.

8 Svend Åge Rossen: Mand eller kvinde i tidligere liv?. Kosmos nr. 4-1992. Hans Wittendorff: Kønsskifte mellem inkarnationerne, Kosmos nr. 12-1996.

9 Per Bruus-Jensen: "X", bd. 2, stk. 2.229.-2.232. - Det er i øvrigt vigtigt at forstå, at ifølge Martinus er begrebet skæbne ikke et afgrænset eller isoleret fænomen, men skal ses som et udtryk for den måde, det levende væsens tilværelse fundamentalt former sig på. Se f.eks. LB 2, stk. 348, 572, 587, 629. Men noget af det, der kan være vanskeligt at forstå for en ikke-kosmisk bevidst, som f.eks. mig, er, at der forekommer mange skæbnevirkninger, som set fra et lavpsykisk udsigtspunkt dels er uforståelige og dels virker unødigt grusomme og uretfærdige. Her tænker jeg især på to tilfældigt valgte eksempler: Forekomsten af siamesiske tvillinger, f.eks. to engelske nu voksne tvillingsøstre, som fra fostertilstanden har været sammenvoksede øverst i kranierne, men som man ikke har kunnet skille ved operation. At se, hvordan de to i øvrigt velbegavede kvinder havde lært at leve med deres voldsomme handicap, var både rørende og tragisk. Et andet eksempel er terrorangrebet på bl.a. World Trade Center i New York 11. sept. 2001, hvorunder flere tusinde mennesker, unge og lidt ældre, kvinder og mænd, omkom dels direkte under flyangrebet og dels som følge af de to høje tårnbygningers efterfølgende sammenstyrtning. Se evt. min artikel Skyldig eller ikke-skyldig? og Per Bruus-Jensens svar herpå. Den Ny Verdensimpuls nr. 1, 2002. Se også Gunder Frederiksens artikler Mod en verdenskulturs undergang, samme sted, og hans artikel Efter 11. september, DNV nr. 2, 2002. Evt. også Else Byskov: Det finder jeg fantastisk. Kosmos nr. 4-2002.

10 Se Hans Wittendorff: Er dyrs lidelser karma? Kosmos nr. 12, 1997.

11 Martinus: Den ideelle føde, og DEV 4, Symbol nr.38, stk. 38.1-27.

12 Vedr. skæbnebuerne, se f.eks. DEV, bd. 2, stk. 18:1-3.

13 Martinus Erindringer, s. 164-76.

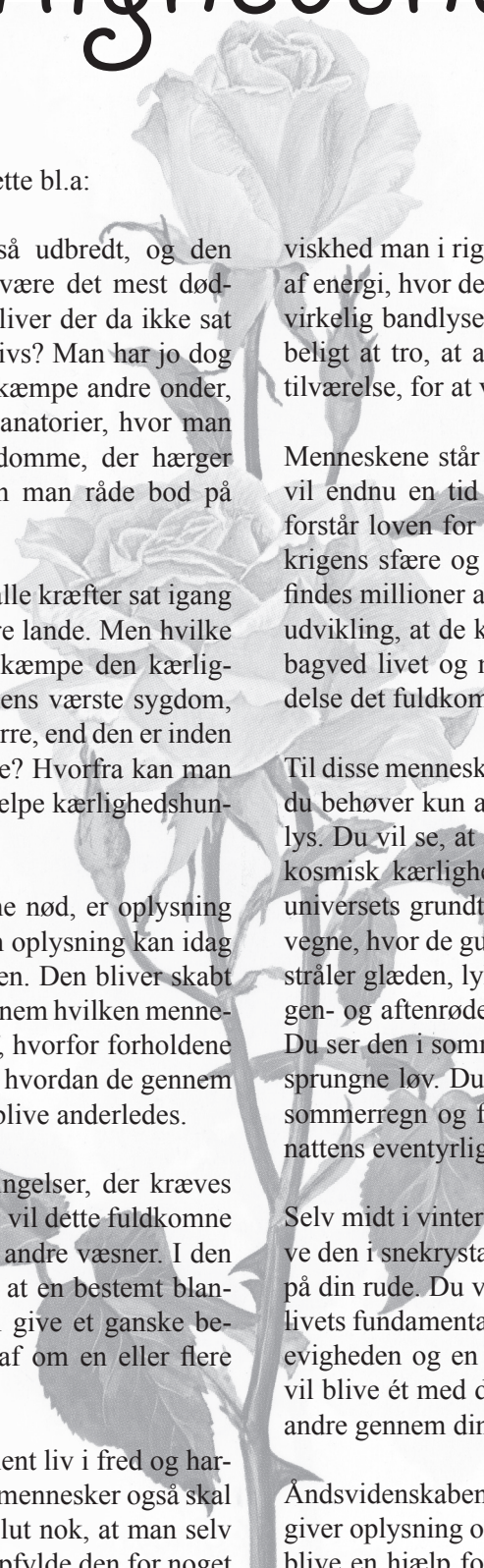
14 LB 1, stk. 10, 19-22, 39, 55-8. – Sam Zinglens: Martinus – som vi husker ham, s. 11-33, 99-115. Vedr. Martinus' sygdom og død: Kosmos nr. 13/14, 1981, s. 155-82. Martinus Erindringer, s. 187-8. Martinus – som vi husker ham, s. 282-4.

15 Martinus – som vi husker ham, s. 77.

16 Per Bruus-Jensen: Sol & måne, s. 71-97. Bemærk, at Martinus borgerlige efternavn var Thomsen, deraf en skelnen mellem Martinus, ophavsmanden til den i god forstand fantastiske kosmologi, som bærer hans navn, og Thomsen, Martinus' hverdagsjeg, der lejlighedsvis fremsatte udtalelser, som i al fald nogle af hans tilhængere undrede sig en del over.

17 Begrebet "tærskelens vogtere" stammer fra 1. Mosebog 3, 24. Martinus bruger udtrykket til at betegne de ufærdige sider ved et menneskes mentalitet, som f.eks. ærgerrighed, egoisme og selviske forhåbninger, der holder det ude fra at kunne få adgang til "den store fødsels forgård". Denne adgang er betinget af et sind, der er præget af bl.a. uselviskhed, ydmyghed, næstekærlighed og upartiskhed. Om kritik af sin Sag siger Martinus i Samarbejds-Strukturen, stk. 7b: "Man må på forhånd vide, at denne Sag er bygget op på kosmiske analyser, der er urokkelige, og ud fra dem er Strukturen lavet. / Har man kritik, må man derfor vide, at man ikke er i kontakt med Sagen. Så er man i konflikt med den, og det skyldes ens egen manglende udvikling. / Strukturen må i sig selv være analyserne. Det er dem, der dikterer. Og det må være den absolutte næstekærlighed. Det er noget, der skal brede sig til hele menneskeheden, til hvert menneske." - Se f.eks. også LB 1, stk. 125, 135, 159, 208. Se evt. også Per Bruus-Jensen: "X", bd. 3, stk. 3.97-98.

Kærlighedshunger

Martinus sagde i januar 1949 om dette bl.a:

Men når kærlighedshungeren er så udbredt, og den manglende kærlighed viser sig at være det mest dødbringende onde i verden, hvorfor bliver der da ikke sat alt ind på at komme dette onde til livs? Man har jo dog sat vældige kræfter igang for at bekæmpe andre onder, f.eks. ved at bygge hospitaler og sanatorier, hvor man søger at bekæmpe de værste sygdomme, der hærger menneskeheden. Men hvordan kan man råde bod på kærlighedshungeren?

Er der hungersnød i et land, bliver alle kræfter sat igang for at skaffe næringsmidler fra andre lande. Men hvilke kræfter kan sættes igang for at bekæmpe den kærligheds-svindst, der er menneskeheden værste sygdom, hvis dødelighedsprocent er langt større, end den er inden for, hvad vi ellers kalder sygdomme? Hvorfra kan man importere den næring, der kan afhjælpe kærlighedshungeren?

Det eneste, som kan afhjælpe denne nød, er oplysning om LOVEN FOR LIVET. En sådan oplysning kan idag gives til de mennesker, der søger den. Den bliver skabt som en "kærlighedsvidenskab", gennem hvilken mennesket kan tilegne sig en forståelse af, hvorfor forholdene idag er, som de er her på jorden, og hvordan de gennem det enkelte menneskes indsats kan blive anderledes.

Hvis et menneske opfylder de betingelser, der kræves for skabelsen af et fuldkomment liv, vil dette fuldkomne liv opstå ganske uafhængigt af alle andre væsner. I den fysiske videnskab kan man påvise, at en bestemt blanding af visse stoffer uvægerligt vil give et ganske bestemt resultat, ganske uafhængigt af om en eller flere foretager denne blanding.

For at man selv kan få et fuldkomment liv i fred og harmoni, fordres det ikke, at alverdens mennesker også skal opfylde loven for livet. Det er absolut nok, at man selv opfylder denne lov. Man kan ikke opfylde den for noget som helst andet væsen, enhver må selv foretage denne opfyldelse eller kosmisk-kemiske proces med de kemikalier, som er vedkommendes følelser og tanker.

Det er sin egen hidsighed, man må begrænse, sin egen selvished man må lade udgå af blandingen, og sin usel-

viskhed man i rigeligt mål må lade indgå i den blanding af energi, hvor der både er følelse og omtanke. Man kan virkelig bandlyse al ufred fra sit eget væsen. Det er tåbeligt at tro, at alle andre også skal opfylde loven for tilværelse, for at vi selv kan blive lykkelige.

Menneskene står ikke på samme udviklingstrin, og der vil endnu en tid være mennesker på jorden, der ikke forstår loven for tilværelsen, og derfor vil løbe rundt i krigens sfære og skabe deres eget "helvede". Men der findes millioner af mennesker, som er så langt fremme i udvikling, at de kan begynde at forstå intellektualiteten bagved livet og naturen, dvs de love, af hvis overholdelse det fuldkomne liv er et resultat.

Til disse mennesker lyder det idag: "Se, lyset er i verden, du behøver kun at studere, forske og åbne dig for dette lys. Du vil se, at alt uden omkring menneskets sfære er kosmisk kærlighed. Du vil opleve, at kærligheden er universets grundtone. Du vil efterhånden erfare, at alle vegne, hvor de guddommelige love opfyldes, funkler og stråler glæden, lykken og saligheden. Du ser den i morgen- og aftenrøden, du føler den i solens varme og lys. Du ser den i sommerens blomstertæppe og i det nys udprungne løv. Du mærker den i den svalende, duftende sommerregn og føler Guddommens nærhed i sommer-nattens eventyrlige spil af lys og mørke.

Selv midt i vinterens mørke og kulde vil du kunne opleve den i snekrystallernes funklende spil og isblomsterne på din rude. Du vil, når du åbner dit sind, erkende den i livets fundamentale kredsløb, der er en timeliggørelse af evigheden og en eviggørelse af timeligheden. Dit sind vil blive ét med denne kærlighed, og du vil give den til andre gennem dine tanker, følelser og handlinger".

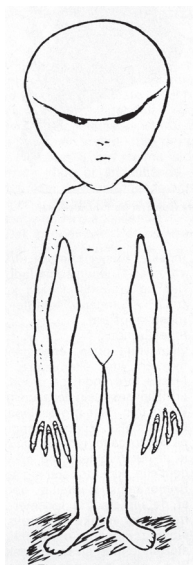
Åndsvidenskaben eller "kærlighedsvidenskaben", der giver oplysning om LOVEN FOR LIVET, vil med tiden blive en hjælp for millioner af mennesker til at lære at få herredømme over deres eget sind, så det kommer til at vibrere i kontakt med "universets grundtone" til gavn og glæde for helheden. Det vil tage sin tid, men det har stor betydning, at nogle mennesker er begyndt allerede i dag.

Ufonauter

v/Ruth Olsen

I betragtning af den iver og økonomiske indsats jordboere lægger for dagen for at finde ud af, om der findes liv andre steder i universet, uden tilsyneladende at have andet motiv end at blive klogere, må man formode, at andre mere fremskredne kloders beboere gør ligeså. Så det med UFO'er skal nok passe, omend de rapporterede mængder virker noget overvældende.

Eftersom disse ufonauter må være uendelig meget længere fremme i udviklingen, end vi er, så lad os prøve at sammenligne nogle af de beskrivelser af dem, vi har bl.a. fra obduktioner af Ufonaut-lig, med de fremskrivninger af vor egen udvikling, som vi kan uddrage fra Martinus' åndsvidenskab.

Hovedet, specielt hjernen, er meget stor i forhold til resten af kroppen, siger alle der har mødt et sådant væsen. Eftersom det er hjernen, der med den kosmiske bevidsthed skal udvikles til at kunne formidle mange flere og stærkere energier/frekvenser, end den kan i dag, lyder det meget sandsynligt. Men da vi allerede har så megen ubrugt hjernekapacitet, og Martinus jo kunne klare sig med en almindelig størrelse, ser vore hoveder i hvert fald ikke ud som ufonauters om 3000 år. Men måske om 50.000 år?

Ufonauterne har en meget lille mund, en meget lille mundhule uden tænder og en tunge, der blot er en lille

hudlap. De har ikke noget fordøjelsessystem. Det passer meget godt med Martinus' beskrivelse af, at vi en dag vil kunne ernære os ved udelukkende luft-molekyler. Den dag behøver vi altså ikke længere betjene os af fordøjelsens nedbrydende og altså dræbende princip. Kroppen vil af samme grund blive meget mindre, sådan som ufonauterne også beskrives.

Deres kropsvæske er farveløs uden røde og hvide blodlegemer. Da de ikke skal forbrænde tunge kemiske stoffer i deres kropsceller, behøver de ikke megen ilt og altså ikke røde blodlegemer. Det gør deres hud blågrålig, sådan som vi får det beskrevet af flere vidner. Da de hvide blodlegemer er vort krigeriske forsvarsberedskab, behøver vi dem ikke den dag, vor kærligheds-aura gør os immune overfor alle angriber-mikrober og dermed for al sygdom.

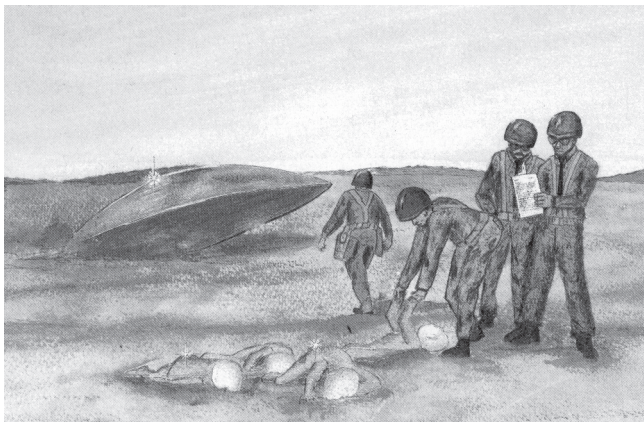
Da ufonauter kommunikerer ved telepati, altså tankeoverføring, behøver de hverken tunge, stemmebånd eller mundhulen som lyd-resonansrum. Derfor det smalle underansigt. Den lille hudlap, som tungen er beskrevet som, er vel en reminisens, ligesom vort haleben er det i dag. De har ingen kropsbehåring, men den vi har i dag er jo også blot en rest fra vor abefortid.

Deres sparsomme muskulatur består af glatte muskler, dvs de er uden de stærke tværstribede muskler. De har ingen svedkirtler og derfor ingen kropslugt. Også vore muskler skrumper ind, efterhånden som teknologien overtager alt det sveddryppende fysiske arbejde!

De har ingen kønsorganer, hverken ydre eller indre. Nu har de læger, der har obduceret ufonaut-lig, ikke læst åndsvidenskab og således ikke hørt om "dobbeltpolet-hed", så de gætter på, at disse "gæster fra rummet" formerer sig ved kloning. Også fordi de virker så ens af udseende. Jeg gætter på, de formerer sig via materialisation, sådan som Martinus har beskrevet fremtidssamfundet i LB V stk.1936:

"I dette samfund er de materielle organismer af en så æterisk natur, at de kan opbygges ved psykiske overskudsenergier fra de levende væsners organismer. Dette overskudsstof kan vi kalde "A-stof". Det eksisterer i væsnerne aura. Når der skal dannes et nyt "foster" her,

vil nogle hertil særligt begavede og udviklede væsner ved deres vilje og tankekraft skabe mulighed for, at dette stof kan komme i berøring med en kraft hos det levende væsen på det åndelige plan, vi kan kalde "A-kraften".

Som jeg forstår det, betyder det, at et inkarneret væsen "byder sig til", når det har overskudsenergi til det, og et diskarneret væsen der "svinger" med den aktuelle fre-

kvens, siger "ja tak" - og står der med det samme, så snart "forbindelsen er oprettet".

Men hvis ufonauterne er på det stadiet i udviklingen, hvor de "fødes" ved materialisation, kan det undre mig, hvorfor de overhovedet behøver at gæste Jorden for at finde ud af, hvordan livet former sig her. Da har de jo i så fald andre sanser at "se" med end de fysiske øjne, og det uanset afstand. Så hvorfor kommer de? Og hvorfor dematerialiserer de sig ikke straks, så snart der opstår problemer i deres ekspedition?

Vi må formode, de er højt udviklede kærligheds-væsner, så måske vil de bare prøve at højne kærligheds-niveauet her på Jorden? Det kunne det sandelig også nok trænge til. Men den udvikling skal ske i det enkelte jordmenneske gennem dets egne erfaringer. De mennesker, der beretter om at have været i "nærkontakt", har kun fået hovedpine og utilpashed ud af det - og en forvirrende oplevelse af noget mystisk. Så jeg forstår stadigvæk ikke, hvad det er de vil.

Forberedelser til en ny kultur

v/Mikael Nordfors og Ruth Olsen

Der har i mange år fundet forberedende eksperimenter sted til realisering af en ny human kultur. Ideer til nye måder at organisere økonomi og politisk demokrati på i praksis er fostret og afprøvet med mere eller mindre held. Den nye teknologi giver imidlertid nu flere muligheder, end vi før har haft. Selv om den generelle udvikling af menneskets uselviske alkærlighedsevne mangler en hel del, før der kan skabes egentlige demokratier på global plan, er det vigtigt, der foreligger forskellige afprøvede ideer, når vi engang når så vidt.

En svensk læge i Norge - Mikael Nordfors - har udformet en ide til en grundlæggende forbedring af demokratiet, og som vil kunne realiseres allerede nu i de højtudviklede lande. Om det har han udgivet en minibog fuld af humor (på engelsk - han henvender sig til hele verden!), hvorfra følgende er taget.

Han konstaterer, at som folk flest er nu, vil en person, der får magt, sandsynligvis bruge den til at få mere magt, og sammenligner et samfund med et glas mælk. Ligesom fedtdråber tiltrækker flere fedtdråber på toppen til et lag fløde og efterlader resten som fattig skummetmælk, således tiltrækker magt mere magt på toppen. Det gælder alle organisationer: politiske, militære, religiøse eller faglige, mafiaen eller finanseliten. Hvis mælken ikke er homogeniseret og pasteuriseret får bakterier frit spil i det fede flødelag og ødelægger derved resten af glasset.

Han beskriver kort de to magtspil, vi kender: 1) Diktatorret som betyder krig, fattigdom, undertrykkelse og dårligt helbred for flertallet, mens magteliten aldrig risikerer noget men rager til sig med korrupsion og svindel. 2) Repræsentativt demokrati, der sætter dog nogle grænser for magtmisbruget, og hvor almindelige menneskers interesser tilgodeses i nogen grad. Til gengæld ligger det under for populisme, hvor man giver køb på overordnede helhedshensyn og faglig viden for at kapre stemmer. Almindelige menneskers kreative ideer får ikke mange chancer, hvorfor interessen for at deltage aktivt i den demokratiske proces er meget lille. Korrupsion kan stadig trives.

Mikaels ide er nu at bruge internettet til at skabe, hvad han kalder "Interaktiv repræsentativ direkt-demokrati" (democracy 2.0). Det går ud på følgende: partier og organisationer lægger alle større sager ud på nettet til deres medlemmer. Efter en debat her, hvor også nye ideer

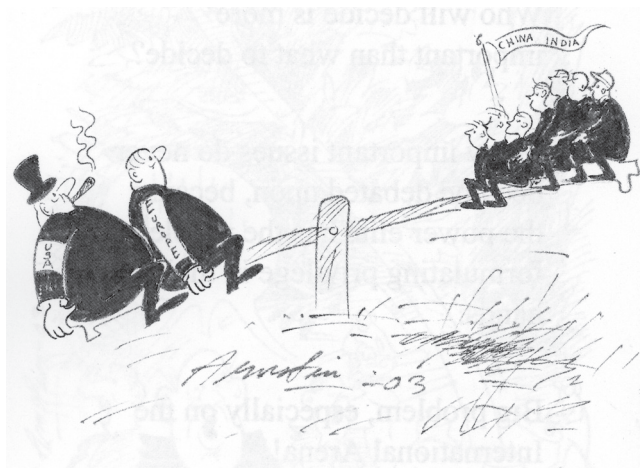
kan komme frem, stemmer alle om det, elektronisk.

Dette giver en risiko for, at flertallets mangel på tid, interesse og evt. indsigt kan give en minoritet uforholdsmæssig stor indflydelse. Derfor foreslås stemme-delegering på den måde, at man kan vælge sig en "rådgiver" og overlade sin stemme til denne, som kan være en person med særlig indsigt i det aktuelle emne eller en organisation som f.eks. Greenpeace.

Fordelen er, at din "repræsentant" vælges fra sag til sag - ved tryk på en knap - og ikke som nu for oftest 4 år, og man kan altid vælge at stemme selv. Repræsentanten skal ikke gøre politisk karriere! Man er således ikke nødt til "at købe" et partis "pakkelsøsnig" eller tomme løfter. Det vil give mere gennemsæuelighed og mindre magt at slå om. Man kan bestikke nogle få politikere men ikke en million mennesker! Fokus vil blive sat på sagen og ikke på personen.

Problemet med fri adgang for alle til internet og udviklingen af den software, der skal til for hen ad vejen at skabe et globalt demokrati, arbejder Mikael ihærdigt på sammen med nogle idealistiske globalt-tænkende eksperter. De har - så vidt jeg har forstået - dertil etableret et firma, The Vivarto Co-operative, der vil bryde det eksisterende software-monopol. Herom kan man læse mere på deres hjemmeside www.vivarto.org
For mer information: Mikael Nordfors, Viken 3, 6843 Skei i Jølster, Norge. e-mail: mikael@vivarto.org

Det globale demokratis dilemma

Vil USA og Vesteuropa acceptere at blive nedstemt af Indien og Kina?

Nuet, tiden og tanken

v/Ruth Olsen

Mange mener, det er noget eftertragtelsesværdigt at kunne leve i "nuet". Eckhart Tolle har kaldt sin bog "Nuets kraft". Men hvad mener man egentlig med "nuet"? Filosofisk betragtet er det jo en ren abstraktion, en teoretisk skillelinie mellem mellem fortid og fremtid, ligesom nul er skillelinien mellem negative og positive tal. Fremtid bliver til fortid uden at passere noget "tidsrum", man kan "leve i".

Men vi ved nok, der menes at være nærværende, at være helt "til stede" hvor man er, i stedet for at lade sin bevidsthed være optaget af fortiden eller fremtiden. Af hvordan man skaffer huslejen til den første, af festen på lørdag osv Eller af at gå og gruble og ærgre sig over ting, der er sket forlængst. Det var unægteligt mere afslappende, hvis vi ligesom dyrene og små børn - eller "markens liljer" - ikke behøvede bekymre os om dagen i morgen.

Pointen i bemærkningen om "markens liljer, der ikke sår og høster" var, at vi ikke skulle *bekymre* os, og ikke en opfordring til i dovenskab bare at lade stå til! Faktisk ser jeg ikke noget problem i, at man lader tanken vandre lidt ud i fremtiden, hvis det er til noget, man glæder sig til. Det forhøjer da blot glæden ved nuet. Man kan også have megen glæde af, ja det kan være særdeles nyttigt, at tænke tilbage på de indhøstede erfaringer for at finde ud af, hvad det var man fik lært. Så kunne man forhåbentligt undgå at gentage de samme fejl. At kunne tage sin fortids oplevelser op til "analyse" anser jeg for en vigtig del af vor åndelige udvikling. Der er jo heller ikke noget at ærgre sig over, når man ved, det hele er en læreproces.

At kunne reflektere over sig selv og sit liv er det, der adskiller os fra den egentlige dyreverden. Det har medført psykiske lidelser, som dyrene ikke kender. Men det har bragt os et stort skridt fremad, så det ville da ikke være smart at undertrykke den evne, sådan som Tolle i sin bog anbefaler. Først når tankernes "frie bevægelighed" i høj grad forhindrer én i at være nærværende i sit daglige liv, bliver det et problem. Især hvis det betyder bekymringer og andre negative følelser, for så er det bedre for helbredet at fokusere på "øjeblikket".

Tiden - et åndeligt begreb

"At sætte tiden i stå" som nogle kalder det, når de forsøger at standse tankestrømmens evige "spektakkel", kan være en nødvendig hvilepause af og til. Men tiden er ikke noget, man kan "sætte i stå". Tiden er blot et mål for bevægelse, den er en betegnelse for "tilstandsforandringer", et mål for en bevægelses hastighed i forhold til en anden bevægelse. Og ophør af bevægelse betyder ophør af liv.

Vore ure markerer f.eks. Jordens bevægelse i forhold til solens bevægelse, derfor var soluret også vor første tidmåler. Og et timeglas måler sandkornenes bevægelse fra det øverste til det nederste rum. I artiklen "Tiden - et åndeligt rum" siger Martinus:

“Tiden er en absolut nødvendig markering i det levende væsens tilværelse, uden den ville der ikke kunne være tale om en evig livsoplevelse. Det levende væsen ville da kun eksistere i et evigt “nu” uden kontraster, oplevelse eller skabelse. Hvis der ikke var tid, kunne man jo heller ikke “sansse tid”, dette ville igen betyde, at der ikke kunne være noget, der hed “før” eller “efter”, ingen skelneevne, intet perspektiv.

Når “nu’et” ikke kunne gå over i en “fortid”, ville der heller ikke være nogen “fremtid”, og en tilstand, en situation eller en ting, der er uden fortid og fremtid, er totalt uden fysisk og åndelig markering, hvilket vil sige, at den slet ikke er manifesteret, er uden oplevelsesevne og livsytning og derfor ikke virkelig levende.”

Vi kan ikke sanse dvs opleve det faste punkt (jeg’et, X1) og evigheden, men ved at vi kan opleve kontrasten hertil, nemlig bevægelsen og timeligheden (tiden), kan dette alligevel blive en realitet, omend endnu kun som en tænkt modsætning.

Når Tolle i sin bog taler om “at leve i nuet” og om “at gå ind i sin egen tidløse tomheds lyksalighed”, taler han altså ifølge Martinus om at holde op med at være levende. Det kan ikke lade sig gøre. Men hvad kan han så mene? Han kalder tænkning en “sygdom”, og siger at når man ophører med at identificere sig med sit “sind”, dvs sine tanker og følelser, så ophører al lidelse. Forøvrigt påstår han, at når man hører op med at tænke, får kroppen mere energi.

Tankeenergi

Ifølge Martinus er tanker livskraft, en fin elektrisk energi der via nervesystemet magnetiserer blodet. Men der er stor forskel på, hvordan positive og negative tanker virker, nemlig belivende henholdsvis nedbrydende. Så det Tolle mener er vel, at når vi holder op med at tænke negative tanker, får kroppen mere energi.

Iøvrigt kan vi slet ikke høre op med at tænke, siger Martinus. Vi kan højst i korte perioder høre op med at være dagsbevidst om det. Da det kun er her på jorden i vort fysiske liv, vi kan lære at tænke, og da denne evnes udvikling er afgørende for vor åndelige vækst, ville det også være en ret dårlig ide at øve sig i at holde op med det! Det handler vel om at blive mere bevidst om, *hvad* vi tænker - og om at øve os i at fremme de gode tanker og bremse de dårlige.

Ifølge Tolle gælder det om at “sætte sig ud over” lykke/ulykke og godt/ondt, for således at finde “indre fred”. Ja, selv om du står i en dårlig situation og *kan* ændre den, skal du ikke *gøre* noget, “blot bevare og udstråle intenst

nærvær og indre fred”, skriver han. Nu ved jeg selvfølgelig ikke, hvilken situation han havde i tankerne, da han skrev det, men for mig at se er det den slags livsholdninger, der fik Østen til at sakke agterud i udviklingen i forhold til Vesten.

Man kan finde en høj grad af “indre fred”, når man kan acceptere verden, som den er, og sine medmennesker, som de er, fordi man ved, hvorfor den/de er sådan. Men er det mon det samme som “at sætte sig ud over”? Det mener jeg ikke, og vi er jo også her på jorden for at lære at kende forskel på godt og ondt og arbejde med på at øge det gode i verden. Har vi mulighed for at hjælpe et menneske i nød, skal vi da gøre noget ved det.

PS om tiden og videnskaben

Illustreret Videnskab nr.12/2004 er et helt temanummer om TIDEN. Det er lidt morsomt at læse om naturvidenskabens forvirring, når man kender Martinus’ ret enkle og logiske forklaring på begrebet tid. De skriver f.eks. “Hvad var der før tidens begyndelse? Fysikerne og teologerne svarer blot med nye gåder. Måske er det spørgsmålet, der er forkert”.

Det må man sige ja til! Tid har ingen begyndelse. De skriver også: “Tid er i virkeligheden blot bevægelse fra orden til kaos.” Det med bevægelse er der noget om, men de “glemmer”, at bevægelserne i mindst lige så høj grad går fra kaos til orden. Der er både nedbrydende og opbyggende processer her på jorden - hvordan skulle der ellers ske en udvikling til stadig mere komplekse organismer? Det har nobelpristageren Prigogine forlængst påvist for de videnskabelige dogmatikere.

Bladet skriver, at fysikeren Boltzmann slår fast, “at tiden eksisterer, fordi universet forandrer sig. Og tiden har en retning, fordi alle forandringer styres af processer, der omdanner energi til varme. Og varme kan ikke indvindes igen.” Den første sætning er rigtig nok, men han overser alle de omvendte processer, f.eks. planternes omdannelse af solenergi til det stof, der senere blev til den olie, mennesket nu brænder af.

Martinus opklarer problemer sådan: Alt i universet, altså det skabte, er under forvandling, hurtigt eller langsomt. Alle disse forvandlinger vil have en begyndelse og et op-hør, og det er afstanden herimellem, vi kalder tid. F.eks: vi fødes, vi dør, og derimellem ligger en tid. Det er ændringerne i energiernes bevægelser, der er konkrete, ikke tiden - den er åndelig, usanselig. Men “åndelig” ved videnskaben ikke, hvad er!

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Mennesket og skaldyret

Teosoffen Leadbeater skrev:

En skæbnesvanger hindring i skaldyrets udvikling er, at det må sprænge skallen, når det vokser, og så vente til en ny skal vokser frem. Det er både en pinlig og ubekvem proces.

På samme måde danner vi i vor udviklingsproces os en tankeskal, som om vi var åndelige skaldyr. Efter en tid bliver skallen for lille, og så gør vi os en række anstrengelser for at hæmme den nye vækst for at den stadig kan passe. Men til sidst viser dette sig altid umuligt, og vi må med lidelse sprænge skallen. Vi må overvinde frygten og ubehaget ved at bryde op, ellers vil man lide endnu mere ved utilfredsheden over ikke at gøre fremskridt.

Pavelige problemer

Paven, dvs hans folk i Vatikanet (selv har han vel ikke så megen selvstændig tankevirksomhed mere?) har nu igen (19/8) udsendt en "bandbulle" med kritik mod bl.a. USAs krig i Irak og mod de "skrækelige" kvinder, der ønsker frigørelse. De gik vældigt i brechen for, at Saddam Hussein skulle behandles værdigt, men det synes de åbenbart ikke, kvinder skal! Hvad med lidt selvkritik? F.eks. overfor katolske præsters seksuelle overgreb mod børn! (Jo, her er jeg fremme med pegefingeren!)

Nu har jeg læst (i "Psykisk Forum" nr.9/1981), at en irsk eks-munk, James Downer, i 1981 kaprede et fly til Frankrig med det formål at presse Vatikanet til at offentliggøre det tredje budskab, som tre børn i Fatima

(Portugal) fik af Jomfru Maria i 1917. Deres budskaber accepterede den katolske kirke ikke dengang, men efter at pigen Lucia havde været karmeliter-nonne i mange år, fik hun endelig tilladelse til at overbringe dem til Vatikanet (1944).

I det tredje budskab indgik, at det skulle offentliggøres i 1960. Det blev det ikke. Det siges, at Paven og kardinal Ottaviana åbnede det i 1960, men lukkede det igen. Siden er den oplysning sivet ud, at det bl.a. indeholdt en profeti om, at djævelen ville få magt i Vatikanet. Da det endeligt blev offentliggjort i år 2000, hørte man ikke noget om nogen "djævelsk magt". Men da havde man nok fået den udrenset!

I sidste nr. af Impuls fortalte jeg (i artiklen "Religion og visdom") om, hvordan den pave i 1978, der opdagede Vatikanets nære samarbejde med mafiaen, døde på mystisk vis efter kun 33 dage i pavestolen. Så profetien havde nok ikke været helt forkert!

Bogen "Oahspe"

I 1882 udkom en mystisk bog, trykt i New York, på over 800 sider med titlen "Oahspe", men uden forfatternavn. Man får kun at vide, at den er dikteret af forskellige personer fra "den anden side". Det viste sig, at det var en almindelig praktiserende tandlæge, J.B.Newbrough, der nat efter nat igennem 50 uger sad i mørke og skrev den på sin skrivemaskine. Eller rettere, hans hænder skrev, ført af usynlige væsner.

Bogen begynder således: "Alt var. Alt er. Alt vil altid være. "Alt" talte - og der blev bevægelse, som er og altid vil være. Da det var positivt, blev det kaldt "Det". Det "Alt-bevægelige" var dets sprog. Det talte: "Jeg er! Og det omsluttende alle ting, de synlige og de usynlige. Der er ikke nogen ting, som ikke er en del af Det."

Senere i bogen står bl.a.: “Ting falder ikke pga en i sig indeholdt magnetisme til jorden .. de bliver drevet i retning af malstrømmens midtpunkt og ved dens kraft.”... “Jorden drives midt i en Vortex (hvirvel), hvis ydre begrænsning ligge noget hinsides månen. .. Vortex drejer jorden ved hjælp af dens egen drejebevægelse om dens egen akse.”

Så vidt jeg forstår, siges det altså her, at jorden blot er den inderste synlige del af en stor energihvivel.

Videre står der: “Han stillede dog solen i midten af den store Vortex, således at hver side var en pol i den omgivende verden. Og Gud gjorde æteren til en kondenslinse, så ethvert himmellegeme ved rotation af dets egen vortex, selv kan fremstille sit eget lys på den side der vender mod solen.”

Bogen indeholder al mulig åndelig visdom, har jeg læst (i “Psyisk Forum”) - men hvordan får man fat i den bog i dag? Forfatteren døde i 1891 og original-manuskriptet blev ødelagt ved en oversvømmelse. Men der må vel findes eksemplarer af den et sted. Er der mon blandt dette blads læsere en, der kan hjælpe?

Hvorfor er nogle venstrehåndede?

Hvorfor fødes nogle mennesker med større hang til at bruge den venstre hånd end den højre, åndsvidenskabeligt set? Nogle mener, det kan skyldes, at de pågældende i tidligere liv har mistet højre hånd og derfor har vænnet sig til at bruge den venstre. Det ville nok have været logisk, hvis vi levede i den tid, hvor man fik hugget hånden af som straf for tyveri. Men det kan ikke forklare, hvorfor antallet af venstrehåndede i vesten er steget fra 8,9 % i 1914 til 19,7 % i 1955. Har nogen en bedre forklaring?

Faderløse kloner

Der findes forskere, der er overbeviste om, at man ikke behøver sædceller til at producere børn. Nu kan man ad kunstig vej få en ægcelle til at dele sig og udvikle sig til et levedygtigt væsen, omend det endnu ikke er afprøvet med mennesker. Man har også kunstigt fremstillet sædceller ud fra stamceller.

Om dette skriver Martinus (LB V stk. 1718): “Der findes former for liv indenfor både planter og insekter, der er selvbefrugtende, og det er muligt, at man ad en skrigende unaturlig kunstig vej kan bringe kønseller forplantningsvirksomheden på afveje og frembringe en slags organisme uden en fader, men hvad tror man, det vil blive for en organisme? Tror man en sådan organisme kan blive redskab for et intellektuelt og fuldt normalt væsen. Nej, et væsen, der eventuelt skal manifestere sig igennem et sådant monstret af et kødeligt legeme, et sådant produkt af jordmenneskelig spekulation vil aldrig kunne vise sin sande normale ånd.”

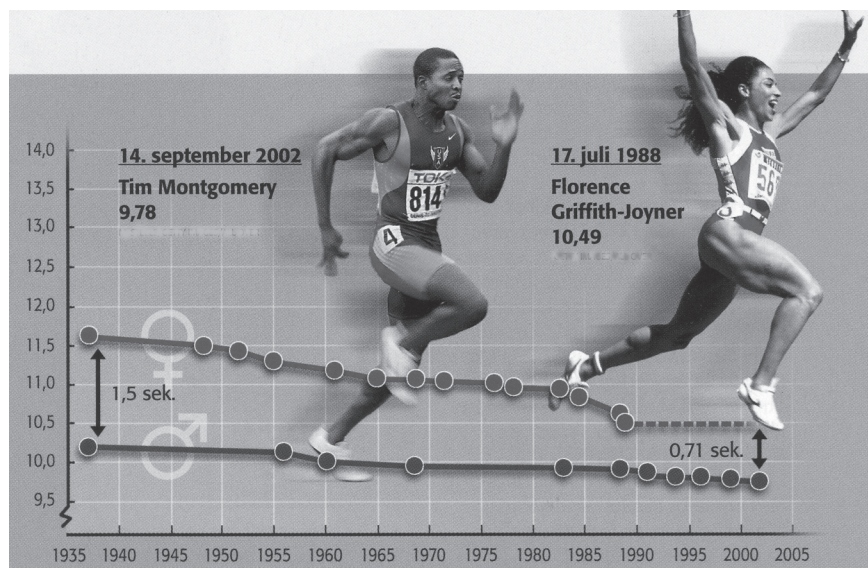
Det berømte klonede får Dolly fik mig bekendt ikke noget godt langt liv og var iøvrigt steril. Nok inkarnerer liv overalt, hvor mulighed gives, men når det sker ad alt for unaturlig vej, er dets fremtidsperspektiver dog ret så begrænsede.

Polforvandlings-konsekvenser

Tidskriftet Illustreret Videnskab 11/2004 har en stor opsat artikel om, hvordan idrættens kvinder haler ind på mændene hvad angår fysiske præstationer. I 1963 var den kvindelige verdensrekord i maratonløb næsten halvanden time dårligere end det års mandlige rekord. I 2003 var forskellen snævret ind til kun 10,3 minutter! Det har fået de ret så maskuline journalister til at sætte spørgsmålstegn ved, om disse kvinder overhovedet er kvinder! Eller om de ikke bare er dopedet! De kender jo ikke noget til polforvandlingens indvirkning på kønsforskellen.

Iøvrigt risikerede kvinder dødsstraf, hvis de vovede sig indenfor de olympiske lege i antikken. Heller ikke ved de første moderne lege i 1896 var kvinder repræsenteret. Men siden er de kommet stærkt med og andelen af kvinder i Athen i år er ca. 40%.

Samme blad fortæller, at piger generelt er de mest lærenemme i skolen, og at chimpanse-hunnerne lærer dobbelt så hurtigt som hannerne at fange termitter! Havde kvinder sat denne lærenemhed overstyr i nogle årtusinder? Eller var der andre grunde til, at vi kom nederst i magtpyramiderne? Never mind, i fremtiden har vi forhåbentlig fælles glæde af det, vi sammen kan.

Hvorfor behøver vi briller?

På et spørgsmål om, hvorfor der er stadig flere mennesker, der må bruge briller, svarede Martinus i 1935:

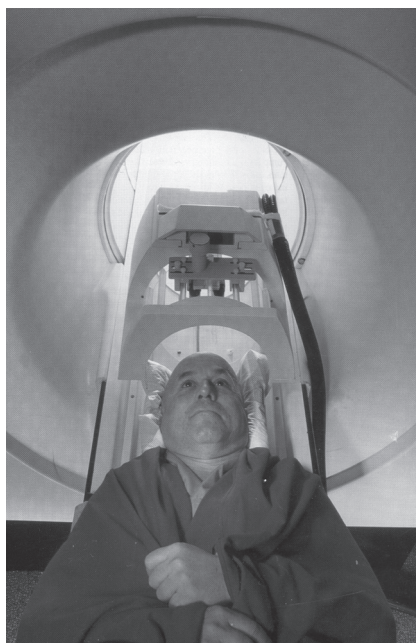
“Hovedårsagen til, at det menneskelige syn i så stor udstrækning er svækket, er at finde i den omstændighed, at den jordiske menneskehed i det sidste århundrede ved hjælp af opfindelsen af det stærke kunstige lys har fået evne til at gøre nat til dag. Denne kunstige forlængelse af dagen betyder jo merudnyttelse af synet. Denne merudnyttelse kan synsorganerne kun udvikles til at tåle ved en langsom træning gennem flere generationer.

De første generationer må derfor netop komme til at repræsentere svækkelse af synet i mange forskellige nuancer, i særdeleshed da de mere og mere beskæftiger sig med detaljer eller genstande af mindre formater, blandt andet ved læsning og skrivning. Men menneskenes synsorganer vil sluttelig blive trænet op til at være denne tilstand overlegen. Og de kommende generationer vil således i tilsvarende grad efterhånden blive hævet over synssvækkelse.”

Meditation ændrer hjernen

Forskning har vist, der sker ændringer i hjernen ved jævnlig meditation. Ved hjerneskanninger af tibetanske munke viser det sig, at den venstre pandelap er mere aktiv end den højre, en virkning der holder sig længe efter meditationen. Man mener at have påvist, at den venstre pandelap er center for glæde og positivitet, og at en høj aktivitet her styrker immunforsvaret og holder os raske. (Ill.Videnskab 9/04)

Nu må man så stille spørgsmålet, om det er meditationen eller de positive tanker, der ændrer hjernen? For-

skerne tror jo, det er meditationen, der ændrer hjernen, som så ændrer humøret. Ifølge åndsvidenskaben er hjernen et redskab for tanker og følelser, derfor er det klart, den ændrer sig når tankerne og følelserne ændrer sig. Kan vi opretholde et konstant højt niveau af livsglæde, bliver den del af hjernen, vi bruger til det, naturligvis mere udviklet. For mig at se viser munke-skanningerne derfor bare, at nogle kan bruge meditation til at opnå dette.

Genfundne erindringer

Psykiatere og psykologer oplever af og til, at deres klienter under terapien genfinder fortrængte oplevelser af seksuelt misbrug i deres barndom. Det hænder også, at denne “genfundne erindring” ikke passer, dvs at misbruget faktisk ikke har fundet sted. Hvad er det så, der sker - lyver de simpelthen? Bliver erindringerne “plantet” af behandlerne, som nogle påstår?

Det kan ikke udelukkes, at der med de suggestive teknikker, mange behandlere bruger i dag, kan overføres tanker fra behandler til klient. Vi er alle mere eller mindre modtagelige for andres tanker, men psykisk svage personer er særligt åbne og modta-

gelige for andres tankeenergi. Det har ført til anklager mod behandlere for at “plante falske erindringer”, og vi risikerer således nogle moderne former for hekseprocesser, fordi der er så lidt viden om, hvordan et menneske dybest set er og fungerer.

Det man heller ikke ved er, at erindringerne kan stamme fra tidligere liv. Terapeuter oplever i disse år mere og mere, at deres klienter finder erindringer frem fra tidligere liv, og hvis terapeuten ikke er fortrolig med reinkarnationens fakta, opstår der mange fejlfortolkninger. Ja, de tror måske ligefrem, at klienten lyver, og stiller diagnosen derefter. Tænk hvor mange misforståelser, der vil blive opklaret den dag, alle har en selvfølgelig viden om reinkarnationen!

Olie - verdensøkonomiens smørelse

Vi oplever i denne tid et “nervøst finansmarked”, fordi oliepriserne stiger. Hvad vil der så ikke ske den dag, olieklenderne tørrer ud? Hvornår det sker, er der forskellige meninger om, men at det sker, og at det ikke varer mange år, ved alle. Nogle trøster sig optimistisk med, at man nok finder nogle nye olieklender, efterhånden som de gamle steder tømmes, det har man jo hidtil gjort.

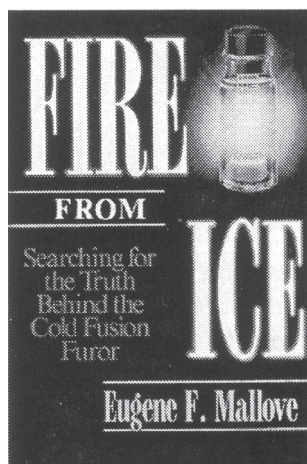
Men hvor længe vil Moder Jord finde sig i denne “åreladning”? Hvad betyder olie for jordkloden? Johan Grander, den østrigste vand-“trollmand”, påstår at olie er jordens blod. Han siger, at vand betyder for jorden det samme, som vand betyder for vores krop, mens olien er en energitransportør ligesom vores blod er.

Det ville vel være mere nærliggende at kalde olien for jordens “fedtdepoter”, for det er jo en slags ophobet “overskudsnæring”. Martinus siger, at solen “ernærer” jorden med sit “solstof”. Fortidens planter har skabt lagrene af dette stof, men hvorfor har

moder jord tilladt sine mikrovæsner, menneskene, at brænde dem af? Nok næppe for at "slanke sig"! Var "depoterne" beregnet for dens hjernecellers- menneskenes - udvikling, ligesom vi behøver fedtstof til vore hjernecellers udvikling? For hvad var vel den teknologiske udvikling uden olien!

Alt foregår efter en plan, ved vi fra Martinus, så der er naturligvis også en dybere mening med, at olien er ved at slippe op netop her i de kommende årtier. Jordkloden er ved at lægge op til "de sidste tiders ragnarok" - og først efter dennes "finpudsning" af den menneskelige moral, vil den såkaldte fri energi komme til vor rådighed.

Det er iøvrigt tankevækkende at alle de, der har været tæt på at opdage,

hvordan vi kunne få nem adgang til al den energi, vi kunne ønske os, er blevet bremsat eller ligefrem kommet af dage på forunderlig vis. Sidst da en amerikansk forsker, Eugene Mallove, her i 2004 døde af et røve-risk overfald i sit hjem. Han menes at have stået lige foran et gennembrud mht at skaffe energi ved kold fusion. Hans bog herom kaldte han "Fire from Ice"! Apropos Martinus' forblommede udsagn om, at den fri energi engang vil blive skabt v.hj.a. varme og kulde!

Samtale på dødslejet

Døden: Hvis du vil ha' hentet en præst, er der endnu tid til det. Det plejer folk at be om, når jeg kommer.

Forfatteren: Hvad skulle en præst ku' hjælpe nu, han fortæller mig bare at jeg er et syndigt menneske og at jeg må angre alt. Det eneste jeg ønsker er at sige tak til alle, der har været gode mod mig, og bede alle, jeg har voldt sorg, om at tilgive mig. Hvad der ellers kan være, må blive en sag mellem Gud og mig og vedkommer ikke præsten.

Døden: Jeg kan ikke lide jeres præster, de har opdraget folk til at frygte mit komme.

Forfatteren: Jeg hørte en sangdrossel i min have i går, som sang så dejligt for mig. Får jeg nogensinde lov at høre fuglesang igen?

Døden: Hvor der er engle er der også fugle.

Forfatteren: Skal jeg nogensinde høre tonerne af Mozarts Requiem eller Beethovens mægtige strengeleg?

Døden: Det var altså kun ekko fra himlen.

Forfatteren: Jeg er rede, hug til, ven!

Døden: Jeg har intet hug at føre. Jeg sørger bare for, du sover ind.

Forfatteren: Skal jeg drømme?

Døden: Ja, det er jo altså en drøm.

Salige er de ...

En af Johannes Møllehaves vitser: En kordegn går på pension og siger ved sin afskedsfest: "Nu har jeg været ansat under 8 præster i 40 år, så nu har jeg lavet et skriftsted, som ikke står i biblen, men burde stå der: "Salige er de , som hører og dog tror..."

Vidste du at:

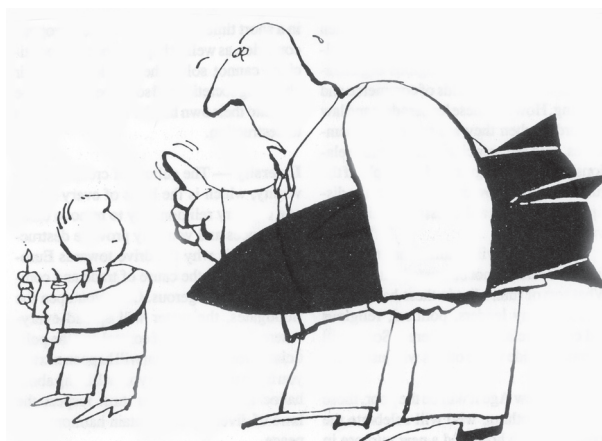
Neurose betyder, at man antager, man altid selv har skylden. Karakterforstyrrelse betyder, at man antager, det altid er "de andre", der har skylden.

Depression er en proces, hvor man opgiver noget af sig selv. Derfor er depression en del af vækstprocessen - vi må opgive noget gammelt for at nå frem til noget nyt.

(M.Scott Peek)

Hørt i retten:

- De har solgt piller, som skulle garantere et evigt liv?
- Det stemmer, hr. dommer.
- Er De tidligere blevet arresteret af den grund?
- Ja, i juni 1673, i august 1741, i januar 1883 og i maj 1927....

MØDER - FOREDRAG - KURSER - STUDIEGRUPPER - UNDERVISNING

ESBJERG

Mandag 20/9 **Har lidelse og smerte betydning i det enkelte menneskes liv?** v/Lars Gyde

Torsdag 7/10 **Menneskets vej til selverkendelse**

v/Søren Olsen

Mandag 25/10 **Hvordan bevarer man bedst sit livsmod og sin livsglæde?** v/Hanne Myrfeld

Onsdag 24/11 **Hvilken indflydelse har reinkarnation - og karmatanken på vores hverdagsliv?**

v/Solveig Langkilde

Møderne holdes kl. 19 (dog 20/9 kl.19.30) i Multihuset, Gasværksgade 2, 1.sal, grønt lokale

Arrangør: Uffe Andreasen, tlf. 7517 3797

FREDERIKSHAVN

Tirsdag 5/10 **Menneskets vej til selverkendelse**

v/Søren Olsen

Tirsdag 19/10 **Falske og sande værdier!**

v/Ole Therkelsen

Tirsdag 2/11 **Hvordan bevarer man bedst sit livsmod og sin livsglæde?** v/Hanne Myrfeld

Tirsdag 16/11 **Bønnen som styrende energikilde for livets udfoldelse** v/Lars Gyde

Møderne holdes kl.19.30 i Skolegade 8 (evt. ændringer se www.martinusguiden.dk)

Arrangør: Birger Juel Jensen, tlf. 9893 0686

HADERSLEV

Onsdag 20/10 **Hvordan bevarer man bedst sit livsmod og sin livsglæde?** v/Hanne Myrfeld

Mødet holdes kl. 19 på Bispen, Bispebroen 3

Arrangør: Henrik Mayoni, tlf. 7452 2224

HERNING

Torsdag 21/10 **Krop, bevidsthed og kultur**

v/Sébastien Vesterlund

Torsdag 4/11 **Livets udvikling - tilfældig eller styret?**

v/Svend Åge Rossen

Torsdag 18/11 **Hvordan bevarer man bedst sit livsmod og sin livsglæde?** v/Hanne Myrfeld

Torsdag 2/12 **Falske og sande værdier**

v/Ole Therkelsen

Møderne holdes kl. 19.30 i "Kulturellen", 1.sal lok.04-01, Nørregade 7

Arrangør: Martin Stokholm Jepsen, tlf. 9716 8230

HORSENS

Tirsdag 5/10 **Tankens magt** v/Ole Therkelsen

Mødet holdes Kildebakken, Kildegade 23, kl. 19.30

Arrangør: Else Sørensen tlf. 7561 7406

KØBENHAVN

Lørdag 25/9 **Et kosmisk verdensbillede**

v/Svend Åge Rossen

Lørdag 9/10 **Bøn som videnskab** v/Hanne Thrane

Lørdag 23/10 **På vej mod en ny verdenskultur**

v/Lotte Darsø

Lørdag 6/11 **Den åndelige scene** v/Willy Kuijper

Lørdag 20/11 **Reinkarnations- og karmatanken i hverdagslivet** v/Solveig Langkilde

Lørdag 4/12 **Julen og gavekultur** v/Ida Jind

Møderne holdes på Martinus Institut, Mariendalsvej 94 kl. 15. (entre 55 kr)

Der er flere studiekredse samme sted, hør nærmere på tlf. 3834 6280

Desuden er der kursus lørdag 13/11 kl. 10-14 **Det nye køns fødselsveer** v/ Poul Dyrholm, Eigil Kristensen og Mary McGovern.

KLINT

18 - 25/9 **Livsmod og livskraft** v/Eigil Kristensen (ugekursus)

01 - 03/10 **På vej mod et nyt køn** v/Eigil Kristensen og Mary McGovern (weekend-kursus)

Mandag 20/9 kl.19 **Fra partiskhed til upartiskhed** v/Hanne Thrane

Lørdag 25/9 kl.19 **At have tillid til livet**

v/Ole Therkelsen

Lørdag 9/10 kl.19 **Skæbneelementer, talentkerner og gener** v/Aage Hvolby

KULLERUP

25-26/9 **Grundkursus i Martinus Kosmologi**

v/Ingolf Plesner

14.-20.okt. Arbejdsdage og 30-31/10 Cirkeldans

13-14/11 **Viden, evner og vilje bag det økonomiske liv** v/cand.oecon. Henrik Friis

Lør. 20/11 kl. 13-22 Samværrets dag

Kullerup Byvej 2A, 5853 Ørbæk. Tlf. 6531 5431

KØGE (FOF)

Tirsdag 21/9 **Bønnen som videnskab** v/Ole Therkelsen

Tirsdag 5/10 **Intuition, kreativitet og kunst**

v/Eigil Kristensen

Tirsdag 19/10 **Vejen til selverkendelse** v/Søren Olsen

Tirsdag 2/11 **Julens kosmiske budskab**

v/Ole Therkelsen

Møderne holdes kl. 19 i Teaterbygningen, tilmelding

FOF 5665 5322

MØDER - FOREDRAG - KURSER - STUDIEGRUPPER - UNDERVISNING

ODENSE

Møder holdes i Munkevænget 7
Hør nærmere hos Kai Hvalsøe, tlf. 6614 7424

RANDERS

Tirsdag 23/11 **Hvilken indflydelse har reinkarnations- og karmatanken på vores hverdagliv?**
v/Solveig Langkilde
Mødet holdes kl. 19.30 i AOF kantinen, Store Voldgade 10
Arrangør: Ole Berthelsen, tlf. 8641 1552

ROSKILDE (FOF)

Torsdag 30/9 **Reinkarnation, skæbne og køn**
v/Solveig Langkilde
Torsdag 14/10 **Vejen til selverkendelse** v/ Søren Olsen
Torsdag 28/10 **Intuition, kreativitet og kunst**
v/Eigil Kristensen
Torsdag 11/11 **Mentale fængsler** v/Ole Therkelsen
Torsdag 25/11 **Den skabende udvikling**
v/Svend Åge Rossen
Alle møder kl. 19 - tilmelding FOF Roskilde, Algade 31, tlf. 4636 6974

SILKEBORG

Onsdag 15/9 **Åndsvidenskaben og verdensreligionerne** v/Eskild Kjær-Madsen
Onsdag 6/10 **Hvordan bevarer man bedst sit livsmod og sin livsglæde?** v/Hanne Myrfeld
Onsdag 3/11 **Livets udvikling - tilfældig eller styret?**
v/Svend Åge Rossen
Onsdag 24/11 **Tankekraft og kommunikation - vigtige faktorer i hverdagen** v/Eigil Kristensen
Møderne holdes kl. 19.30 i Medborgerhuset, Søvej 3
Arrangør: Sven-Erik Rævdal, tlf. 8688 6263

THISTED

Søndag 19/9 **Har lidelse og smerte betydning i det enkelte menneskes liv?** v/Lars Gyde
Søndag 31/10 **Livets udvikling - tilfældig eller styret?**
v/Svend Åge Rossen
Søndag 21/11 **Hvordan bevarer man bedst sit livsmod og sin livsglæde** v/Hanne Myrfeld
Møderne holdes kl. 15 i Plantagehuset, Plantagevej 18
Arrangør: Birgit Thorndal, tlf 9798 5384

VEJLE

Torsdag 28/10 **Krop, bevidsthed og kultur**
v/Sébastien Vesterlund

Torsdag 25/11 **Hvilken indflydelse har reinkarnations- og karmatanken på vores hverdagliv?**
v/Solveig Langkilde
Møderne holdes kl. 19.30 i Kulturhuset bygningen, Ved Anlægget 4
Arrangør: Hans Wittendorff tlf. 7580 3350

VIBORG

Mandag 4/10 **Har lidelse og smerte betydning i det enkelte menneskes liv?** v/Lars Gyde
Tirsdag 2/11 **Livets udvikling - tilfældig eller styret?**
v/Svend Åge Rossen
Møderne holdes kl. 19.30 i Medborgerhuset, Vesterbrogade 13
Arrangør: Dagmar Dalsgaard, tlf. 8661 2923

AALBORG

Onsdag 6/10 **Menneskets vej til selverkendelse**
v/Søren Olsen
Onsdag 20/10 **Giv dig glad!** v/Sven Erik Rævdal
Onsdag 24/11 **Hvordan bevarer man bedst sit livsmod og sin livsglæde?** v/Hanne Myrfeld
Møderne holdes kl. 19.30 på Sønderbro Skolen, se skilt ved hovedindgang.
Arrangør: Jørn Stokholm, tlf. 9827 7081

ÅRHUS

Mandag 20/9 **Krop, bevidsthed og kultur**
v/Sébastien Vesterlund
Mandag 4/10 **Menneskets vej til selverkendelse**
v/Søren Olsen
Mandag 18/10 **Falske og sande værdier**
v/Ole Therkelsen
Mandag 1/11 **Livets udvikling - tilfældig eller styret?**
v/Svend Åge Rossen
Mandag 22/11 **Hvilken indflydelse har reinkarnations- og karmatanken på vores hverdagliv?**
v/Solveig Langkilde
Møderne holdes kl. 19.30 i Studenternes Hus, mødesal 2, Ndr. Ringgade 3, bygning 420
Arrangør: Grethe Bergstrøm, tlf. 8672 5546

FILOSOFISKE KRUMMER

Mennesket består af to uensartede naturer, sjæl og legeme. Den del af os, der tænker, er af åndelig beskaffenhed, og det er den der sætter os i stand til at erkende legemet og materien. Materie kan ikke erkende sig selv.
(Pascal)

Der er to ting, der skaber fremskridt: at elske og at forstå. Med kundskab og kærlighed bygger man verden op.
(Anatole France)

Efterlad verden i den stand, hvori du ønsker at genfinde den.
(grafitti)

En mand der føler sig retfærdig kan være irriterende. En flok der føler sig retfærdig er livsfarlig.
(grafitti)

Vi kan ikke se vinden, kun dens virkninger. Alligevel tror vi på, den er der.
(Shirley MacLaine)

Der går ca 50 gange så meget energi til at producere den føde, kødspisere indtager, som den energi de får ud af at indtage den.
(Jesper Hoffmeyer)

Alt hvad du afskyer og bekæmper svækker dig. Alt hvad du går ind for og støtter styrker dig.
(W.Dyer)

Der findes ikke kaos i universet, men der findes kompleksitet så stor, at vi oplever det som kaos.
(D.Zohar)

Den sjæl Gud i sit billede har skabt er uforkrænkelig, kan ej gå tabt, vort jordeliv her er evighedens frø, vort legem dør, men sjælen kan ej dø.
(H.C.Andersen)

Jo mere du kan glæde dig over andres glæder, jo mere glæde får du selv.
(Anna Bøgild)

En ateist, som er dybt taknemmelig for livet, ved ikke hvem han skal sige tak til.
(Rossetti)

I bibliotekerne taler de dødes udødelige sjæle.
(Plinius II)

Faren er ikke, at computere begynder at tænke som mennesker, men at mennesker begynder at tænke som computere.
(S.Harris)

Drømmen om et forenet Europa har lange udsigter. Det er svært at lave en omelet af hårdkogte æg.
(De Gaulle)

Gud viser sin foragt for rigdom gennem valget af de personer, han skænker den.
(O'Malley)

Under navnet historie giver man børnene Europas forbryderalbum.
(Oskar Wilde)

Selv Gud kan ikke ændre fortiden - det er kun historikerne, der kan.
(Agathon)

Mange lever med en så forbløffende rutine, at det er vanskeligt at tro, de lever for første gang.
(S.J.Lee)

En neurotiker bygger luftkasteller, en psykotiker lever i dem - og psykiateren indkasserer huslejen.
(Lawrence)

Den store folkemasse falder lettere for den store løgn end for den lille. Samvittighed er et begreb opfundet af jøder.
(A.Hitler)

Skoleelever er mennesker, der ved mindre og mindre om mere og mere.
(Danny Kaye)

Pas på du ikke bliver så åndelig, at du ikke er til nogen jordisk nytte.
(Vicky Wall)

Tilfredshed er de vises sten. Den forvandler alt til guld.
(B.Franklin)

